

2014

Mircea Ordean

RECIDIVĂ

Mircea Ordean

RECIDIVA 2014

Bucureşti 2015

Pînă la unu.

Ador fițele ziariștilor, cum că ei luptă din greu pentru corectitudine și adevăr.

Probabil că luptă *pînă la 1*.

De la 1 și jumătate devin mai înțelegători cu greșelile omenești.

Titlu:

„Moise Guran îi dă lovitura fatală lui Victor Ponta”

În corp articol:

„Moise Guran îi dă însă o lovitură lui Victor Ponta CE SE POATE DOVEDI fatală.”

Între noi fiind vorba.

Fraier e ăla care îi ia în serios, pe ziariști...

Cele două ipostaze ale lui Victor Ponta

Sau barim ce văd eu astfel – despărțite de 17 ani.

Și nu-mi dau seama ce a intervenit, de s-a schimbat.

Aici nu-i vorba de fizicești ori experiența de viață!...

Era mai serios și cu mai mult bun simț, la 1997.

Așa mi se pare mie (pot greși!).

E posibil ca un decolaj de sub aripa familiei să-l fi schimbat.

În familie infantilismul (trădat prin trăsăturile fizionomiei) nu pare să fi fost alintat...

Pătruns în familia cea mare a PSD, e posibil ca Victor să fi optat pentru persoane sensibile la acel infantilism. Mai exact, înși care căutau contrariul a ceea ce posedau, a ceea ce erau ei: **trști, incapabili de un zîmbet**. Dar și alții, interesați să-l folosească pe tînăr drept tapet luminos, roz pentru întreprinderea condusă de ei.

În acel mediu, poate normal, Victor a început să emită ceva ifose. Nu și-a pierdut capul, recunosc, dar s-a îndepărtat de seriozitatea anului 1997.

Ponta nu va fi luat cu *Huo!* Ori drept idiotul satului după ce va coborî de la putere. Dar nu va veni nimeni la el ca la un înțelept.

De-ar fi rămas în hainele tipului-de-la-1997, ar fi avut șanse de statura unui asemenea înțelept.

Tot eu admit c-alde cumînțelul de acum șaptesprezece ani nu era/este egal cu naturelul Victor Ponta.

Repet. Îmi este aici o simplă părere – pot greși, exagera etc.

Legat de așa–zisa lege Cernea¹

[Cineva](#) comentează:

„Religie nu, educație nu, sănătate nu, istorie nu....homosexuali da, căsătorii între persoane de același sex da. Oare de ce dam like la astfel de stiri?”

Eu nu înțeleg ceva legat de predarea Religiei...

Dacă tatăl, mama copilului îi expun subiectul, acasă, dacă îi sădesc interesul pentru religia națională șamd, la ce mai e nevoie de predat la școală?

În realitate, religia este un 'ceva' care se plantează cu ajutorul repetiției, respectiv observînd că toți din jur o practică. Nu există convingere, dragoste de Ea.

¹ O numesc astfel, întrucît finalmente nu a fost singura modificare legislativă din inițiativa deputatului Remus Cernea.

Ajunși la *vîrsta a doua* sau poate mai încolo, pisăm tinerii la cap despre R. și dintr-un fel de invidie, pe libertatea acelor.

"Gândul" întreabă:

„Surse (sic): Dan Șova, urmărit penal în dosarul de trafic de influență al lui Viorel Hrebenciuc. Cum vi se pare acest dosar?”

Fraților...

Păi cine-s eu să-mi dau cu părerea asupra unui dosar judiciar?

Sînt mîță în calendar, chit că ne place grozav a ne crede specialiști în toate.

Acțiunea „[Gândului](#)” mi se pare o tentativă ieftină de a capta „intrători” pe siteul său. Chestia asta o conta la firmele cărora le oferă publicitate.

Mi-e greu să îi pricep...

... pe Gabriel Liiceanu. Pe Ana Blandiana. (Ei fiind vîrful de lance...)

„Ana Blandiana: „În politica de astăzi nu mai există exemple vrednice de urmat. De fapt într-un asemenea rol nu o văd decât pe Monica Macovei. Ea este singurul om în politica românească în care mă recunosc [...] are votul meu”

Sînt naivi ori fără scrupule?

Parcă spre a doua variantă, înclin.

La vîrf nu reziști dacă nu minți fără a clipi.

Nu-s eu rău afirmînd asta, pur și simplu *Acolo* nu se poate altfel.

În paralel, deoarece Istoria se repetă, revăd povestea lui Emil Constantinescu din deceniul 10. Niște intelectuali comozi speră c-au dat de marioneta politică visată. Ei, cărturarii, să nu se murdărească, dar să-și impună politic ideile.

Diferență este doar că șansele dnei Macovei sînt mult mai mici decît ale candidatului Convenției, de acum 18 ani.

Memorialul Sighet

Părerea mea.

Acțiunile de genul ăsteia cu Sighet vizează inevitabil suflete de copii.

La care se vrea trezirea revoltei, a compasiunii șamd.

Deși un intelectual conduce fenomenul Sighet, acolo nu e loc de nuanță.

Nu.

Unii-s criminali, alții băieții buni dar chinuți de comuniștii *aziatici*.

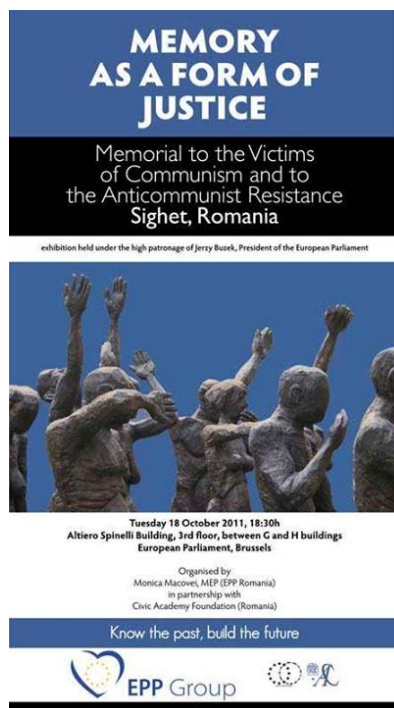
De exemplu, să întrebi dacă domnii politicieni – mătrășiți pe acolo – au lucrat anterior perfect, pe vremea când ședeau dezinvolți la cîrma Romîniei.

Or.

I-a durut drept în cot, în anii 30 – și dacă nu mă credeți, citiți ce-au făcut și ce au scris.

Citiți-le memoriile, și nu veți găsi c-a avut vreunul coșmaruri, de năvălirea comunistă.

Cînd îl sprijineau la 1938 pe un Carol II, le era doar *eneteresul și doar interesul*, la mijloc.

Observ abia acum o chestie.

Dintre toate pușcăriile comuniste, Ana Blandiana a optat s-o grijească pe aceea a vîrfurilor politice. Nu pentru Aiudul legionarilor ori ocnele amărăștenilor.

PS

”ANA BLANDIANA a criticat aspru situația actuală din țară, afirmând că „în politica de astăzi nu mai există exemple vrednice de urmat”: „Astăzi nu există în Parlament nici măcar unul care merită respect. Nici unul!”.

O nedumerire mică, din parte-mi?

Noi,ăștia care ne privim zilnic în oglindă, sîntem exemple?

După cum. Și apropo de-a merita respect.

Cred că și aici se aplică nuanța. Unii merită *mai mult* respect, alții *mai puțin*.

Dar. Cine sîntem noi să decretăm că ăla e demn, sau nu, de respect?

Și iar ajung la vorba: *Noi sîntem ca-n povești?*

Tot Ana Blandiana, A.D. 2014

„Problema este aceeași oriunde în lume: să nu i se dea niciodată unei persoane sau unui partid prea multă putere, deoarece acesta va cădea în ispită. Acesta este marele pericol și în România cu postcomuniștii premierului Ponta. El în funcția de președinte și o majoritate abso-lută a PSD-ului în Parlament ar însemna dictatură. Ar însemna distrugerea statului de drept...”

Ați auzit-o cumva, comentînd la fel de prăpăstios, la vremea tandemului Băsescu-Boc?

Distrugerea statului de drept.

E nițel complicat să izbutești asta.

Comuniștii, postcomuniștii.

Și anticomuniștii.

Dincolo de toate, există un anumit tip uman. Existent de cînd a apărut Adam-escu sub Carpați. Și care și-a adaptat animalitatea la ce i-a adus folos.

Sub fanarioți, intra vătăf la Iani.

Apoi, servea rolul Dinu Păturică.

Nu a avut rețineri morale la bățiile electorale dintre războaie, nici la sosirea comuniștilor.

Ok.

Noi,ăștia finii,șlefuiții, nu avem hibe-le mitocanilor.

Dar ceva defecte tot ne-a pus Doamne-doamne în traistă, cînd ne-a dat drumul în lume...

Așa că mai *piano* cu clavirul pe scări!

Neplăcut

Gregorian "Guru" Bivolaru, urmărit internațional după ce a fost condamnat la șase ani de închisoare pentru act sexual cu un minor...”

(În paralel, realizatorul radio-TV Șerban Huidu a primit trei ani cu suspendare pentru acic-ient auto provocator de doi morți)

Tare-i posibil ca Bivolaru să-și fi pus potera Țării în cap pentru că a tratat-o cu sictir. Gen: „Nu e treaba voastră, nu vă privește pe voi ce facem noi în MISA... Nu am de gînd să vă dau note informative”. Or, așa ceva pică prost, pentru Cei-de-care-tremură-Toți.

Și care au fabricat urgent ale cuvenite.

Țineți mine că și Petre Băcanu era pîndit de o acuză de viol?

Iar Paul Goma, pentru a-l cita pe Pleșiță, era socotit „corist”...

Observați că iritarea autorităților a rămas aceeași. și după 89? De fapt, m-ar fi mirat să se schimbe... Mașinăria e aceeași, indiferent ce oameni se perindă la manete

Deci:

„Gregorian "Guru" Bivolaru, urmărit internațional după ce a fost condamnat la șase ani de închisoare pentru act sexual cu un minor...”

Ce fain sună, chestia actului sexual cu un minor.

Indignați-vă!

După ce terminați de indignat, hai să ne întrebăm câți ani avea minorul. Și dacă nu era minoră. Și dacă nu cumva a vrut. Eventual dacă nu a tras de mînele pe Guru – pe care-l întrebau de sănătate erotică și alte dudu de dezamăgite afectiv de tați.

Nu știu cu ce-a iritat așa tare Bivolaru pre autorități, dar omul simplu nu-l înghite cam din motivele pentru care destui nu-l agreează pe Ponta.

Pare prost, dar nu e.

Noi ședem cu un anumit tip de soții de 20 de ani (unii au ghinion de mai mult), iar ochelaristul ăla soios o pune cu minore!

PS

[Agenția de știri Mediafax](#) îmi pare neserioasă.

Între multe altele:

„Surse apropiate MISA...”

Pot paria cum e cu ‘obiectivitatea’ acelora.

Părere

„Dar nu mă pot opri să scriu ceea ce văd. Si vad un barbat care se ferește de luptă, care preferă cîte-o emisiune TV de unde emite panseuri banale și corecte politic despre DNA, Ponta și ce-l mai întreabă moderatorul. Un bărbat politic care, în ziua în care PSD e în implozie internă sub presiunea dosarului Hrebenciuc- Șova, se duce în Parcul Herastrău la evenimentul "Mersul liber al bicicliștilor". Formidabilă inadecvare la realitate!” (d. Cristian Pantazi dixit)

Eu cred că bărbat este ăla care se duce în luptă cînd socotește el potrivit, nu cînd se aferează ziariștii.

Ultimii fiind niște tipi foarte siguri pe ei în afirmații.

Altfel, fără acel piept umflat în emiterea de opinii, poate le-ar pica ceva mai prost traiul personal.

PS

Bărbat este ăla pe care-l doare în cot că altu-l socotește insuficient de mascul.

Că veni vorba, criteriile de atribuire a masculinitate diferă de la ins la ins, de la cartier la cartier.

Lumea mare

DI Dan Tapalagă analizează [într-un material](#) zăpăceala ce-a cuprins partidul lui Victor Ponta. Este un punct de vedere interesant, dar brusc realizez că – dacă dătai partid solid de guvernămînt tremură – o forță cel puțin egală i se opune. E chestie de aritmetică. De fapt, de fizică elementară.

Cred că, ocupați cu delicioasa vîltoare a vieții noastre politice, *uităm că nu ne aflăm singuri pe lume*.

Nu cunosc dedesubturi, doar le intuiesc... Și anume, că o țară mare-mare dinspre vest nu moare de plăcere să lase frîiele țării noastre unei tabere *nesigure* (mă aflu suficient de elegant?), de-acolo...

România fiind într-un delicat spate-al-frontului, pendinte de-o înfruntare – e posibil să nu exagerez – teribilă.

Aceea cu Rusia.

Zic astea și cum gîndul la interviul pe care doamna Blandiana s-a apucat din senin să-l dea unei publicații elvețiene...

Să aveți o zi bună!

PS

Vorbeam sus de o confruntare teribilă...

Păi ce se va fi schimbat față de anii cînd o anumită putere roșie voia să ia gîtul imperialist? La nivelul dumnealor, știe fiecare cu cine are de-a face...

Au existat în istorie situații (fie și a la longue) în care nu s-a dorit aneantizarea dușmanului? Iar asta, pentru c-altfel o pune el în practică, în ce te privește.

Dilemă instituțională

Cineva ridică (fie și doar gazetărește) problema: republică sau monarhie?

Noi vînturăm ideea monarhiei, dar biata de ea – regalitatea romînească – după ce că-i cochilie goală, mai provine și de la o viețuitoare destul de mediocră, fizicește.

Mai exact, la 1866, o societate în trebuință a preluat o cochilie și a așezat-o la loc de cinste. I-a pus fundițe scumpe, i-a făcut imn și multe altele.

Cochilia – probabil nu întîmplător – era Carol de Hohenzollern.

Om, cu bune și rele, dar puternic în sine.

Cochilia actuală, dincolo de faptul că nu se înghesuie statul român s-o pună la loc de cinste (pentru că nu ne mai aflăm la 1866), e a nefericitului rege Mihai.

De ce e nefericit, ghinionist, se poate discuta.

Altminteri, mie mi-e drag Mihai I.

O zisă a lui Cioran

“Dacă nu am fi avut suflet, ni l-ar fi creat muzica.”

Opinia-mi, aici, e puțin spus revoluționară.

Dincolo de faptul că tata Emil trage un pic mult lucrurile de păr – 'dacă nu am fi avut suflet'...

O să se supere o tânără prietenă soprană pe mine, dar cea mai frumoasă muzică mi-i aceea a unei păduri, vara.

N-am nevoie să mă scarpin peste cap, la urechea opusă, pentru a-mi bucura inima.

Și sufletul, cel pomenit de Cioran.

De fapt, cam orice sunet („nu zgomot!”, vorba cuiva...) ascuți cu atenție – naște aparte plăcere...

Părerile spre președinte

Bineînțeles că, subsemnatul fiind un neica-nimeni, vreo declarație de susținere pentru Klaus Iohannis aș șede mult și bine pe preșul de la intrarea servitorilor.

Dar.

Ca text, aș spune că-l sprijin, și gata. Eventual, aș opina că *mi se pare* un ins de valoare.

Nu aș spune nici că-i nemaipomenit, nici că vrea să doboare munții (inclusiv Himalaya).

E om, și gata.

Culmea... Mai ușor riscă să-i fugă din preajmă, la întâia eroare, cei ce-l ridică în slăvi...

Maiestatea lui, *Sistemul*...

Eu unul, m-aș juca mai puțin cu vorba „Sistemul”...

Nu știu dacă în cazul dnei Mungiu e vorba de neștiință ori de altele – vă las pe dvs. să identificați...

Sistemul e o chestie atât de pătrunsă, de existentă într-o societate, încât probabil nici un război mondial pierdut nu-l va îndepărta totalmente.

Apoi.

E greu de crezut că un Iohannis, sosind cîștigător în noiembrie, nu se va integra în *Sistem*...

De acolo, va face și el ce va crede că-i bine, va negocia cu *acel mediu înalt*, în limitările pe care i le impune realitatea zilnică.

Cum?

Ziceți că vorbele mele nu lasă loc de speranță, de iluzie?

Numai mamă să nu fii!

Cecilia Ștefănescu: *”Iar învățătoarea lui, o femeie în care învăț să am încredere, spune despre el că e „poet” și că are o lume a lui. Asta, pentru școala românească, o fi bine?”*

Dacă e realmente poet, în sensul pomenit, așa o să se ducă și în groapă, la un 2070.

Totodată, nu vă bateți capul ce i-o fi bine școlii românești... Să mediteze dînsa, mai degrabă, la ce ne-o fi bine/înțelept nouă.

Ciudată vorba aceea, cu „învăț să am încredere”...

Psihanalizabil (ca orice pe lumea asta, altminteri).

Oarece mitocănie

I

... Părerea e doar a mea și privește campania asta nesfârșită cu „Du-te la vot!”.

Asta, în condițiile în care omul care n-are chef de vot își are socotelile lui. E dezamăgit, ori are prea mult de-ale Vieții pe cap, pentru a-l interesa de vot.

Băiețiiăștia spălați, această *jeunesse dorée*, dincolo de câți bani or lua pentru prestație, nu se pun o secundă în locul celui alt.

Al ne-votantului.

Ce-o fi în sufletul aceluia.

Cum se vede viața din curtea lui, din garsoniera confort scăzut...

În același timp, vin cu niște clișee, cu niște pastile – cum se spunea cândva – demne de o cauză mai bună..

O ÎNTREBARE MICĂ LA FINAL.

Vine lumea mai numeroasă la vot, după așa campanie?

Eu am îndoieli – bazat pe aritmetică altminteri. Argumentele șmecherilor sînt pentru ei, nu pentru amărășteni. Deci nu au cum prinde, nu au cum scoate din bățatură, în ziua votului.¹

II

Maneaului Bendeac pentru Votești²: "Stai acasă, nu vota, votez eu din partea ta"...

Și care e problema, Mihai, dacă votează careva în locul meu?

Ia un scaun și explică-mi unde e tragedia.

Abia aștept, astă expunere a matală (nu e vorba de aceea din manea...).

Ce zici, te bagi?

Vii să mă convingi că e de mers la vot?

PS

Eu, al lui Ordean, merg la vot, dar posed suficientă imaginație pentru a mă declara indecis ori *refuznik*. Asta, ca să aud pledoaria unui șmecher – de pildă a celui de mai sus.

¹ Finalmente, oameni mobilizați, stîrniți – dintre indecisi anterior – au decis votul prezidențial din noiembrie 2014, în favoarea lui Klaus Iohannis. Aparent, m-am înșelat în zisele de mai sus. Cu nuanța că operațiunea a reușit, însă nu pe „aleea” punctată de mine mai sus, ci pe aceea a insuficiențelor electorale de la primul tur de scrutin.

Mie unuia, deși amator, mi-a fost clar angajamentul unor minți din categoria celor implicate în decembrie 1989. Nu le fac vină din așa ceva, mai ales că l-am preferat pe sibian...

² Componentă a campaniei pro-vot după de ziarul *Gândul*.

Poveste veche, și cu *sunt*

Un popor vorbește niște sute de ani cu 'sînt', dar apar la un moment dat niște băieți buni, care vor ca acel norod să se exprime astfel.

Zic dumnealor că e mai bine cu „sunt”.

Argumente?

”Uite-așa vrem noi! Și lasă că știm noi ce e mai bine pentru mătăluță, popor!”.

Asemănător șed lucrurile la povestea cu *maneaua Eminescu*.

Alți băieți vin la un moment dat și spun că trebuie să-l adorăm pe unul, Mihai Eminescu.

Unii, îi iau în serios (printre ei, chitiți rău de tot!).

O pătură măricică a romînimii, nu.

Reprezentanți ai ultimei găsesc de cuviință să scoată [cîntarea cu pricina](#). Unde Veronica, sacrilegiu!, îi papă banii Eminescului.

În paralel, unii vor să susure o manea la mormîntul lui *Bruzli* (Bruce Lee).

Să te ții indignare, dar și nas-pe-sus-superior, la adresa lor!

Întreb și eu.

Ai un tip, care nu face cum voiești matale.

Cel mai deștept lucru este să-ncerci a-i schimba opinia, dacă ții neapărat. Ce-i drept, chestia asta ține dacă îi oferi aceluia ceva în loc. Dar mata nu te cobori la așa ceva, doar vrei să impui, prin ucaz.

În paralel, nu posezi nici înțelepciunea de a accepta ceea ce nu vrea să se schimbe, cum voi matale.

Copiii Cetepeului..

...Și-l alege acolo, la „Gîndul”, unul și unul.

N-ai vedea unul cu personalitate, cu vînă!

Tot felul de îndoști de viață, dar gata să defuleze (omenește!), cînd li se ivește ocazia.

În paralel, *șampioni* la clișee.

Conformiști la greu, respectiv lipsiți de... gînd. Acela cartezian.

Înțeleg perfect că dl Popescu nu era nebun să-și aducă la gazetă propriul gropar.

Adică un ins pe picioarele lui, cît și tînăr.

Descopăr...

...și un mesaj de susținere (la alegeri prezidențiale) mai puțin inflammat.
Nu întâmplător, vine de la Dorin Tudoran...:

"România are nevoie de candidați reali, potriviți. Aș spune că domnul Iohannis îndeplinește această condiție. Îmi pare dotat cu o imunitate mai robustă decât a altora la febra singelui. Îmi pare un om ocolit de isterie... Îi doresc lui Klaus Iohannis să devină președinte."

În context, ferească din parte-mi a contrazice dorința doamnei Miroiu!

*"Vreau să-mi măresc șansele să trăiesc într-o democrație adevărată.
Îl votez pe Klaus Iohannis!"*

Dar priveam ieri, la compatrioții mei dintr-un autobuz RATB, undeva în partea de sud a Bucureștiului.

Ora 16.

Vreo 150 de oameni, în vehicul.

Un număr infim și-a întins cardul de călătorie spre aparatele aferente, de acolo.

Nu o spun nici cu revoltă, nici cu lehamite.

Iau doar lucrurile cum sînt, încercînd ca previziunile întru viitor să nu-mi ofere neînțelepte deziluzii.

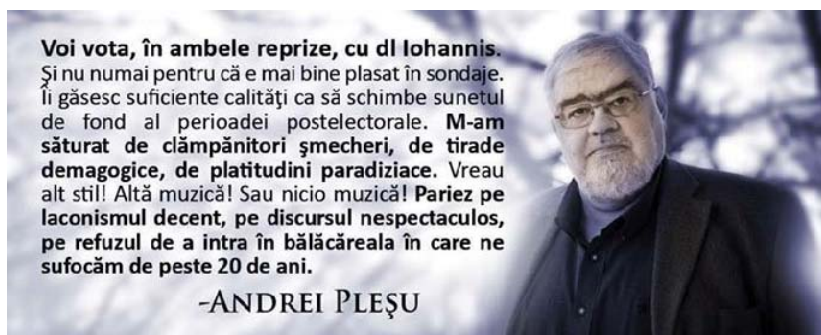
Tehnic vorbind...

...între tiradele clămpănitorilor șmecheri și exprimarea dlui Pleșu distanța nu e prea mare. Așa mi se pare mie, barim

Dacă politicienii medii lansează o anumită cascadă verbală pentru a gîdila egoul țintei / a-i lua votul, discursul dlui Pleșu curge cam la fel, atîta doar că vorbele alese țin să ducă publicul într-o poziție de admirație / de subordonare.

Am sentimentul că în primul plan al discursului dlui Pleșu au trecut expresiile căutate, și mai puțin dorința de a informa ori simpla convivialitate – ce caracteriza șuetele aceluiași din urmă cu ani.

Zic și eu, ca șezător oarecare în bătaura lui locan...

La un receptor tv oarecare...

... am nimerit difuzarea [unui clip](#).

"Vreau o țară, ca afară..."

Pînă să dau cu parul, îmi recunosc ofica, pe acei cîntăreți.

Că-s tineri și, pornind de la însușirea vîrstei, au îndrăzneala de a solicita Luna de pe cer, convinși că li se cuvinte asta.

Astrul nopții urmînd, fără îndoială, să li se pogoare în proprietate fără să miște un deget.

Fără să înmoaie măcar posmagul.

În rest, producție clasică.

Te plîngi de nelalocul altora – dar matale ești și mai panglicar!...

Noroc de inconștientul nostru.

Care, auzind dorința respectivilor – "Vreau o țară, ca afarăăăă..." – deja se simte bine. Și recunoscător muzicanților.

Motiv pentru care ascultă bucata, la radio, cumpără eventualul CD, iar în paralel se supără pe mine dacă vin cu vreo observație...

Apoi, observații:

Cu ce ocazie merită acel domn / acei domni o țară ca afară (bănui că nu e vizat Belarus...)?

Doar pentru că posedă tupeul de a te dezarma din priviri, cînd vii cu așa întrebare?

Mmmm – cam puțin...

Crezi că noi nu ne dorim vreo țară ca afară?

Este drept că nouă ori ne-a trecut beția solicitărilor de acest gen, ori i-am trecut pe sub ștachetă valorică solicitată.

Apropo de faptul că la noi e mai neplăcut „ca afară” – putem întreba în ce a constat efortul menestrelului, pentru ca diferența să se micșoreze...

Răspunsul vine tot pe linie în mare parte inconștientă și ține de acea beție a superiorității: „Io nu-s ca tine...! Nu te uiți la mine? Ne sesizezi diferență de la cer la pămînt, între tine, pălmașu, și augusta mea persoană?”.

Cineva, pe aici, și vorbindu-se despre Caragiale...

... spune că e *pe alocuri* depășit.

Pentru ca după o sută de ani și ceva să fii DOAR PE ALOCURI depășit, tot e ceva!

PS

Ce chestie! La un poet național m-am mai dat eu, la Caragiale niciodată. Eventual, i-am plîns piatra morii de pe suflet, aceea care l-a obligat să fumeze mult și să moară devreme...

Îmi fuge gîndul...

...la o zisă recentă a doamnei Alina Mungiu.

Ceva legat de Sistem.

„Iohannis nu e candidatul Sistemului, ci acela de care Sistemul se teme cel mai mult...”

Bineînțeles că ne putem întinde la vorbă asupra noțiunii de Sistem.

Ca simplă părere, din parte-mi: dna Mungiu zice că luptă împotriva Sistemului, dar face bine-mersi parte din el, în vreme ce vreunul ce subsemnatul e în afara Tărășeniei (se poate argumenta...), dar nu i se dă adversar, cu atît mai puțin nu voiește să dea cu El de pămînt.

E ca și cum m-aș stropși la soarele din cursul anului ori la zăpada murdară din februarie.

Două păreri, masculine și dezaprobatoare...

... despre casca galbenă a Elenei Udrea...

Domnii cei deranjați sînt Cristian Tudor Popescu și Oreste Teodorescu.

I

„De unde e luată casca aia? E luată din filmele porno. Oamenii care fac filme porno trebuie să vîndă și trebuie să inventeze ceva pentru că posibilitățile de plagiat sunt mari. Aproape că te lovești de plagiat în fiecare film porno și trebuie să inventezi ceva. Și atunci le pui pe fetele respective să poarte coarne de

cerb, niște ochelari, să se suie pe o macara văzută ca simbol falic. Aici i-a pus casca peste ce vedem dedesubt. E un procedeu tipic. Aproape că ar fi trebuit să fie complet goală.”

II

„Realizatoarea Lavinia Șandru nu-și ascunde susținerea pentru Elena Udrea, ba chiar a fost prezentă la câteva manifestări electorale ale candidatei PMP, alături de ea, chiar în prezidiu.

În acest context, Oreste i-a lansat o întrebare: «Ai curaj să vorbești despre Elena Udrea?», apoi a continuat criticând ceea ce în opinia sa este „un panotaj pornografic” (reclamele stradale cu Elena Udrea îmbrăcată în halat alb și cu cască): «Vă arăt eu niște coperti de reviste porno. E de acolo!»...”

Zic și eu.

Pe de o parte, doamna Udrea arată minunat în toate cele din afișul respectiv. Am respirat de două ori mai iute, văzînd-o.

Ador așa frumusețe de femeie, chit că nu o votez. Iar între noi fie vorba, nu țin asă împărțim patul, întrucît ar fi cu gîndul tare departe, iar la mine așa ceva contează.

Nu văd legătura cu pornografia.

Pot doar să văd doi domni care nu-și dau voie nici să simtă erotic. Ce să mai spun, să acționeze („Dragă doamnă Udrea, uite-așa ți-aș face...! Ai ceva ore libere, deseară? Nu? Asta e. Sărut mîna!”).

Mi se pare aiurea, cînd problema e totuși la matală, să tragi lucrurile spre pornografie, cînd la mijloc este doar o sexualitate normală.

DI Popescu este axat pe ideea căștii galbene, CARE ATRAGE ATENȚIA asupra ținutei plus atitudinii pornografice (zice dînsul astfel...). În realitate, este vorba de Eva cea Clasică, care ne duce pe noi, domnii, în bîlbîială, în pierdut mințile.

Dar CTP se ferește de așa ceva, de pierdut minți...

Ce-i drept, gazetarul de la ReporterVirtual.ro nu e dus nici el grozav la biserică:

„...CTP recidivează cu un discurs și mai mizerabil, desprins din apucăturile unui obsedat sexual, nicidecum demn de un jurnalist cu pretenții de judecăți oneste...”

E interesant – la CTP și Oreste – stilul de înfrînare a păcătoaselor porniri sexuale...

În cazul primului, pare să fie vorba de o atitudine superioară, cum c-ale penisului and co sînt distracții ignobile, descalificante uman, intelectual.

La Oreste, iritarea militantă pare să decurgă din frontul comun pe care-l face alături de o persoană din copilărie. Și împotriva tipului de femeie Udrea. De ce oare? Inferiorități ale rudei în chestiune? Ori teamă că așa doamnă ar tulbura și răpi maturul bărbătesc al familiei?

Cum șed eu, autorul rîndurilor de aici, cu optica asupra sexului?

... Dar ce, m-am lăudat de sănătate în domeniu?!

PS

De notat reacția Laviniei Șandru, la ieșirea lui Oreste:

„Nu fi nesimțit!”.

E o un clișeu-iarba-fiarelor. **Te ferește să abordezi domeniul care jenează.** Nici nu pătrunzi în acea zonă care te deranjează (ori te ferești a fi văzut că nu ești deranjat), nici nu pui la punct prin contraargumentare.

„ – Să nu te prind că faci aia...!

– Ce aia?

– Lasă că știi tu!...”

UDREA
PREȘEDINTE

6500 de kilometri de drumuri
reabilitate
350 de localități racordate la
apă și canal

Bună	Bună
pentru	pentru
Modernizare	România

www.RomaniaFrumoasa.ro

Între noi fie vorba...

E notă proastă pentru respectivul (nu neapărat pentru Ponta!) că a luat în serios acea promisiune.

Dar poporul nu greșește niciodată, nu-i așa?

„Gândul” dixit:

*„Victor Ponta s-a cățărat iar pe succesul Simonei Halep.
Ce părere aveți despre gestul lui Victor Ponta?”*

Haioș.

Ziarul se pronunță deja („s-a cățărat pe succesul Simonei...”), apoi îți cere pasămite opinia. La mijloc pare să fie dorința de a inflama cititorul.

Acela se descarcă (iar asta face bine la viscere), iar în paralel se simte important, căci i s-a cerut părerea – de către ditai gazeta, „a lu' ăla, cum îl cheamă...? Ăla cu chelie...”.

Io sînt mic, Liiceanu e mare.

Dar chiar nu se gîndește că vor fi rarissimi cititorii în integrum ai lungii dumisale [motive](#) (33.000 caractere)?

Apoi, să-ți iei adresantul în balon (destul de ieftin), în paralel dorind – probabil – să rămîi stimabil pentru terți...

Plus o groază de formule ieftine, deloc onorante pentru cartea personală de vizită.

Uf.

Îi pricep greu, pe unii domni cu multă minte.

Au studiat filosofie, istorie, deci știu cum e cu deșertăciunea lumii. Vor fi sesizat totodată că nimeni nu e perfect. Deci nici noi înșine.

Iar despre parabola aruncatului pietrei, vor fi ținut conferințe.

... Dar tot pică în tirade, bune de Restaurantul scriitorilor spre ora închiderii...

Asta, pentru că firea needucată, animalică din noi rămîne mai tare, decît pojghița educației... A tomurilor care ne umplu pereții casei.

"N-am simțit niciodată nevoia să vă vorbesc. Dacă o fac acum este pentru că aspirați, cu șanse mari se zice, la funcția de președinte al țării. Iar fiind și țara mea, „îmi pasă”. Așa se face că mi-ați ajuns în mod fatal interlocutor.

Nu știu dacă m-am așezat vreodată cu mai multă nerăbdare (sentiment al urgenței?) să scriu o scrisoare cuiva. Deși este, după cum vedeți, o „scrisoare deschisă”, îmi imaginez tot timpul, scriind, că sunteți singurul cititor al rândurilor mele. Mai mult: am senzația, începând să scriu, că e ca și cum vom sta de vorbă singuri, privindu-vă în ochi și căutând punctul acela de inflexiune care trimite la ultima fărâmbă de receptivitate din ființa cuiva. Altfel spus, deși suntem pe scenă, am uitat de sală înainte de a începe spectacolul ...”

Șarmant. ...

Chestia asta, în ciuda fondului...

(„... am senzația, începând să scriu, că e ca și cum vom sta de vorbă singuri, privindu-vă în ochi și căutând punctul acela de inflexiune care trimite la ultima fărâmbă de receptivitate din ființa cuiva.)

...e scrisă pentru a da gata pe altul! Pe cititor!

Aj vrea...

(formula lui Tetelu, acum niște ani, în „Academia Cațavencu”...)

Dacă am vreo nemulțumire pe Ponta, pe Vadim, pe oricare – să i-o pot spune în față, direct, fără mișto.

Fără salivă.

Eventual să pot merge liniștit cu acela, către o bere.

Iar acolo, după a treia halbă amestecată cu rom, să ridic cu greu capul de pe masă, pentru a-i spune: „Dar la chestia cu..., rămîne cum am zis-o la trezie! Parol!”.

Nu se simte bine omul pînă nu-și batjocorește adversarul!

Pot bănuî de unde ni se trage asta.

Do ut des.

Cineva comentează...:

„Are dreptate Radu Banciu [, Simona Halep] joaca tenis in primul rand pentru ea, pentru bani, apoi pentru tara, din patriotism bla-bla.”

Și brusc purced a medita...

Țara ce-mi dă, mie?

Mă uit în jur și nu prea simț, a primi ceva.

Mai privesc o dată.

Idem.

Cred că propun – în acest stadiu – o chestie 'fair'.
Nu-ți dau, nu am nevoie să-mi dai.
Inversul lui 'do ut des'.

Ce poți să-mi dai tu, ca țară?

Cred că nimic, în condițiile nu am găuri interioare – de umplut prin poveștile de profil (că te mîngîie pe cap, că toți eroii de la Decebal încioace îți veghează să ai somnul și diurnul lin).

Nu ai, Doamnă, ce mi-ar fi necesar mie.

Cred că nu te-i supăra de așa zisă. Dar nu te văd să ai în straiță ceva ce m-ar interesa. (Între noi fie vorba, lucrurile ni se rezolvă sau măcar domolesc cam numai din interior...). Mă simt bine și fără eroi, și fără mituri, și fără sentimentul de-a fi nemaipomenit în calitate de român.

Nu țin să dezagreg nimic prin jur, doar ridic două degete – către o iluzorie doamnă învățătoare – și-mi spun părerea.

Fac parte din nefericita specie...

... a tipilor nesiguri pe ei, a celor dominați de îndoieli și toate suratele acestora.

Dar nu știu de-i cazul să fiu invidios pe siguranța de sine a dlui Sebastian Lăzăroiu

„O spun si imi asum. Cine vede panoul ăsta și încă îl voteaza pe Ponta e pur și simplu idiot!”

Afirmația în sine se poate discuta... (și o voi face mai jos).

Dar mă miră și aproape mă sperie (dar îmi va trece...) ideea că un asemenea om ajunge în mecanismul de stat și acolo ia decizii.

Cu aceeași pripă, cu aceeași neștiință de a privi lucrurile ceva mai în amănunt.

Un om căruia îi pică bine afirmația lui Ponta de pe acel panou își are socotelile lui. Cît se poate de potrivite la construcția sa interioară.

După cît mă duce pe mine mintea, acela e în căutarea unui Dumnezeu (nu neapărat în biblicul sens) care să-l protejeze. Nici nu mai contează unde identifică asemenea înalt personaj.

Di Lăzăroi, în paralel, e în căutarea evadării de pe un palier care îi este psihologic insuportabil. Motorul rachetei sale este a-i declara pe alții idioți. Astfel, se simte mai bine. Mai exact suportabil.

Definiția idioțeniei.

Înțeleg că dl Lăzăroi este un tip școlit, și încă mult. Cînd însă umorile-s pornite către hăturile personalității noastre toții anii școlari nu mai fac doi bani.

Există o definiție a idioțeniei în manuale, și o alta în cercurile șmecherilor.

PS

Foarte probabil să-mi pice și mie în brațe asemenea observațiuni, privitoare la a mea persoană. Asta e, sper să scap cu viață!

Ne spun cei de la Mediafax...

„Peste o sută de persoane sunt aduse cu autocare, vineri, din mai multe județe în Capitala, pentru a fi audiate ca martori în dosarul privind fraude la referendumul din 2012, în care sunt judecați vicepremierul Liviu Dragnea și alte peste 70 de persoane. Aducerea acestora în Capitala la termenul de vineri al dosarului referendumului a fost decisă de instanța în 3 octombrie, pentru a da declarații despre participarea lor la referendumul din 2012, în condițiile în care apar pe liste ca au votat...”

CRED CĂ-I UN SENTIMENT MAI MULT DECÎT NEPLĂCUT, pentru partidul de guvernămînt (hai să-l privim ca pe o persoană).

Să ai majoritate parlamentară foarte comodă.

Și vînturi electorale destule, în pînze.

Dar un ceva nevăzut (admițeți!) să-ți facă dispărute la diverse intervale dintre sprijinitori.

Ca și cum asta nu e de ajuns, nici nu știi ce-ți rezervă ziua de mîine, viitorul în general.

Hodoronc tronc, niște inși – apărați altminteri de retorica populistă – sînt luați la delicate întrebări, privind ultimul referendum.

Aduce a coșmar...

Chestie de instinct

„Altminteri îl înțeleg perfect pe dl Traian.

Șezutul ăsta în continuare în arena politică (după 22 decembrie 2014) aduce un pic cu determinarea șarpelui de a lăsa vizuina și a ieși în drum...

Probabil că așa le este în vene marilor luptători. Celor de mor în picioare.

Zic și eu.

Nu știu dacă domnului Djuvara...

...i se trage de la cei 95 de ani, ori așa a fost și altădată.

Adică nițel grăbit, neînțelept în afirmații.

Mi se pare la mijloc destul infantilism (indiferent de haina morală în care îl îmbraci) să ai pretenția ca altul să judece pe stilul tău.

Dacă [Mihai I](#) și-a socotit potrivit cutare sau cutare gest (vezi compromisul cu Ion Iliescu), va fi avut socoteala lui. Și găsesc nesperios, câtă vreme nu sîntem niciunul perfecți, să strîmbi din nas.

Știți ce e aia lipsă de modestie?

...Hai să vă dau eu un sinistru exemplu! La un 1982, un tînăr vorbește despre un original amic al său unui colonel octogenar. Ultimul, fie și la fără frecvență, își dă cu părerea: „Băiatul ăsta s-a născut cu cincizeci de ani ori prea tîrziu, ori prea devreme”.

Acel june de atunci, sosește la 2014, vede articolul de aici al dlui Dan Tapalagă și spune: „ȚȚȚȚ (în sens de negație, n. MO). Cred că că era vorba de o sută prea devreme... Ori oi fi greșit planeta?”.

[Dl. Dan Tapalagă](#), un condei fruntaș al media românești, cade pe spate la un recent articol al lui Gabriel Liiceanu.

Nema nuanțe, nema simț critic la autorul materialului linkat aici. Liiceanu e alb omăt, Ponta ticălos de scaun electric.

"In seara cand Gabriel Liiceanu a publicat textul "Fie-va mila de noi, domnule Ponta!" nu m-am putut abtine, desi era tarziu, sa nu-i transmit cumva admiratia.

Reusise sa descrie cu precizie modul de functionare al unui politician croit dintr-un material prost.

Observatiile sale au ajuns virale pe net, iar textul a batut orice recorduri de audienta, pe buna dreptate.

Au ramas putini oameni liberi dispusi sa-si bata capul cu vidul istoric numit Ponta. Multora li se pare ca totul e in zadar. S-au resemnat deja la gandul ca nu se mai poate face nimic si ca totul e pierdut. Iar cei mai multi n-au nici curajul, nici libertatea sa mai spuna exact ce gandesc sau se refugiaza intr-un pagubos dispret suveran."

Mi se sparie (sper că nu pentru multă vreme..) gîndul!

Tapalagă e unul din condeiele totuși spălate și deloc împiedicate...

Dacă și el este *alb-negrîst*, iar în paralel vine cu glumițele clasice – v. PS -, înseamnă că eu barim am o problemă.

De a avea cu cine să discut serios vreo cestiune.

PS

„Reusise sa descrie cu precizie modul de functionare...

... al unui politician croit dintr-un material prost

...Observatiile sale au ajuns virale pe net (nu că nu or fi ajuns, dar parcă nu se cade laudă între noi... Plus că viralul cu oricina e foarte superficial. Comparativ, valul mării stă mult în loc...)

„se refugiază într-un pagubos dispreț suveran”¹

Etc.

Multă lume țipă de capacitatea

... întru minciună a lui Victor Ponta.

Spășit, cu fruntea în țărână, astăzi se alătură pomenitului cor și subsemnatul...

Ce-i drept, minciunile relevate de mine mai jos sînt... obligatoriu. Dînsul, Electoratul, are nevoie de ele...

Hazul face ca despre aceste patriotice mistificări să nu pomenească și alți militoni, în ale minciunilor lui Ponta...

Întîia propoziție e corect (ba chiar de ținut minte, cu cine avem de-a face...):

„Statul român s-a format pe trei piloni: Monarhie, Biserică, Armată...” (interesantă succesiunea!)

Dar.

Apoi.

”România are un viitor dacă...”

Are un viitor oricum, opinez eu.

Fricile privind țara decurg de fapt din temerile noastre (oemenești!) asupra zilei de mîine.

”... dacă se bazează pe valori...”

Or, valorile-s sînt minciuni! Dacă ne ceri să ne bazăm pe valori, devii părtaș la minciună.

Nu mă credeți, că valorile reprezintă minciună? Putem extinde subiectul mintenaș!

”... dacă își recunoaște eroii...”

... dacă își asumă trecutul...

Idem.

”...pentru a ști ce să facă în viitor...”

Ultima vorbă e mișto foc. Și din categoria „Gura păcătosului” (nu neapărat a lui Ponta, ci a cui o vehiculează...).

Întrucît ale trecutului rămîn obligatoriu neclare, bineînțeles că și viitorul ne găsi bravi neștiutori, în ale Sale...

Apropo.

Cu vorbe asemănătoare se joacă românii de niște decenii bune, dacă nu două secole.

¹ Ca tehnică: *păgubos plus suveran plus dispreț*... Cred că la mijloc se află aici plăcere a părților jocului (condeier, respectiv cititor încîntat/atras de producțiile întîiului) de a descărca arma prelung, ca în jocurile pe computer...

Vi s-a părut (ca asumători ai trecutului ce vă aflați, dragi electori...) că am avut vreodată idee barim de gestionat prezentul – ce să mai spun de viitor?

*"Statul român s-a format pe trei piloni: **Monarhie, Biserică și Armată.***

România are un viitor dacă se bazează

*pe **valori**, dacă își recunoaște **eroii**
și dacă își **asumă trecutul**, pentru
a ști ce să facă în viitor."*

Victor Ponta

Uneori sînt bulldog

„Fie-vă milă de noi, domnule Ponta! Nu faceți să vină năpasta peste România, ajungând dvs președinte al ei!”.

DI Liiceanu face [afirmația asta](#).

Dînsul, pasămite, nu este politician. Deci, potrivit fișei postului care îi aduce un statut aparte în societatea romînească, nu ar trebui să se pronunțe nici pripit, nici precum un Cațavencu.

Ori un condei de tabloid.

Domnule Liiceanu,

De pildă din 1989 încoace.

Peste cîte momente zice-se insuportabile am trecut noi?

Hai să ne amintim de un 29 ianuarie.

De 20 mai.

De 13 iunie, toate în 1990.

De pierderea alegerilor din 1992.

Ori acelea din 2000.

Pe parcurs, survenind dezamăgirea guvernării CDR.

Șamd.

A existat vreo năpastă?

Se pare că nu, din moment ce ambii putem scrie – fără griji.

Înțeleg că nu puțini semeni au nevoie să vadă în jur sfîrșit de lume. Căci asta detensionează din cel pe care îl au deja în suflet. Dar, la inși cu pretenție de știință asupra Jurului, parcă nu se fac aferări precum a dumneavoastră...

Bănuî că sîntem...

...și părinți pe aici. Iar în paralel, ca toți urmașii lui Adam, bărcuțe pe valurile Existenței. Înțeleg situația și mă bucur c-ăle trei odrasle ale mele nu au pășit în așa zone.

"[Principesa Irina](#) a fost plasată trei ani sub supraveghere de un judecător federal, după ce și-a cerut scuze pentru rolul său în cazul de lupte de cocoși în Oregon care, potrivit principesei, a reprezentat o rușine pentru ea și familia sa."

Totodată. E o situație psihică destul de proastă, să știi că ești fata regelui unui stat mărișor, dar că trebuie să împuști francul.

(Stau și mă întreb ce mișto s-o fi făcut la școală de Irina, „Hăhă, zici că ești fată dă rege?!...” Bașca șuturi frățești, în aglomerată ogradă de surori).

Îi transmit principesei Irina toate urările-mi de bine!

Pro și contra Religiei în școli...

Îmi mențin părerea. Care părinte vrea să-și formeze copilul în spiritul creștin, o poate face acasă, în primii șapte ani.

Atîta doar că există la noi puțini asemenea părinți-ca-în-povești. În sine, asta nu-i tragedie, facem și noi ce putem...

Aiurea este să încerci să faci prin școală ce nu ai putut ori nu te-ai învrednicit dumneata, părintele, acasă.

Am mai îndrăznit într-un alt loc următoarea părere.

Orele de religie nu modifică pe moment comportamentul copilului, dar la maturitate și ulterior acesta va da ascultare amestecului de social și religie care s-a format pe parcurs în el.

Bineînțeles că rezultă, după anii pomeniți, un ins nu tocmai ca în Biblie, dar suficient de conformist pentru a duce mai departe procesul.

PS

Eu unul nu sînt de acord cu disciplina Religie în școli.

Eventual, la liceu, ceva despre religii. Dar așa ceva ar fi devastator pentru Biserica strămoșească – de felu-i mai puțin solidă decît se afirmă.

Campania pro vot.

Văd că [e centrată](#) pe compatrioții care se pișă pe el de vot ori similar.

„Dacă nici înaintașii nu s-ar fi prezentat în momentele de cumpănă la vot, în ce limbă te-ai fi pișat pe el de vot?”

(sonorul e în română...)

Cu regret, dar aceștia reprezintă doar o parte a absenteiștilor.

Cu restul e mai greu de luptat, de convins...

La cei cu pișul pe vot, chestiile sînt mai simple și țin un pic de jiu-jitsu. Îi faci de baftă în public, cum că ce mitocani și nepatrioți sînt ei.

Pe ceilalți e mai greu să-i agăți.

Nu spun asta cu vreo iritare.

Iar, totodată, subsemnatul merge la vot.

PS

De curiozitate.

Oare cîți se vor lăsa convinși de campania pro-vot?

Paradoxal, e posibil ca acele clipuri să miște ceva mai degrabă în categoria tineri *greu-de-urnit* (căci așa e la vîrsta aceea, ai atracții mai dulci în viață).

PS2

Și dacă nu luptau înaintașii (nu uitați că deseori au făcut-o între ei, muntenii cu moldovenii șamd, ca să nu mai spun de 21 decembrie 1989), care e problema?

Vorbeam în altă limbă, și gata. Au învățat ei, crunții daci, limba învingătorului - și n-au tușit. *Cică ne-a prins bine, chiar...*

Am nimerit la bibliotecă...

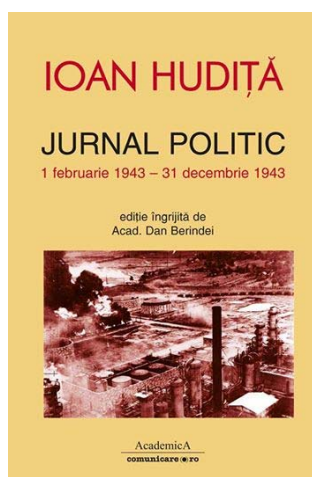
... o carte de care auzisem (laudativ!): „Jurnal politic”, al lui Ion Hudiță. Fruntaș al PNȚ.

Scrie frumos, echilibrat.

Între altele, am putut constata că timpul nu a prea schimbat stilul românului-iute-dătător-cu-părerea în ale politiciii.

Sîntem leit bunicii noștri.

Cu mențiunea că unii politicieni săreau atunci mai iute la bătaie.
Noroc de un Pamfil Șeicaru a fi iute de picior, la restaurantul Capșa parcă...

M.S. Mihai I

Dacă vorba nu este cumva seacă: un personaj tragic.
E posibil, precum la Coposu, ca doar moartea lui să ne marcheze.
Mult.
Cîte-a văzut la viața lui!
Inclusiv pe Vîșinski.
La o adică, nici tat-su Carol nu a fost mult mai breaz decît rusul...

Fraieri să fie, sub soare...

(pentru o campanie de mers la vot): „Mie îmi pasă! Ție?”

Una la mîină, și dacă nu-mi pasă, care e problema?

Șmecherii de genul ăsta mizează mult pe faptul că respondentul se rușinează de ideea că nu-i pasă. „Cum, domne, nu-ți pasă dă binele comunității?? Se poate așa ceva?”

Apoi.

Și aici intervine fleacul decisiv. Să îmi pese de ce?

Nu întreb la mișto.

Însă eventualul răspuns al tipilor (care se vor mira grozav că nu știi deja cum e cu miticul păsat) va fi etribil de vag.

Ca urmare, și dacă te vei zbate tot va putea ateriza un zăltat/șmecher, și-ți reproșa că nu ți-a păsat îndeajuns.

.

A se scuti.

Spune cineva:

„Speranța mea este în acești minunați copii curați neatinși de maladia comunism...”

Uf.

Avem nevoie de iluzii, pentru a naviga prin viață.

Dar. Și cu regret: *copiii noștri vor fi ca noi*. Căci, vorbele din vechime: 'pe noi au deschis ochii', respectiv „Așchia nu sare departe de trunchi”.

Da, la maturitatea lor vor părea ceva mai spălați, dar spre senectute e foarte posibil să le reapară doze mari din naturelul nației.

Un băiat bun, în „Gândul”...

*„Nu vreau să-mi dați loc de muncă. Și nici casă „de la stat”. Și nici ajutoare sociale.
De la dumneavoastră îmi doresc să îmi garantați LIBERTATEA, BUNĂSTAREA, FERICIREA.”*

Sigur [autorele](#) nu este sub influență bahică?

Nu doar solicită acea Treime de la candidații prezidențiali, dar voiește și garanție...

Eternul gen de relație între politicieni și alegători, pe la noi barim. Ultimii vor luna de pe cer, primii nu dau înapoi să i-o promită, eventual cu bonus.

Ulterior, cei cu votul se bosumflă și pun la zid pe cei care le-au promis astrul nopții... De fapt, politicienii le devin principalii vinovați de neplăcerea vieții prin care navighează.

Revin la sfânta treime.

Libertatea e în tine, nu ți-o dă nimeni.

Bunăstarea șede în palmele și mintea proprii.

Fericirea nu există. Ci doar momente de simțit bine.

Vînează dumneata liniștit fericirea și, dacă vei avea bunul simț atunci să nu dai vina pe alții de lipsa ei, anunță-mă și pe mine (peste vreo 30 de ani) dacă ai văzut-o la față.

Pe dumneaei, Fericirea.

Tot acolo:

„Mi-ai luat libertatea de mișcare. Ca să îmi văd părinții care stau în nordul țării, merg cu trenul 7-8 ore.

Îmbătrânesc săracii.

Și mi-ai luat dreptul de a-i vedea măcar la câteva săptămâni. Dacă ar circula trenurile cu 100 de kilometri la oră, aș ajunge acasă în 4 ceasuri. Dumneavoastră, politicienii, ați ales să mă întoarceți mult înainte de Al Doilea Război Mondial, să mă mișc cu 49 de km/h în 2014, pe calea ferată. Aflu că vom abandona 30% din linii, «pentru că nu e rentabil» sa le mai ținem. ”

N-ar sta o secundă, tipii de acest gen, să mediteze de ce un lucru se petrece în vreun fel.

Dînsul, articularul, e la stadiul de domn Goe. El vrea să vie... Să fie.

Nu se întreabă o milisecundă de ce nu-i acel lucru posibil. El știe doar că politicienii-s de vină.

Dar cunoaște, în răstimp, să puie la greu pastile. „Îmbătrânesc săracii”...

Păi îmbătrânesc, c-asta e regula traiului, a vieții. Să facem riduri. Unii și varice. Etc.

Nu se uită o secundă – pardon! – idiotul, că înmulțirea autoturismelor a redus dramatic traficul feroviar. Că pe Ploiești-Slănic or simți nevoia să meargă cu trenul doar patru-cinci inși din localitățile traversate.

Bineînțeles, dacă minunății pe-acolo ar fi susținute de la buget, tot d. Goe ar țipa – pe motive altminteri aiurea, fără legătură cu cazul, vezi „Au furat ăia și ăia!”.

Un pic îndărăt...

”Speranța mea este în acești minunați copii curați neatinși de maladia comunism...”.

Părerea mea.

Comunismul nu a adus nimic de acasă (chit că, fizic, ne-a sosit de afară, dinspre Est). Doar a scos la suprafață ceea ce noi, carpatinii, aveam de cînd lumea în noi.

Și o mărturisire.

(Chit că, din fericire, suport șocul...)

Am văzut în comunism destule atitudini, zise, fapte dezamăgitoare ale omului de rînd.

Însă cele descoperite acum, sub forma comentariilor pe Facebook depășeșc mult – într-un sinistru (fie și doar verbal) – derapajele din comunism.

N-aș fi bănuir, atunci, că posedăm în noi așa ceva...

Asta e!

Jigodism (o fi mult spus?).

"Te-ai săturat să alegi răul cel mai mic? Dacă tu nu vii la vot, ne vom delecta următorii 5 ani cu răul cel mai mare... /.../

Filosoful Edmond Burke spunea cândva: „Pentru ca răul să triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic”- (All that is necessary for the triumph of evil is that good men do nothing). Nimic altceva nu se potrivește mai bine stării actuale a acestei națiuni, precum o face acest citat.

Fă din votul tău punctul de plecare pentru un om mai civic! O societate mai bună se clădește pe cetățeni mai buni...”

Îmi imaginez scena. Inițial, niște domni (e posibil ca unii să vorbească prost ori deloc românește) au contactat patronul ziarului. Poate apoi au stat împreună de vorbă și cu nesociabilul director, poate acesta a fost informat separat.

La mijloc fiind bani, fără îndoială mulți.

Directorul, de felu-l prins în sfere înalte, va fi informat în fugă, dar a lăsat un vătăf să conducă acea campanie punctuală. Pe un tipic precizat aproape în amănunt de client.

Ținta: „clientul cel cu bani vrea ca X să câștige în alegeri”.

Gazetarii de rînd, oameni cu rate de plată dar și cariere înalte de prins, au purces la treabă. Trebuie să recunosc: materialul de aici, al unui oarecare totuși, e un material propagandistic mai mult decît apaludabil.

În față, stau însă poveștile frumoase – care se doresc pe firea țintei, a *target*-ului...

Bineînțeles, nu se spune nimic de candidatul susținut (altminteri lesne de mirosit), cu atît mai puțin de tocmitorul extern.

Nu te limita la a fi mândru pentru că ești român sau ortodox, frumos, etc. Acestea sunt calități pe care le-ai dobândit prin naștere.

Fii mândru pentru ceea ce realizezi prin efortul intelectual sau fizic, prin educație și prin muncă, prin caracterul pe care-l dezvolți,

Fii în fiecare zi mai bun în ceea ce faci, mai corect față de tine și față de cei din jur. Fă din educația personală și a copilului tău (acolo unde este cazul) o prioritate. Stabilește-ți așteptări înalte de la tine, ajută-i și pe cei din jur și vei vedea cum se schimbă lumea în jurul tău.

Cum va fi până la urmă ziua votului? Depinde exclusiv de fiecare dintre noi.

Îmi doresc ca în duminica votului să aveți cu toții în minte doar acest gând: „Pentru ca răul să triumfe este suficient ca oamenii buni să nu facă nimic!”

Am convingerea că va fi suficient.

Cu prețuire,

Un alegător.

PS

„Fă din votul tău punctul de plecare pentru un om mai civic! ”

Îmi arătați și mie cum arată un tip civic?

PS2

Privind imaginea autorului, pot bănuî că poate fura nu doar ouăle de sub găină, dar și județul de-acolo.

Îs adorabili tipii ăștia...

... care își găsesc se pricep a-și găsi iute un sens în viață... Și se pricep, pe circa altuia.

"Autointitulat „Prietenii Parcului IOR”, un grup de bucureșteni a cerut consilierilor locali din sectorul 3 să retragă proiectul de construcție a unei clădiri în mijlocul Parcului Titan. În luna mai, aleșii locali au aprobat ridicarea clădirii pe 3.000 de metri pătrați din spațiul verde. Locuitorii zonei spun, însă, că proiectul nu a fost supus dezbaterii publice, așa cum cere legea /.../ „S-a făcut fără consultare publică, fără consultarea societății civile, cu încălcarea legii 70, ce prevede că spațiul verde nu poate fi diminuat” /.../ „Nu suntem de accord pentru că înseamnă foarte mult beton adus în parc, înseamnă foarte mult deranj pe perioada construcției pentru locuitori” /.../

„Vrem parc, nu betoane. Datele referitoare la calitatea mediului arată că pulberile de praf în aer nu sunt cum ar trebui să fie”

Spațiul ăla, nu trebuie să lecturez mult pentru a mă lămurii, a fost luat cu japca de domnii comuniști, de la niște proprietari.

Care, bănuie că deloc ușor, și-au recuperat terenul.

Nu e vina lor că fu și este mare, bașca în preajma unui lac bucureștean.

Acum vin sufletele alese de ONG-iști, să se plîngă (șmecherește – putem privi textul lor...) de dispariția unui spațiu verde.

Or. Dacă vreți spațiu verde, puneți mîna de la mîna / ban de la ban și cumpărați un teren.

Așa, să-l luați de-a gata, doar pentru că aveți-obișnuințe-de-loreu, iar în paralel dă bine să fiți indignați, parcă nu e ok...

Cred că e ziua mea nervoasă...

Electoratul vrea să se schimbe totul, deodată.

Așa știe El, că se face pe lumea asta.

Deodată, radical – fără Hiroșime, fără cădere de Reich.

Alții, niște tipi mai puțin numeroși, spun că "Vor parc, nu betoane".

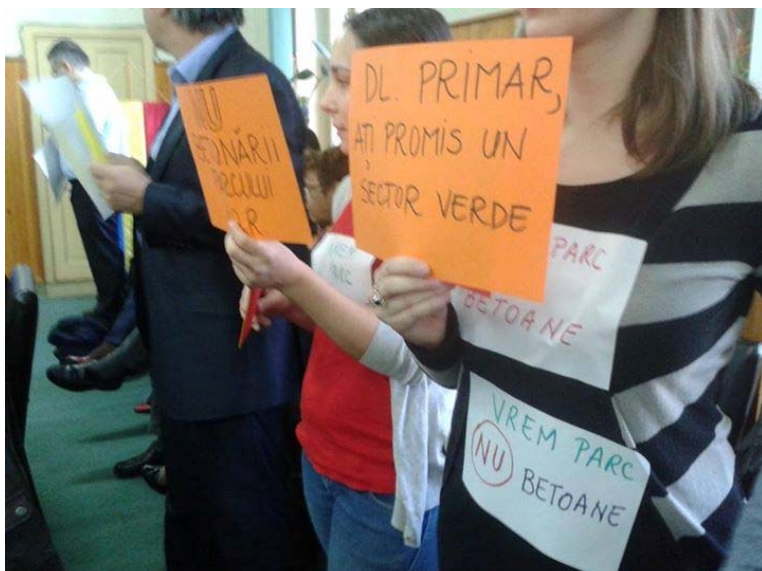
De ce nu încercați – domniile voastre – chestia asta în curtea grădiniței?

Vreți voi, gata – trebuie să fie musai să fie cum vă pică vouă bine....

„Eu vreau să vie!”

Păi și io vreau luna de pe cer!

Da' uite că Dînsa nu acceptă să coboare, ci șede tot acolo...

Inevitabil.

Ochii în patru.

E drept, mai jos, vă propun să fiți cu ei doar în trei.

.

Unu.

Poza domnișoarei articler.

Doi.

Cum începe [materialul](#).

„Puteti iubi un loc pradat cu tenacitate de 25 ani, in fiecare ciclu electoral?

Paduri, case, terenuri, zacaminte, tehnologie, aer, influenta, ce se vede, ce nu se vede.. Romania a fost rezervorul inepuizabil al jafului relansat cu lacomie din alegeri in alegeri. ”

Trei.

Finalul (obosiți-vă dumneavoastră cu mijlocul), e ăla cu bănuții:

”Alegatorul roman s-a consolatat cu ideea ca e chemat la vot sa inlature raul cel mai mare si ca, oricum se va alege cu raul mai mic. Baudelaire a vazut flori si in rau. Si a scris florile raului. Una dintre operele sublime opere ale literaturii universale. Poate reusiti sa cititi o poezie din acest volum in acest week end, inainte sa mergeti la vot!”

.

N-are mamă, n-are tată.

Dar încearcă să te adoarmă cu minima agresivitate, plus feminitatea din imaginea oferită.

La care alătură și dînsa, ce poate.

De pildă, îl amestecă pe Baudelaire fără a mai mică ezitare (răul fiind, se înțelege, la celălalt...)

„Alegatorul roman s-a consolatat cu ideea ca e chemat la vot sa inlature raul cel mai mare si ca, oricum se va alege cu raul mai mic. Baudelaire a vazut flori si in rau. Si a scris florile raului. Una dintre operele

sublime opere ale literaturii universale. Poate reuși să citești o poezie din acest volum în acest week end, înainte să mergi la vot!"

**LAURA
CHIRIAC**
EDITORIAL

PSNEWS

Eu, cu ale mele...

Pe la orele 14 – în astăzi de noiembrie 2015 – am vrut să văd care este prezența electoratului, la urne.

Am ajuns pe siteul „Adevărului”, unde mi-a sărit în ochi un lucru. Se spunea ”n la sută **dintre români**”.

Am impresia că treaba e mai groasă decât mi se părea...

Sesizasem acum vreo 2-3 luni inflația de formulări „Românii spun / gîndesc / fac și dreg”.

Inițial am zis că e o formulă comercială pentru a vinde mai bine, în condițiile în care nația noastră o avea probleme interioare oarecare....

Apoi, am început să bănuiesc că e o politică de stat, pentru a compensa Un Ceva contrar la nivel de societate...

Acum – pornind de la cele citate – sînt sigur că e politică de stat.

Formularea exactă, existentă pînă anul acesta, a fost „... **dintre cetățenii** cu drept de vot”.

Înțeleg de aici (cu riscul de a greși...) că e foarte mare nevoia Statului de a încerca să-și modifice supușii, în direcția pe care o găsește Dînsul necesară.

Oare ce-l sperie, pe Dumnealui, Statul?

După cum.

Cum va fi descurs comunicarea spre entitățile media, să folosească mai mult povestea cu „românii în sus, românii în jos”?

Cine suna?

Și pe cine?

Apoi, cum transmitea directorul gazetei / postului TV spre subalterni?

E o idee, de avut în atenție.

Înțeleg.

Că firea noastră – de pildă în articole ori comentarii – are nevoie să se descarce de iritare (naiba știe cum adunată acolo, în noi)..

Partea proastă că se cam duce de-a dura obiectivitatea – asta dacă va fi dat anterior cumva din dalbele-i aripi, pe deasupra noastră.

Văd un videloclip pe aici...

...nici nu mai contează al cui.

Din 2012.

Cu titlul: „Declar pierdută țară”

De ce pot bănuî care-i conținutul, care-s reproșurile (se înțelege că la adresa altora...)?

O întrebare rămîne însă.

Schimbă această matură lamentație situația cea neplăcută?

Cum, mergem noi Afară și arătăm de acolo – din Alpi și spre Carpați – cît de tari sîntem noi?

Mda, asta mi-a scăpat.

E plină lumea de mari români reușiți.

Un jurnalist gândirist

...spre candidatul din fruntea plutonului:

„Probabil la ora asta ești îmbătat de succes, probabil ești trist și obosit, probabil îți numeri banii cu care ai rămas în conturi, probabil ești ..belit, falit și faci calcule sinistre întrebându-te ce să mai vinzi pentru o mână de voturi bașca, pe 16 noiembrie.”

Înțeleg că există tehnici jurnalistice.

Dar nu am urmărit și restul articolului – cel care debuta cu un șirag de „Probabil”...

PS

Ce chestie!

Tratăm pe celălalt cu rahat („probabil ești ..belit, falit și faci calcule sinistre” etc), iar pe urmă ne plîngem că merg lucrurile prost în Țară...

Cred că mulți ar căpia dacă, brusc, trebile ar merge frumos sub Carpați.

La cine s-ar mai stuchi?

(...Legat de ce s-ar mai da deștept unul ca mine?)

Pentru că așa am învățat la școală

... la cursul de Psihologie din unicul meu an de facultate:

"Priviți la nevoile elementare, din spatele gesturilor cuiva..."

În cazul alcătuirii de așa imagini, pare să fie supărarea că dulcele lumii nu se pogoară (și) asupra lor.

Pe de altă parte, avem o agresivitate naturală întru descărcat.

Pentru că trăim într-o societate nițel mai primitivă, iar în paralel nu prea avem de treabă, alcătuim relațiuni foto ca aceasta, cu Piața Roșie.

Oare..

...ce o fi în mintea unuia precum Daniel?

Ziceți c-ar fi mai bine dacă mi-aș menține explorările în propria minte?

Și că aș avea astfel mai mult de câștigat?

PS

Prea Fericitul are fire apropiată unui anume candidat prezidențial...

PS2

Apropo.

De ce PREA fericitul?

Îl amenință cineva că-i mai taie din fericire?

Altminteri, sînt convins că băieții din Dealul Mitropoliei pot argumenta orice, dacă decid că=I de obosit la vreun răspuns....

Spuse ale cuiva

„Abia astept sa treaca alegerile astea. Sa se duca, invartindu-se, sa punem o mascota acolo si sa bifam inca o reusita democratic cu specific romanesc, ca oameni cu stofa de presedinte n-avem printre candidati, si sa scapam.

Nu de alta, dar nu-mi mai suport cunostintele si prietenii. Vad la ei semne de cretinism. Si sunt atat de raspandite simptomele, incat ma gandesc la o epidemie de cretinism.

Pe bune, acum: cum si de ce sa votezi un candidat fara sanse?

Cand pariezi, pe meciuri, iti pui vreodata toti banii pe echipa de c####, care pierde de cand a inceput campionatul? /.../ Si atunci cum te duci la vot sa pui stampila pe un neica-nimeni, care mai are cinci fani in afara de tine? De ce esti atat de cretin? Cum poti fi atat de cretin?”

Nici gînd ca [articlerul](#) să se pună în locul celui alt!

Să vadă ce-i vine vreunui să voteze cu Brînză...

Mie mi se pare atît de ușor de înțeles...

Pentru că Moraru sau care e la coada plutonului aduce mult cu acel votant în sine. Care-i și el la coada alcătuirii sociale.

Iar așa vot e un mod de a-și aduce lui apreciere, atenție.

O nuanță.

Coadă socială e nițel mai amplă.

Ăștia, așa-numiții *loosers* electorali, de chiu de vai merg la vot.

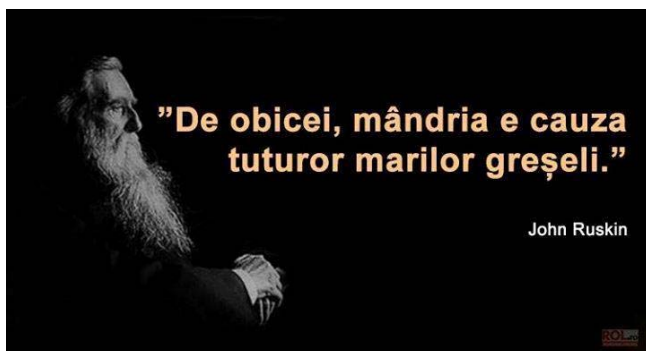
50 din lăcuiitorii țării ăsteia-s mai jos (cu stima de sine, cu planurile...) decît cretinii domnului articler de mai sus..

Minți luminate

Pe cea de față, aș întreba-o de ce un tip e mîndru, iar altul ba.

Sper să nu-mi dea citate din Biblie, că s-a pogorît asupra lui demonul trufiei șamd.

Un om e mîndru, fudul etc, pentru că se protejează și el cum poate...

„Acum ori niciodata!”...

Îmi place formula!

E soră bună cu „După noi, potopul!”. Nu se întreabă o secundă ce te faci mîine, dacă mișcarea nu ține...

O vorbă rar pronunțată la noi....:

„Oare eu unde am greșit?”

Interesant aici este bîlbîiala ce cuprinde pe mulți, dacă le supui astă problemă...

Imaginați-vă scena.

Oare de ce se feresc / ne ferim de-astă idee?

Ca să o duci bine pe lumea asta...

...între altele trebuie să fii convins că punctul tău de vedere e (cel mai) bun. În paralel, sănătos este să nu-ți supui mintea la contactul cu optica diferită a cuiva, căci tulbură. Obosește. Și scade încrederea în pozițiile, decretele tale.

Îmi dau cu părerea pe un wall pro-Ponta. Ția, acolo, îs favorabili la greu dlui procuror... Mă uit la rîndurile lor.

Un oarecare:

„Noi am votat si v.om vota si pe data de 16 Victor Ponta Presedinte ! Oameni buni veniti la vot si votati Victor Ponta daca vreți sa ne mearga mai bine ! Nu stiu cum pot fi oamenii atat

*de prosti! A vota Iohannis, înseamnă a vota Basescu și nu cred că vreți să meargă țara asta cum a mers până acum ! Nu știu de unde a apărut și Iohannis asta peste noapte în politica și acum îl votează o gramadă de lume ! Dar din păcate în țara asta avem oameni ușor influențabili și care cred că tot ce se vorbește la televizor se mănâncă !!! Eu ieri data de 02.11.2014 am fost în secție de votare și am rămas total dezamăgită de păreriile oamenilor, și i-am întrebat ei știu de ce votează Klaus Iohannis ? mai mulți dintre ei mi-au răspuns: pt că nu este român și o să meargă țara mai bine ! Și pt că Ponta e un hoț! Nu ! Iohannis este român ! Crescut în Sibiu dar are cetățenie germană ! Și este un prefăcut și un parvenit care proteste lumea ! Are 6 vile în București și el e profesor de fizică Cum ??? Și mama mea e profesoară și avem doar o casă..și nici aceasta pusă la punct după 35 de ani de muncă !!!! Voi chiar nu vă dați seama cine este Iohannis chiar așa orbi sunteți ?? Asta este marea problemă la noi că oamenii nici nu știu pt ce votează și pe cine votează !!! Asta e marea problemă !!!! Oamenilor fiți deștepti și nu vă condamnați țara la mai rău decât e acum !!!
Votați Victor Ponta președinte !!!”*

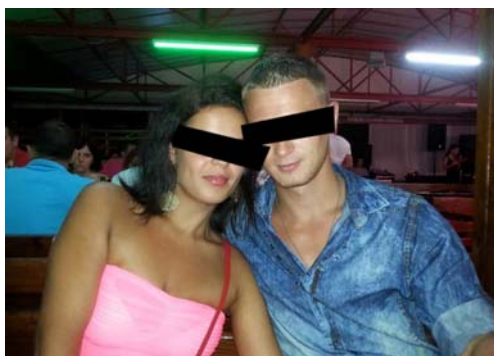
E cîrnat cam lung, însă-l cred instructiv.

M-am uitat a cui e părerea. Tânăr. Și iubitor (căci contul Fb este de genul *el și ea*, inclusiv în poză).

Deci nu era ca-n clișeele mele, despre adversarul cel bătrîn și urît...

Iar despre vreo școlire inferioară, nu pot băga mîna în foc..

Hotărît lucru, lumea în care furăm parașutați la naștere e complexă.

„Astăzi s-a născut al treilea pol în România...”

...fără baroni, fără finanțări murdare...” (Monica Macovei)

Eu unul, nu agreez gesturile Monicăi Macovei - pentru că jonglează fără inimă, cu ale inimii. Iar domeniul mi-e unul sensibil.

Poate din acest motiv prefer inclusiv unii din tabăra zice-se dușmană.

La un ceas oarecare...

... m-am așezat în fața televizorului, dornic de știri.

Mi-a fost ocazie pentru a remarca un lucru...

Ok Știri există, într-adevăr.

Dar menirea acestora, pe la mai toate canalele (minus poate TVR și Digi), nu este să informeze și-atît, ci să revolte.

Mai exact, din poziția bietului spectator căruia i se face un rău, de către niște ticăloși.

Totul, pe linia "feudei" politice luate în arendă de fiecare post.

Unii țipă la Băsescu și-l fac vinovat de toate.

Alții iau în cătare pre Ponta.

În ce-i privește pe realizatori, dînșii sînt oameni.

Prin urmare, pentru a trăi bine iau la omor – eventual – și rudele personale de gradul întâi, dacă vine ordin.

I-am privit cu gura căscată, ca un retardat ce mă aflu în ale oamenilor. Minciună, la o Alessandra Stoicescu parcă, fără a se clinti un mușchiuleț de pe față.

Asta e.

Arta politichiei

...o avea regulile ei, de inconturnat.

Dar tot mă uit mirat la un afiș al Monicăi Macovei.

Îmi pare confecționat pentru prostuți – ca unul ce practică minciunica, dar și promisiunile fără acoperire. Se mizează pe votul acelor mai grei de cap, pentru ca doamna Monica să suie cît mai sus în clasamente.

În paralel, dl Liiceanu și un numeros grup de obraze fine se extaziază asupra genului foarte-spălat în care preferata lor face politică.

Și iar îmi fuge mintea la o zisă de căpătîi de acum un sfert de veac: „...Ori e prost / Ori securist!”.

Securist, în sensul de lichea.

PS

Mă strădui, pentru dramul de sănătate mintală ce mi-a rămas, să mă implic în observații politice, sociale nici prea mult, nici deloc (mai exact scîrbit, dezamăgit șcl)

Ne paște un spectacol

Cu dl Dan Puric.

Reprezentăția se numește „Suflet românesc”.

Mă opresc, în astă zi de toamnă frumoasă, cu ochii pe bucata de hîrtie.

Nu-mi pare că dl Puric are vreun dram din ceea ce poate fi numit suflet omenesc. Prin ultima formulă eu înțelegînd ceva poetic, cu gradul aferent de ideal.

În schimb, faimosul nostru one-man-show este sufletul românesc, în sensul fizic, de tip cu care te lovești toată ziua prin România-reală.

Și aici, propun lectura ochilor personajului, pentru aflarea a cine e și ce dorește de la viață.

Ca să nu fie probleme de parti-pris, pun oricînd la disecție și uitătura subsemnatului.

Nu m-am lăudat vreodată că-s mîndru de ea...

Și io-s român.

PS

Altminteri, șed la masă cu o depresie și ne uităm unul la altul.

Depresia e chestia aia ce apare cînd nu ai prin jur adulație, respectiv nu te descarci (deseori la întîmplare) de agresivitate.

Cum face dl Puric în spectacolele sale.

Am și eu simpatii

Ca tot omul. În ale condeiului și nu numai.

Uneori, mă nimeresc s-am diferențe de păreri cu dumnealor... C-așa e viața, noi nu estem identici.

*„Țară liberă. Alegeri libere. Cădere liberă.
La mai jos!”*

„În România /.../ nu se întâmplă niciodată ce trebuie.”

Or. Acceptăm cu greu că realitatea e mai tare decît comodele noastre așteptări.

„Eu vreau să fie!”, îl parafrazez de dl Goe.

Cădere liberă doar îmi pare mie (mai exact, stimabilului din care am citat) că este. În practică, e vorba de o bucată din mersul banal al societății românești.

Faptul că intercalezi pe acolo un „Trebuie...!” la fel de interesat (și de leneș), nu schimbă datele problemei.

„În România se
întâmplă mereu
lucruri foarte
interesante,
pentru că nu se
întâmplă niciodată
ce trebuie.”

Sîntem oameni

Teodor Mazilu atrage atenția undeva că doar aparent conștientul nostru e mai breaz decît tenebrosul inconștient personal.

În fapt, c. urmează disciplinat țelurile fratelui său cel pitit.

Mi-a fugit mintea la astă constatare citind un textuleț al doamnei Zoe. P., de felul ei istoric. A tocit sute de tomuri savante, punîndu-și finalmente știința în slujba umorilor:

„ *Misterele Parisului*

Am auzit că, de cînd s-a lăsat seara, cei cinci mari juriști care au fondat dreptul european și derivatele lui – Licurg, Solon, Cicero, Papinian și Iustinian – se plimbă într-o stare de agitație febrilă prin grădina Facultății de Drept din București încercînd în zadar să ghicească sensul ascuns al expresiei "am tras pe nas".

Pe același blog, preluarea – fără critică – a unei petiții de copil alintat, pe nume Dorli Blaga.

Mi-a picat prost scorul lui Iohannis...

Dar la mijloc lucrurile par să fie simple.

DI Klaus nu a reușit să intereseze – prin mesajele sale – pe cei atrași de Ponta, de PSD¹.

Iar de aici ajungem la vechea alcătuire a lucrurilor, la noi.

O bucată slab instruită, doritoare de asistență, fricoasă de stăpânire.

Iar o alta nițel diferită, între ele existînd un raport de 55-45% sau 60-40%.

Îndeobște cîștigă reprezentantul României profunde, adică al categoriei pasămite mai țugulane.

Excepțiile au avut loc atunci cînd candidatul Dreptei a mințit foarte frumos. Din inimă.

La un 1996, la un 2004...

Cînd te gîndești

...că toți combatanții de pe aici ne vom întîlni cîndva sub formă de umbre, pe aleile nocturne ale unui țintirim...

„Mai ții minte, dom'ne, campania din 2004? Da' ce v-a venit, să ne cotonogiți la secția aia de votare din Ciurfăieni?...”.

„Eeee...”

Mă amuz

...observînd mesajul nonverbal al dlui autor...:

„Oare izbutesc a te prosti, cu cele de mai jos...?”

La suprafață fiind aste:

„Unul dintre românii umiliți la cozile pentru votare din marile orașe ale Europei a formulat o petiție adresată șefilor Comisiei Europene, în care reclamă gravele carențe organizatorice și ridică problema validității scrutinului, în condițiile în care mii de români n-au putut vota.”

DACĂ ȘI UNGURII MIORLĂIAU CĂ-S UMILIȚI, nu mai aveau ei un '56...!

Idem cehii, un 1968. Etc.

Altminterim echipa unui cotidian meditativ zîmbește frumos și urmează șablonul desemnat.

¹ Iohannis avea să cîștige alegerile, dar afirmația de mai sus rămîne valabilă.

Poza asta

.. îmi aduce aminte de un pasaj din Tudor Mușatescu. Citez din memorie: „Io nu sînt vindicativ, da' jur pe mormîntu mamei mele că vă fac și vă dreg...!”.

N-are nimic cu Ei, doar un trăznet mic...

Părere personală

Legată de informația aceasta, a Hotnews:

/TITLU/ Seful jandarmilor francezi catre romanii care n-au putut vota: Oricum Romania e o pubela, nu faceti decit sa aduceti probleme

/CORP ARTICOL/ Umilinta majora la care au fost supusi cetateni romani care nu au putut vota la Ambasada din Paris a fost dublata de comportamentul jandarmilor francezi care au venit sa inchida ambasada..."

EU AM ÎNDOIELI CĂ jandarmul cu pricina a stat să spună așa ceva. Asta e invenție de [redacție](#). Un reprezentant al ordinii publice nu e nebun să inflameze suplimentar niște cetățeni deja cu capsă pusă.

Hai să ne imaginăm scena: vine jandarul, pune o mână în șold și ne informează că țara noastră e o pubelă. Eventual întreabă apoi: „Băi, voi de acolo, la voi s-a auzit?!”.
.

Totodată.

Opinam de curând că formula – excesiv uzitată – de 'români' e folosită la greu în media ca urmare a sugestiei (de nerefuzat...) a autorităților.

Am sentimentul însă că – în context – avem de-a face cu o listă ceva mai mare...

De pildă ideea de umilință, de umilire a românilor.

Prea apare la mai multe surse...!

Altminteri, cine vîntură aceste formule-drog își asumă niște riscuri. Din categoria ciobanului cu oile, care chema satul la mișto în ajutor, că-l atacă lupul.

Apropo de formulele-drog

... prin care autoritățile încearcă să mai coaguleze ceva din locuitorii țării...

Cred că vom avea o problemă, cînd imigrația va deveni mai laxă.

A pățit-o el ditai Parisul...

Lămuriți-mă și pe mine

...carele-s mai greu de cap:

(„Le mulțumesc tuturor românilor care și-au exercitat acest drept fundamental al democrației și îi chem pe cei ce încă nu au votat, să o facă!...”)

Herr Iohannis, cel foarte civilizat și *occi*, tușea dacă *ruga / invita* reticenții să vină la vot?

Ce-o fi în mintea lui?

Vezi să nu se urnească, la așa voroave...

Dacă nu s-au deranjat aceia de gura satului, a primarului acestuia – vezi să nu vină la îndemnul charismaticului Iohannis...

APARE ÎNTR-O GAZETĂ (on line?) VRÎNCEANĂ o imagine cu soții Oprișan, la votare.

.

Mai mulți sar la gîtul respective, în principal pentru geanta frumoasei doamne, obiect apreciat a proveni de la faimosul magazin Prada.

Dă-i și ia-i în balon, pe respectivii.

.

Meditez, și o spun:

„Vi se întîmplă să luați din realitate și lucrurile frumoase?”

.

Nu spun că subsemnatul șede toată ziua cu ochii după rozul Vieții. Dar uneori încerc s-o fac...

E păcat de trecerea noastră pe sub Soare, a o irosi doar cu acreli...

Apare într-o gazetă

...o imagine cu soții Opreșan, la votare.

Mai mulți sar la gîtul respective, în principal pentru geanta frumoasei doamne, obiect apreciat a proveni de la faimosul magazin Prada. Dă-i și ia-i în balon, pe respectivii.

Meditez, și o spun: „*Vi se întîmplă să luați din realitate și lucrurile frumoase?*”

Nu spun că subsemnatul șede toată ziua cu ochii după rozul Vieții. Dar uneori încerc s-o fac...

E păcat de trecerea noastră pe sub Soare, a o irosi doar cu acrii...

Mi s-a întîmplat ieri să fac o greșeală.

...Am afirmat aici că un material de gazetă nu provine de la un cititor oarecare, ci e confecționat de un redactor.

La care, m-am trezit contactat de o tînră compatriotă ajunsă din Germania, care mi-a expus, cu maxim bun simț, dovezile că lucrurile nu stau cum spun eu.

Ca atare, mi-am făcut și-mi fac mea culpa – chit că așa ceva e sfîrșitul lumii pentru un vanitos... Am avut, ce-i drept, și circumstanțe atenuante, căci stilul doamnei Magdalena este tare tare apropiat de al gînditorilor de la acel jurnal.

M-a derutat între altele folosirea în articolul buclucaș a ideii de *umilință* (că nu au izbutit să voteze) – termen vehiculat la greu în media, cu precădere în acea gazetă....

Și-am rămas un pic cu... gîndul pe acea vorbă, pe acea atitudine.

Fac din start precizarea că-mi identific prin interior (via psihoterapeut) destule sechele ale unor umiliri. Urmări deloc simple și comode.

Dar, îndeobște, barim la vîrsta asta nu pun prea tare la inimă, că vai ce m-a călcat cutare în picioare!

Asta pentru că, din oarecare fericire, specia ne-a lăsat niște antidoturi pentru momentele cînd vreun seamăn cîștigă disputa, punînd totodată sare pe rana noastră

Cred că există două căi importante pentru a nu ni se lăsa cu cap plecat.

Una este să-l aștepți la potecuță. Căci nu se știe niciodată! Iar speranța moare ultima.

În paralel, pentru o bună sănătate interioară se recomandă injuriile și blestemele, fie și nu neapărat în prezența aceluia. Teoretic, este o atitudine nu foarte cavalească, însă barim evită ulcerul, cearcănele și plînsul pe la gazete că ce ne-a umilit X..

Cred că umilința ni se pogoară deasupra în momentul în care nu replicăm agresorului nici măcar pe calea substitutelor.

O să ziceți că-s eu neam prost, prin așa vorbe.

Dar ia să ne uităm un pic spre nord-est! Dacă ungurii avură un 1989 total de catifea (la Praga, s-au mai cotonogit un pic...), este pentru că la jumătatea deceniului șase dumnealor nu au stat mult la discuții cu opresorii, când li s-a ivit ocazia revanșei.

I-au spînzurat urgent, pe niște băieți și fete din echivalentul Securității noastre. OK, s-a lăsat apoi cu o sîngeroasă pacificare sovietică, dar ulterior vecinii noștri au fost tratați altfel.

Din ce văd prin două gazete importante

...am sentimentul că se exagerează un pic cu povestea votării în străinătate.

De acord, fu un fitil al celor care pierdută la mustață două rînduri de alegeri, mai existară niște împiedicări mioritice în cadrul personalului – dar nu fu totuși capătul de lume pe care-l zugrăvesc la greu gazetari și Opoziție.

Nu de alta, dar oi fi deprins și eu – după ceva ani – cît e adevăr în intervenția / zisele cuiva și cît enteres grosier...

Se pun de mitinguri

... antiPonta.

Apropo: e interesantă personificarea conflictului.

Cearta nu e cu PSD.

E cu Ponta...

Revin la o veche opinie a subsemnatului.

Ponta pare să irite două categorii.

A unor tineri, deranjați mai mult sau mai puțin adînc sufletește că nu e prostul ce pare...

Imaginea lui VP naște în inconștientul respectivilor sentimentul că-l pot face / pune sub papuc ușor pe dom' premier de țară, dar apoi pofta este pusă în cui. E ca și cum ai da cuiva cu o prăjitură pe la nas, și atît.

Asupra unei a doua categorii m-am pus a medita azi, la vederea unui cort electoral PSD făcut praf.

Cred că aici agresorii-s mai coți de ani, și-s deranjați de tinerețea și nonșalanța (încă un inconștient păcălit!) 'mucosului'..

PS

În materie de inconștient, fiecare trage cît poate turta...

Mă uitam la sloganul cu unirea, al Ponta/PSD: *Să fim uniți!*... șamd

Către suflet nu pleacă din el ideea unei nații contopite în frăție, ci a unei salvatoare (și iluzorii...) eliminări a agresivității în mediul unde trăim.

Aș fi ultimul om să mă înghesui

...a proclama că la noi e ca la nimenea (în rău, în catastrofic...).

Dar un grad măricel de balamuc există.

Mă uit la acretile, respectiv încercările frecvente de a duce cu preșul pe celălalt, în luările noastre de poziție.

Bașca ideea, deja pomenită, că hălălalt e întotdeauna dă vină!

De unde ni s-o trage?

I-aș spune infantilism de mahala.

Alint prost, în familia de origine? În țara de origine?

Cu precizarea finală că nici io nu-s perfect. Acum două zile a fugit psihoterapeutul din cabinet, când mi-am deșertat sacul.

Se citează la greu din Petre Țuțea

...de pildă într-un articol de azi.

„Cu stânga nici cruce nu poți să-ți faci, dar să conduci o țară!”

Înțeleg că-i un argument lăcrămos foc, dar el, nu are – totuși – vreo treabă cu realitatea.

Totodată, dacă mă uit la istoria postdecembristă, am ieșit destul de șifonați la buzunar din guvernările Dreptei...

După cum.

Pe un bulevard central bucureștean, o altă vorbă țuțiană din categoria *să stea motanul în mustăți*.

Aia cu *Nu mai votați politicieni care nu-și iubesc țara!*...

Cum îi verificăm deboașe patriotice, nu am idee.

Nici dacă un asemenea iubitor – certificat, finalmente – se pricepe la a conduce țara...

PS

Părerea mea.

În materie de panglicari ai condeiului, Țuțea este *Number One* de departe...

PS2

Ca să fii om cu studii, și să caști gura la Țuțea – e clar că ai avut o copilărie nefericită. Probabil, cu un bunic ori părinte la fel de infantil precu [geniul din Boteni](#).

**Dacă aș putea, domnule,
aș scrie pe ziduri, mare, să
vadă tot țăranul:**

**"ROMÂNILOR, NU VĂ MAI
ALEGEȚI CONDUCĂTORI
CARE NU-ȘI IUBESC ȚARA!"**

~ Petre Țuțea

Tot despre Țuțea

Scrie Evenimentul Zilei:

„Este îmbrățișat ca un adevărat mentor de Golanii din Piața Universității...”

Or, nu a avut treabă cu Piața. Știu că Marian Munteanu îl frecventase anterior, dar nu-mi amintesc să fi pomenit ceva.

În mod sigur nu am văzut vreun banner cu zise Țuțea. Ce să mai, nu este între sloganele de acolo... El devine cunoscut abia în urma difuzării la TVR a unui documentar, realizat de Gabriel Liiceanu¹.

Privesc la rîndurile lui Țuțea preluate cu maximă evlavie de Evenimentul Zilei.

Poate nu-i frumos ce zic.

Însă doar proștii cu ștaif lansează afirmații sforăitoare și cu mare siguranță de sine.

¹ Acolo, în film, Emil Cioran îi aplică lui Țuțea complimente de top, însă e de reținut că exilatul nostru a fost amabil cam cu toată lumea – vezi aprecierile extnuziaste la adresa unei lucidități (a lui Jenny Acterian), care nu prea a existat...

În practică, lucrurile-s simple. Oratorul (Dan Puric mai practică stilul!) vine cu afirmații mărețe, pe care le debitează cu maximă încredere. Este ceea ce-i trebuie spectatorului, cititorului dezorientat în viață, aflat în căutarea unui reper solid.

PS

Personal, găsesc asemenea afirmații drept glume nefericite...:

„O babă murdară pe picioare, care stă în fața icoanei Maicii Domnului în biserică, față de un laureat al premiului Nobel ateu, baba e om, iar laureatul premiului Nobel e dihor. Iar ca ateu, ăsta moare așa, dihor.”

„Ateii și materialişti ne deosebesc de animale prin faptul că nu avem coadă.”

„Eu sunt iudeocentric în cultura Europei, căci dacă scoți Biblia din Europa, atunci Shakespeare devine un glumeț tragic. Fără Biblie, europenii, chiar și laureații premiului Nobel, dormeau în crăci. Știința și filozofia greacă sunt foarte folositoare, dar nu sunt mântuitoare. Prima carte mântuitoare și consolatoare pe continent – suverana – e Biblia.”

„Nimic nu poate înlocui creștinismul; nici toată cultura antică precresștină. Eu sunt de părere că apogeul Europei nu e la Atena, ci în Evul Mediu, când Dumnezeu umbla din casă în casă. Eu definesc strălucirea epocilor istorice în funcție de geniul religios al epocii, nu în funcție de isprăvi politice.”

„Iisus Hristos este eternitatea care punctează istoria.”

„Fără să gândesc în stilul darwinismului social, nu pot să rămân indiferent la incapacitatea democrației de a asigura selecțiunea naturală a valorilor. Democrații gândesc corpul social aritmetizat: numără capetele toate și unde e majoritate, hai la putere. Sufragiul turmei! Asta e părerea mea despre democrație.”

„În fața lui Dumnezeu, geniul e văr primar cu idiotul.”

„Nu e om, Kant. N-a reușit să fie om cu toată stabilitatea lui. Iar badea Gheorghe, care se sincronizează cu clopotele de la biserică, e laureat al premiului Nobel pe lângă Kant.”

„Legionarismul era în înșeși ideile epocii, dar legionarismul nu putea să iasă câștigător deoarece avea la bază o eroare – naționalismul absolut, care este impracticabil. De la excesul de naționalism li s-a tras sfârșitul legionarilor.”

„La comuniști, dacă nu ești cu ei – sau nu mai ești cu ei – înseamnă că ești legionar. De ce acest "sindrom legionar" la bolșevici mă întrebați? Fiindcă legionarii sunt singurii români care n-au avut în dicționar la litera G cuvântul „glumă” și când îi prindeau pe comuniști era vai de cozonacul lor. Dar de fapt, nici comuniștii nu știu de glumă; ăsta-i punctul lor comun cu legionarii.”

„Libertatea omului e partea divină din el.”

„Mă întreba Marin Preda cum era cu macedo-românii și i-am zis: domnule Preda, macedo-românii nu sunt români, sunt super-români, români absoluți. Atât de năpăstuiți și goniți, au instinct național de fiară bătută. Iar eu și dumneata, pe lângă ei, avem forță domestică de rațe. Măcăim. Am stat cu macedo-români în temniță. Îi băteau până îi omorau, dar nu declarau nimic. Au o bărbăție perfectă.”

„E mai mântuitoare o rugăciune într-o biserică din Gaiești decât Platon.”

„Moartea mă determină să fiu esențial. M-a impresionat foarte mult sunetul pământului căzând pe coșciugul lui Nae Ionescu.”

„Fără nemurire și mântuire, libertatea e de neconceput. Omul, dacă nu are în substanța lui ideea nemuririi și mântuirii, nu e liber. Seamănă cu berbecul, cu capra, cu oaia...”

Copil mic

E vorba de mine, pe cînd meditez asupra campaniei *Mergi la vot!*.

A „Gîndului”, de pildă, cu o lungă coloană de intervenții în dreapta (ferestrei siteului)...

Și unde, cantității îi este adăugată calitatea. Acea a manipulării.

De ce spuneam că-s copil mic?

Păi.

Dacă dumneata, Stat, ai nevoie de mers la urne al populației (pardon, al rromânilor!), păi fă, coane, lucrurile interesante, cât să aibă de ce merge insul acolo!

Știu că nu e o treabă ușoară, dar de-aia ești Stat, de-aia ai resurse, plus că e interesul tău. Bate-ți capul!

Alegeri 2014

"MOBILIZARE generală! | Timișoreni și zeci de mii de români IES ÎN STRADĂ să protesteze împotriva lui Ponta, «ca la Revoluție!».

Un protest pus la cale de tinerii din România prinde "contur" pe Facebook, rețeaua de socializare care a «unit» ieri românii de pretutindeni. Organizatorii propun un protest la nivel național împotriva clasei politice, dar mai ales împotriva candidatului PSD la Președinție, Victor Ponta...."
Șcl.

Comentariul meu:

Da, da, da, iar la vară cald.

Iar *spiritus rector* al [NașulTV](#) – domnul Radu Moraru –, ce om, ce caracter!

Apropo. E naș la botez, ori la Sicilia?¹

Pomeneam azi de Școala Țuțea

... în materie de îmbîrligat asistența.

Tot pe acolo, sosește și Oana Pellea.

„Mi-ar fi plăcut să pot inventa o tăcere, nu un cuvânt”

CE MIȘTO SUNĂ, dar nu are vreo treabă cu realitatea – ci cu împinsul pe spate – în extaz față de emitentul pastilei – al cititorului.

Și dîinsei *i-ar fi plăcut*, dar nu a izbutit.

Pe stilul în cauză, și eu aș vrea să pot inventa Marea cu Sarea. Da uite că nu se poate...

Fără îndoială însă îmi veți aprecia efortul, Ideea, profunzimea...

Dacă la așa ducere cu preșul pui și [o poză de om suferind](#), efectul e gata.

¹ <http://www.nasul.tv/2014/11/04/mobilizare-general-timisoreni-si-zeci-de-mii-de-romani-ies-in-strada-sa-protesteze-impotriva-lui-ponta-ca-la-revolutie/>

Multă lume furioasă la greu

... pe Victor Ponta (mărturisesc că și mie-mi pică altminteri prost... să nu iasă Iohannis).
Dar.

Pe tipii ăștia – indignații – nu i-a învățat nimeni că prin furie și mișto nu rezolvi nimic? Că cele două sînt de fapt semnul neputinței?

Și că-n astă situație Ponta va servi un galop de sănătate?

Mă uit la ochii tipului

...apoi la citat (găzduit de Ziarul Financiar). Concluzia mi-i că nu au vreo treabă împreună!

Apoi, în zisa cea epocală, după ce că avem o vorbă cu "trebuie...!", mai e *băgată și la condițional optativ*.

Am sentimentul că asemenea zise din start sînt fără viitor – știe aiasta și emitentul, dar dă fain să pozezi în doritor de binele Umanității...

Au ceva dureri de cap

... unii tipi din Occident, la ideea că iese Ponta președinte al României .
Ceea ce mă face să cred că multe proteste anti Victor Viorel vor fi tare spontane.

Ce chestie...

Cît de tare ne mîină în viață dorința, speranța de a primi aprecieri din partea ălorlalți!
Așa, la prima vedere, ideea mea sună al naibii de blamabil și pot bănuî cum e luat un puști cînd
o spune amicilor/colegilor...
A dori să fim băgați în seamă... Apreciați, lăudați...

Mda, o nevoie dintre cele elementare – **dar de care nu ai voie nici ție să-ți vorbești, nici ție să-ți semnalizezi...**

O alta de care ne ferim este aceea a inferiorității.
M-am dus ieri la o instituție. În sala de așteptare – chit că nu știu ce naiba căuta între muritori -,
un președinte de bancă. M-AU TRECUT TOATE INFERIORITĂȚILE POSIBILE față de acel
personaj, pe numele mic Dan și pe care îl știu din gazete. Mă uitam la pantofii lui (faceau probabil
cît o leafă de agent pază) și la ai mei... La 'prezența' lui...M-a perpelit, clasa întîi!
Noroc de a fi plecat repede, dînsul *Zeul*.

Scrie cineva...:

„Ne disprețuiesc străinii pentru ca votăm hoți...”

Ce chestie!

Hai să zici a fi teorie faptul că-n caz de dispreț (spre noi) problema nu e la celălalt, ci la noi...
Deci nu are rost a mă strîmba revanșard la celălalt...

Interesant este că, în ofica și furia noastră pe agresor, nu apucăm a simți ca lumea acel
sentiment. *De a fi disprețuit.*

Cutare mă disprețuiește..
Ia, cum o fi?..

Păi, tare frumos nu e...

Îh.

Dar merită șezut acolo (noi singuri, suportînd ideea), sub fulgere.

După ăst duș rece și solitar, îl aștept pe fratele cu miștoul și a doua oară. Să vie să-mi susure încă o dată ce găinaț sub soare mă aflu...

După cum zisam aici

... mă aflu un tip vindicativ. Din cauza asta, Satana mi-a trimis deja vorbă c-am loc de calitate asigurat la cazanul 7...

Dar n-o să ne supărăm dintr-atît!..

„Vot plagiat!”

Scrisoarea studenților din Londra pentru Guvern și BEC:

„Ne-ați lăsat plângând de frustrare, umiliți și batjocoriți”

Eu cred c-ăl de plînge în urma unei jigniri își direcționează prost energia, în detrimentul unei replici cu adevărat dure, eficiente.

Titlul cu pricina nu este ales însă aiurea, ci pentru că se adresează altora ce se dau cu fundul de pămînt, cînd li se ivește vreo pălitură a dragilor semenii. De pildă, un vot falsificat (trec peste faptul că așa ceva e nițel mai greu decît pare din ușa tavernei...).

Pe de altă parte, mă așteptam la mîtoșenie mai multă din partea unora care frecventează înalte colegii britanice, precum cele pomenite în [suplica respectivilor](#) (King's College London, London Metropolitan University)... Și pe care-i bănuiam un pic influențați de gazde, în sensul de a gîndi de trei ori și a croi o dată.

Apropo de compatrioți

...școliți prin înalturi universitare apusene...

Totul / șlefuirea pare să aibă loc (inevitabil!) pe un palier subțire de la suprafața ființei noastre.

Dacă acea ființă revine în România ori îmbătrânește, 'tătarul' pomenit de Custine (chit că-i vorba la el de o plimbare prin Rusia) iese foarte ușor la suprafață.

Prin agresivitatea specific mioritică, dar și prin eventualul fatalism al poporului nost'.

O să ziceți că ce groaznică fudulie mă animă, afirmînd aceste.

Dar observ foarte multe condeie umblate prin Vest care nu-s obsedate la senectute de identificarea resorturilor Vieții, ci pică în ciorba dîmbovițeană.

DI Tismăneanu e doar un exemplu.

De la Traian Băsescu ne parvine

...(Facebook precizează că *sponsorizat*) o imagine.

Legendă: "Sărbătoare în familie"

N-ai cum, la așa idilică poză scoasă taman acum la aer, să nu gîndești la zvonurile de un divorț, inițiat de doamna Maria.

Altminteri, sportul privirii ochilor îmi rămîne la mare cinste.

Ai lui Traian numai de bine pentru celălalt nu vorbesc. Ori de pocăință, în urma eșecurilor.

(Oare cum va sfîrși, cîndva? Cum îi va sta cu mîinile pe piept? E doar curiozitate, nu adversitate... În context, ca orice om de acțiune, dînsul se crede etern.)

În ce-o privește pe doamna Maria, îmi pare o ființă foarte fragilă. Simt în privirea ei însă ceva revoltă, decurgînd inclusiv din sentimentul (e vorba de unul dureros, dacă nu insuportabil) al îmbătrînirii.

PS

Da, aveți dreptate. Ar trebui să-mi privesc mai des și propriii ochi, respectiv să-l imaginez inclusiv pe subsemnatul urcat pe o năsalie...

Politicieni.

Nu am dat cu cataroale spre ei, cum se practică. Dar nici nu-mi pot scăpa unele particularități ale meseriei...

Mă uitam la un Mihai Răzvan oarecare, cum debitează niște aiureli, din punct de vedere al logicii, al adevărului.

Pînă aici e ok, îi opțiunea fiecăruia, dar automat m-am pus a gândi ce anume îi mîină în viață. Da, formula 'sete de putere' este o explicație – însă una doar pe hîrtie.

Cum arată lipsa, golul interior pe care l-ar umple suișul politic cît mai sus?

Pe de altă parte, [privesc](#) spre Monica Macovei.

Înțeleg regulile jocului politic, nevoia de slogane pentru grădinițele umane... Dar chiar așa: „Macovei / Mai bună decît ei!”?!

Pe aici, ți-i la doi pași teritoriul dominat de vorba: „Dacă faci pe prostul, riști să rămîi așa...”
Ce-i drept, sperie mai mult Golul..., decît teritoriul în chestiune.

Pricep dificil și cum tinerii din preajma ei nu miros cu cine au de-a face... Subsemnatului, într-un ianuarie oarecare, nu i-a luat mult – învîrtindu-se între membrii vechi a două partide – pentru a sesiza destul de corect cu cine șede în preajmă...

foto: RFI.

Sînt un om

...care nu-și reprimă (așa mă laud...) gîndurile.

Dorințele.

Așa-zisele ciudățenii.

.

Un ceva din adînc îmi susură, precum șarpele primului Seamăn.

„Riscă...!”

”Bravo, coane! Ce ușor ți-e a spune asta! Căci nu tu ieși inerentele cucuie ale drumului propus!”
Șarpele, tot șarpe:
„Las-o! Căci oricum n-o să mă pui în capul mesei, dacă prin absurd lucrurile ies bine...”

Energica doamnă Pora

...urmărește [în revista „22”](#) meandrele prezentului...

.Bineînțeles că dînsa, în unele situații, nu are treabă cu observația, cu exprimarea echilibrată – ci cu umorile, personale (și dînsa e om...) ori ale cititorului.

Spune, de pildă:

„Dacă Băsescu nu va ieși să dea un mesaj clar pro-Iohannis, va fi direct responsabil de alegerea lui Ponta...”

Săracul Traian, nu va mai dormi noaptea de responsabilitatea pe care i-o aruncă Andreea (previzibil: interesat) în brațe.

Idem:

„Nimeni și nimic nu-l va mai putea spăla de acuza de blat...”

Frumos!

Creezi o realitate convenabilă, apoi îl aduci pe fraieruț acolo și-i spui: „Sperie-te de Ea!”. După ce nefericitul ajunge suficient de speriat, îl îndemni să facă un lucru ce-ți prinde ție tare bine.

Ce-i drept, tata Băsescu nu e ipoteticul fraieruț (îi pot anticipa clasicul hăhăit, la informarea pe care i-i face consilierul de presă...).

Este drept că doamna Pora nu speră s-o ia în serios vulcanicul marinar, ci să dea bine: propriilor ochi, respectiv ai cititorului.

Uneori am sentimentul

...că-mi pute cam mult în jur...

Ceea ce nu-i o treabă înțeleaptă.

Dar.

Te cam ia elitismul cînd vezi, de la inși spălați, asemenea vorbe:

„Un copil care merge zi de zi la scoala are 42 de lei un parlamentar care toata ziua doarme are 2000 de euro...”

Nu-i pup pe frunte pe domnii aleși, dar să spui că altceva nu fac decît dorm... – las-o în pasca mă-sii de treabă!

Ne mai mirăm că o ducem prost.

Sîntem (metafora e a altuia) ca locomotiva aia care nu are treabă cu biela-manivela, ci să purjeze aburul.

Căci presiunea aceea ni-i insuportabilă, deci trebuie țîpată mintenaș...

Aparențele...

Cineva pe aici spune că votează pentru liniște...

Îți dai seama ce gălăgie a avut acela de suportat cîndva (mamă isterică?), de caută cu lumînarea acum liniștea?...

Dacă stai să te gîndești...

... la datul cu părerea pe aici procedăm exact precum ăia în Poiana lui Iocan...

Deci, umanul este la fel, oriunde.

Înțeleg că nu ține cont nici de studii, în explozia-i spre exprimare...

PS

Oare cum îl bîrfeau, la un 1600, pe eroul Mihai, în vreo piață sătească din Ialomița?

Mi-am propus la un moment dat

...să 'fur' ceva din stilul unui clasic român.

E vorba de I.L. Caragiale.

La așa mărturisiri, te poți aștepta să primești mișto-cu-roaba de la semenii, dar cred că drumul nu merită abandonat.

Mai ales că, de culegi cinșpe la sută din măiestria lui Caragiale, păi e totuși o treabă!

Bineînțeles că trășenia asta cu a-ți lua modele e o treabă foarte elastică, azi poți avea unui, iar mâine să îți fie necesar altul.

Cu precizarea că de la cel „abandonat” ai preluat destul, iar în același timp ți-a rămas simpatic. Și, eventual, îl vei reîntâlni mental cu amicitie, ca pe un fost dascăl pensionar, prin parcul cartierului...

Îmi las deseori

(de fapt, e totdeauna...) gândurile să alerge.

Meditez prin urmare, cum ar fi să fiu șef la „Gîndul”, peste onor colectivul de acolo.

Adică, dacă m-ar lua careva de guler „Auzi, bre! la mai lasă vorba comodă și treci la treabă! Pune-te și mata în locul ălor de-i tot freci prin postări...!”.

Nasol moment.

Nici gînd de a putea duce sarcina!

Apropo.

Am visat la un moment dat că stau de vorbă cu Băsescu. Între cele două-trei explicații îmi fu și aceea (a megalomanului clasic) de a ajunge egal cu el. Cu președintele Țării.

O să ziceți: „Ai vrea tu!”.

O să rîdeți, dar nu aș vrea.

.

Așa, în sine, miroase frumos.

Dar mai apuci matale să dai o fugă – când îți vine – prin *loreu* (adică parcul Titan, pardon: „Alex. I. Cuza”!)?

Nu, nu mai ține și pace... Șezi în palatul ăla antic și la costum... Îh!

Mai poți să zaci, în cursul zilei?

Nuuu (căci nu toată lumea este Ionel Brătianu, să tragă de aghioase la prînz, eventual să lectureze istorie în timpul programului de șef peste țară)...

Revenind la povestea cu „Gândul”, partea haioasă este că, Cetepeul avînd și el o vîrstă, e posibil să voiască a se retrage la un moment dat.

S-o luăm de variantă...

Or, în loc, e nevoie de un condei, de o atitudine asemănătoare.

Ale mele-s la fix (dacă nu mai rele!).

Dar mica problemă este că eu nu le am cu a conduce / păstori oameni (motivele nu țin de cald...). În cel mai bun caz mi s-a potrivit stilul Mircea Dinescu, c-un editorial pe undeva, iar cu restul să-și bată Cațavencii capul.

După toate astea, o să ziceți că neica-nimeni a înnebunit.

Și care e treaba?

Nu am voie să umblu de nebun pînă la lume?!

Unde scrie asta?

Radu Borcea, jurnalist

... afirmă:

"Aș putea spune că, doctrinar, Tăriceanu nu este nici de dreapta, nici de stînga. Doctrina lui este interesul lui"

Domnule Borcea, arată-mi și mie unul care nu e dirijat de interesul propriu.

Unul măcar, de prăsilă!

Că nu este, ar fi una.

Apoi, ar pica și rău – vreun așa posedat de binele Țării.

Și știți de ce ar pica prost?

Pentru că, fixat pe cum vede el binele țării, nu ar lua în seamă particularitățile colegilor, ale poporului, respectiv ale țării.

Și e posibil ca la ultima (la Țară) să nu se priceapă, dacă a ajuns să ia în serios frazele sforăitoare de prin cărți.

Foto: Adevărul.

Tot nu pricep

Asta e, limite ale minții...

Ai luat o chiflă.

Și.

În loc asă vezi unde ai greșit.

Și ce e de făcut mai deștept.

Staaai să te plîngi de Tăriceanu, că ce ticălos e.

Așa atitudine e un fel de contract, că vei sta și data viitoare să te scuipe mediul în cap.

Prin gazete

„Corlățean le cere scuze românilor umiliți la vot în străinătate...”

Țăștia tușesc de formulează `lezați” ori ”afecțați”?
Vor ei neapărat „umiliți”?!

La chestia asta aş avea una observație.

Prin filfiirea formulei în cauză, realmente intră boborul mai tare în oase acel sentiment înălțător. De umil/umilit/umilitor.

Am puține convingeri în viață, pentru că știu cât de schimbătoare ni-s pozițiile în raport cu Ea.
Dar de o chestie mă aflu sigur: nu așa se îndepărtează slăbiciunea – aceea care generează sentimentul umilinței din orice căcat...

Careva:

„Duminica păcurie a diasporei m-a radicalizat. Cu toată scârba!”

RECUNOSC.

Sună irezistibil. „Mi-e scîrbăăăă”¹.

Dincolo de toate, cum drege tipul din poză situațiunea?

O drege ioc.

Altminteri

Formula cu scîrba e destul de infantilă. Își închipuie că dă gata pe careva.

Dar vă dați seama aici c-ăl de a pus la cale situația scîrboasă nu mai mai poate de greața noastră!

După cum.

Mă uit la ochii băiatului-autor.

¹ Leit ca într-un banc cu Arghezi, la closetul public!

Să am pardon, dar nu posedă el vreo treabă cu dramatismul presupus al situațiunii descrise!
Pe alde privirea dînsului, după opinia mea, scrie: *Șmecherie*. (În unele cartiere, se pronunță *Zmecherie*, adică șmecherim pînă și șmecheria...)
Pupă-i în bot, și papă-le tot!

Nu înțeleg ceva

... la presupusa iritare electorală a Diasporei...
Dacă sînteți așa bine realizați pe acolo (pe la universități fruntașe britanice, de pildă), nu vi se pare că vă ambalați cam mult pentru situație?
Oare nu vă defulați pentru altele? Mai exact nu tocmai reușite personale pe cît vă lăudați?
În același timp, nu e un pic vina voastră, de a nu fi anticipat măcar în parte beleaua de la secțiile de votare?

Îmi cad ochii, zilele astea

... pe un material unde-i pomenit Tudor Arghezi.
Laudativ. Că e valoare, cultură și toate cele.
Am pus gazeta cu pricina deoparte, urmînd să-mi dau cu părerea cînd mi-o voi mintea (ea e suverană!).
Nu m-am apucat.
Dar acum dau de o zisă electorală a doamnei Florina Cercel.
Și-mi spun că e de cumulat lucrurile...

Valorile...
Iar aici, din start, necesara precizare. Nu știut cît sînt eu invidios, că ce sus e steaua lui cutare Valoare, iar a mea nu, lăsîndu-mă la consecință în bezna micimii.
Dar parcă ceva nu e în regulă nici în subiectul adus atenției...

la să privim.

Arghezi.

Trec aici peste faptul că, uman vorbind, nu a fost chiar de pus la rană, de dat exemplu...
Spun asta în condițiile în care nu eu duc lucrurile spre stadiul gesslerian (ăla din „Wilhelm Tell”):
„Nemaipomenit! Scoateți-vă pălăria în fața Țstuia, băăă!”

Altminteri eu am simpatie pentru amoralul Arghezi. Pot bănuî ce șuturi a luat inițial, de a adoptat acea poziție...

Bun. Deci el scrie niște poezii nemaipomenite. (Ultima formulă nu-mi aparține mie, căci nu mă pricep.)
Întreb.

Cîți cunosc opera lui Arghezi, cîți pot aprecia în cunoștință de cauză valoarea operei argheziene.

Răspunzînd fără pretenția maximei exactități, probabil vreo 5%. Iar aici cred că-s amabil...

E.

O valoare pentru a douăzecea parte este extinsă și unor mulți-mulți alții, care habar n-au ce-i cu acea tărășenie glorioasă.

De acord, finalmente iese un Ce producînd bine tuturor. *Statului*, care a lansat șmecheria. *Poporului*, pentru că el are nevoie de semizei, iar în paralel de ilizia că este suficient de deștept, cît să fie și protejat de acea Valoare, și la *per tu* cu ea.

Zic și eu.

Lider PSD despre Klaus Iohannis:

„Reprezinta interese straine/ Cine o indragi strainii, manca-i-ar inima cainii ”

Realizez o dată în plus modul nostru de a reacționa.

Furie, iritare. Și mai puțin: „Cum să ne folosim de gestul mitocănesc al ăstuia?”

Acum realizez o chestie!

O spusă precum a pesedistului, țintind inflamarea (fie ea și favorabilă) unui segment electoral, își și lasă o scurtă vreme pe acela cu poarta adîncului deschisă. Iar asta nu o spun de savantlîc,

ci pentru că pe acea ușă pe moment deschisă poți să-ți trimiți și tu argumentele, ai șanse a-i schimba convingerea respectivului.

Dacă alegi o formulă mișto...

În primul să-l faci pe acel ins de rînd a lua parte la disconfortul tău. Pe ideea „Uite, io sufăr de ce a spus ăla... Dumneata, în locul meu, cum și-ar fi...?”

După care poți veni cu argumente lăcrămoase că cît s-au iubit sașii cu românii, că Roth, la 1849, că cutare, mai încoace, că deținătorii premiului Nobel, cum au respectat ei poporul român, care oricum e unul din primele cinci boboare ale lumii...

Șcl, șcl.

Eminescu, și cititorii încîntați ai acestuia...

„Cine o îndrăgi strainii, mânca-i-ar inima câinii...”

Teoretic, poetul poate dori aici pînă poimarți ca realitatea să fie cum vrea el. Adică ăl de face mișmaș cu străinu să plătească pentru asta.

Dacă stai să te gîndești, amploarea iritării – acela să nu repauzeze oricum, ci cu cord deschis – e semn că nici autorul Doinei nu credea în posibilitatea aterizării vreunei pedepse reale pentru trădător.

Intervine însă pe aici teama noastră de blesteme.

Care urări de bine sînt clădite pe vorbe dure, plus inevitabila apariție în viața noastră ori a comunității de mici sau mari catastrofe.

O să spuneți că ce treabă avem noi cu ce-a picat în cartier, la patru ori șaispe case distanță.

Are, potrivit manualelor destupate. „Cine privește un act de agresiune către un terț, este deja victimă a acelei violențe”.

*

Pe domnul pesedist care citează din Eminescu („Cine o îndrăgi străinii, mânca-i-ar inima câinii”) îl cheamă BACALBAȘA.

Ca atare, nu-i deloc imposibil ca înaintași de-ai dînsului să fi venit pentru turism la noi, prin instituția ienicerilor.

Mă uit la un articol

... sub tutela Deutsche Welle, dar semnătură autohtonă: [Petre M. Iancu](#).

Părerea mea.

Ca articleri, sîntem dominați de umorile, respectiv de interesele proprii. Informarea corectă, cu un noian de fapte reale din care să medităm noi apoi asupra vieții – păi, lipsește dintre preocupările dîmbovițenilor și someșenilor.

Uite-o vorbă:

„Ce vor face românii? Se vor trezi, îi vor mobiliza pe somnolenți?”

Or.

Românii nu au fost adormiți etc.

Pur și simplu interesul dînșilor (le dă voie dl autor să aibă și ei unul?) le-a indicat să acționeze cum au făcut-o.

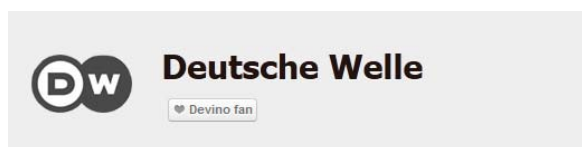
Cutare din bățătura satului X ori din cartier urban Y nu e atras de procesul electoral. Sau, formulînd un pic diferit, nu vede ce poate pierde dacă nu se obosește pînă la cutia ce primește voturile.

PS.

Văd că și băiatul ăsta, teoretic aflat la case mai mari, jonglează cu ideea: „românii”, aici în sens de 100%.

Ai 60 la sută din electorat în hîrjoană cu Stînga, dar din toată situația – dumneata, Petre Iancu – vezi că acel grup e de trezit .

Cred că folosesc aici – în premieră – o expresie tare prezentă în platouri: „Despre ce vorbim?”...

„Ponta nu-i iubește pe români...”

Afirmațiile fără nuanță au și ele calibre diferite.

Cea de aici poate merge liniștită înspre fruntea clasamentului.

De fapt lipsa de nuanță e una...

Iar aducerea ca morcov pe sub nasul măgarului a vorbelor mari, alta.

A iubi.

Trec peste faptul că e precum la treaba aia, cu ați iubi țara.

De acolo și pînă la a reuși să faci măcar un fleac util ei, e distanță mare-mare.

Legat de autor, îmi permit niște răutăți (să fiu și io în rîndul lumii!).

Pare să mediteze profund la viitoarea rundă de păcălit celălalt, respectiv la paharul de țuică.

PS

Ăstuia i-au dat blog la „Adevărul” (uite că recunosc ce ticăloșie mă animă, în postările mele...!). Mie nu. Poate mi-au făcut un serviciu.

Pufnesc în rîs și-mi aduc aminte

...de întrebarea cuiva...

„Domne, matale ai cumva modele în viață?” („că prea dai cu toți de pămînt...”).

Nenea ăla a trezit leul care dormea. M-am pus și pe folosit modele (altminteri sportul nu mi-ar fi nou...), dar și de meditat asupra subiectului.

În context, de la o vreme am o admirațiune (ponderată!) pentru Silviu Brucan. Răposatul SB, căci dînsul a trăit între 1916 parcă și 2000 și un pic.

Îmi place, că la 73 de ani era suficient de verde pentru a rămîne cu picioarele pe pămînt, într-o vreme cînd noi furăm vraște cu mintea. După cum, la zece ani după aia putea susține o emisiune săptămînală la ProTV, fără să fie excesiv de penibil. Știu că avea succes de public.

Aici o să vină Grigore Cartianu să-mi vorbească despre diversiunea sîngeroasă a FSN, căreia Brucan i-a fost cap.

Grigore, și tu ai dreptate...

Cu amendamente.

Dacă vreunui îi reușește diversiunea în fața matale, păi e greu cu nota-ți de trecere la capitolul deșteptăciune...

După cum. Și ca exercițiu de imaginație. Sigur acele momente fără Autoritate (de dragul căreia eu nu mor, să fim înțeleși!), lăsate să curgă, nu s-ar fi soldat ȘI MAI PROST, pentru draga noastră țară? OARE AU RIDICAT VREODATĂ SUBIECTUL, pe la televiziunile cu grijă de Revoluție?

Totodat'. Oare compatrioții mei se înghesuie în a-și confecționa modele?

E vorba de modele de urmat, nu de icoane și mituri...

Întrebare mică

..pentru un personaj de poveste.
E vorba de Media românească.

Consideră dumneai că a îndreptat lucrurile în țara asta, de 25 de ani?
Rog nu-mi dați pe la nas cu formula magică, aceea de cîinele de caraulă al Democrației...
Pînă vine răspunsul, la Crăciunul cailor, răspunsul meu este că un umăr solid a pus măcar la infantilismul autohtonilor.
Al românilor, pentru a fi modern în exprimare.

Ramura *VreauPre;edinte!* a "Gîndului"

...este turată la maximum pe *tragere* (căci nu se poate vorbi de a-tragere...) la vot.
Tot felul de inși aruncă nada. Careva aflat peste grani"[întreabă cîte ore am pierdut noi la coadă, pentru vot. Căci el a fost ușurat de cinci ore, acolo. Și dă-i, că trebuie să mergem neapărat...
Alții, lăcrimează (la un loc cu reproș, pentru noi) că decid alții pentru noi, că viitorul copiilor noștri bla-bla-bla.

Am impresia că e frică mare, undeva, a unor instituții că se pot trezi cu o categorie amplă de supuși care (într-un fel fie și indirect) nu le recunosc.
Eventual le recunosc doar ca opresori.

Probabil aici e cheia (acționînd pe acel bizar, dar de neevitat tărîm al inconștientului).
A merge la vot e un mod de a legitima ocupantul nedecarat, numit Stat.
Altminteri, fie și cu tone de putere în brațe, *este doar un opresor*.

Pe același cîmp, „Adevărul” pune la greu tunurile pe Ponta. O duduie găsește nu mai puțin de 60 de motive pentru a nu vota cu acesta.
(Ca de obicei, vorba lui Pleșu, tot felul de neisprăviți se aferează de imperfecțiunea altora...)

Multă lume își laudă

... *like*-urile ori vizitățile contabilizate de-ale dumnealor producții Fb.
(de pildă [articolul](#) duduui cu 60 de motive antiPonta a strâns 23440 like-uri, în cap).

Mda... Un superficial, laudă entuziasme mai mult decît superficiale, unor altor superficiali...

Viața e plină de surprize.

Dai de cîte un om ce pare mai destupat (între altele e iubitor de coclauri montani frumoși), dar te trezești de la el cu un fel de felicitare – cu poza biblică aferentă -, cum că Sfinții Mihai și Gavril să te aibă în pază...

Apropo de chipuri biblice.

Mă uitam la o poze dintre cele înălțătoare, cum că Maica Domnului să te protejeze...

Și mă uit la sfîntul personaj.

De toate are, numai forță nu. Am îndoieli că te va putea servi, cu adevărat, în vreo problemă serioasă.

Dacă stau să mă gîndesc, nici fiu-său nu e un monument de vitalitate.

La bani mărunți nici nu se putea altfel.

E chiar logic.

Ca să rezoneze cu tine ceva, trebuie să-ți semene.

Iar în paralel, acea religie să ducă la o pozițiune supusă social a omului.

Cînd te gîndești că Eminescu era mult mai dur cu mine asupra fenomenului, în "Împărat și proletar"...

.

PS

M-am nimerit pe la biseriçuța Patriarhiei.

La intrare, un perete arată pe-o jumătate a sa cum îi ladul.

Glume bune, sînt convins că altfel ne vor chinui, pe noi, păcătoșii...

Interesant aici că, dacă îi tragi de mîneacă („Nu vi se pare totuși cam glumeață, fresca?”), apari matala de nesperios, de băgător al bețelor, spre roți.

În paralel, bravul popor căruia cică îi aparțin nu-și pune probleme d-astea.

„Lasă, domne...!”

Pe undeva

...fostul președinte Emil Constantinescu se bagă la fix precum musca în fundul curții...

Mai exact, vorbește de bine unul dintre candidați.

Nu contează că taman p'ăla care deține puterea.

Ce chestie!

Cît de ușor sîntem mituibili...

Mai ales la ai precum Emil C. (dar mă trec și eu un categorie), un ban dat pe la nas și-un coș de vorbe frumoase ne termină. Ne facem apoi frate și cu dracul.

*

Am văzut-o acum două zile pe la magazinul Unirea pe Ana B., cea care l-a propus pe Emil în 1992.

Una la mîină, la vederea acelei luptătoare, m-am gîndit iute să fiu atent că voi ajunge și eu cîndva la 72 de ani. Deci, atenție. Din fericire, una că-s atent la pericolele de a umbla cam zălud, apoi am ales instinctiv numai amici care se produceau onorabil ochiului (ba și spiritului, destui!), după 80 de ani...

Apoi.

Meditez la o chestie.

Nu l-a ales grozav – atunci în deceniul zece – pe Emil, căci acesta i-a cam dat cu flit ulterior (poate și cerințele *Passionariei* noastre se aflau excesive...).

În context, Coposu nu l-a prins pe Emil președinte, dar am sentimentul că la sugestiile acestuia universitarul ar fi aplecat ceva mai iute urechea.

După cum, mai degrabă ar fi tratat-o cu respect pe Ana B. un așa-zis adversar – mă refer la Nicolae Manolescu – dacă ar fi ajuns la Cotroceni... Politețe și nu numai.

Tot eu.

Și în continuarea precedentului post.

Materialele mele sînt uneori mai lunguțe și pentru că subsemnatul vizează să alcătuiască din ele un volum. De fapt mai multe.

Vederea, recentă, a ceea ce a pus pe hîrtie (spre miezul secolului trecut) un Ioan Hudiță m-a încurajat în acea direcție.

Ca fapt divers (și deloc modest), am o părere bună despre scrisele-mi, mai ales că mi-am făcut o părere ce ar putea fi interesant peste 50 ori o sută de ani.

Mă întorc la ușurința cu care putem fi cumpărați.

Nimeresc ieri o emisiune, pare-se moderată de Florin Iaru.

Ultimul e tipul ăla etern tînăr care își dă cu părerea în multe, atacînd totodată (altinteri cu un șarm aparte) multe prin jur.

Am fost suprim (mea culpa!) să-l văd că nu doar contestă, dar și pică în extaz la aducerea sub reflectoarele emisiunii a poveștii de dragoste ce ar fi existat între George Enescu și Maruca Cantacuzino (pe vremea aceea, se știa de cacofonie?).

Să vii de la Cațavencu, unde-s toate date de pereți, să fii din trecutul tău personal cel iconoclast, și să oftezi la romanțul de amor în chestiune...

Ce am eu cu povestea minunată a celor doi?

Păi, una la mîină, eu din principiu nu cred în povești de dragoste – iar aici ne putem așterne la argumente pro și contra.

Apoi, e foarte discutabilă relația frumoasă dintre aceia, cîtă vreme Maruca era disponibilă inclusiv pentru Nae Ionescu.

Altminteri, îl pot înțelege pe Iaru.

Deseori sîntem gică-contriști (și imaturi pe măsură) pentru că prelungim genul de viață de acasă – e vorba de aceea a copilăriei.

Dar ne pică bine liniștea unui spațiu conformist, unde o mîină spală pe alta și amîndouă fundul.

Povești de dragoste și alte alea.

Vorbeam de amorul atribuit Marucăi Cantacuzino și lui George Enescu.

Un admirator al acestora redă – la emisiunea cu Florin Iaru de care vorbeam – niște scrise ale Marucăi, despre momentul cînd îl zărește prima din apropiere pe muzician.

N-am citatul exact, dar credeți-mă că nu aveau vreo treabă cu realitatea... Între altele, face trimitere la destin.

Pardon, la Destin, cu majusculă.

Tare îmi place vorba asta!

O simpatizez, pentru faptul că izbutește – chit că-i goală, goală – să țină aproape un templu în cîrcă.

Ce e aia destin, fie și în sensul ăsta gargaristic?

Păi e aranjamentul ăla stelar, divin ce trimite un ins pe nu știi ce palier.

În cazul lui Enescu, hai să dăm un ochi, din acel unghi... Păi să vezi ce mîină din Înalturi (nici astea oricum, ci la pătrat...) l-a dirijat din Livenii Moldovei pe crestele profesionalismului.

Dați-mi voie să nu cad lat la viața lui Enescu.

La bani mărunți, incontinența l-o fi caracterizat și pe el, cînd fu să se ducă. Și pot paria că nu a murit foarte fericit – aici, de fapt, nici un admirator nu îndrăznește să vorbească de vreo apoteoză.

Din toată povestea iese cîștigată acel Moloh, care este Alcătuirea societății omenești.

Ea are bafta să fie aproape nemuritoare, mai exact o duce fără pauză de la Adam încoace, fără a avea totuși contract cu eternitatea.

Ca să viețuiască ok, dumneaei are nevoie de plimbat un pic cu vorba soldăteii de plumb cei muritori. E vorba de indivizi în carne și oase.

Credincioșii.

Adică, religioșii.

Un dialog despre dînșii:

„Nu-i nimic rău ca un amic al nostru să îți ureze a fi protejat de sfinții arhangheli Mihail și Gavril.”

„Ba e. Cu un așa om nu poți discuta lucruri serioase.”

„Nu cred! Totusi depinde de om...”

„Îmi plac oamenii inteligenți. Aceia nu au tabuuri. Am îndoieli că un ins urând cele de Mihai și Gavril va avea disponibilitate pentru o curiozitate din domeniul religios...”

În paralel, acel tip a înmînat friele existenței lui undeva, Sus. Ori eu sînt interesat a discuta cum naiba să facem pe cont propriu, cu viața asta.

Am de gestionat o vîrstă a treia.

Și ca să nu umblu precum un om cu un sac în cap, trebuie să accept realitatea. Iar pe urmă să văd ce măsă e de făcut pe acolo, prin negurile ei.

Or.

Un tip care-și pune toate problemele în mîniile sfinților și compania, nu are ce idei să-mi dea, în materie de rezolvări existențiale. El a pus totul în brațele credinței și așteaptă, bănuie, să se ocupe Aceea de relele vieții.

Zic și eu.

Parcă oleacă de soluție spre a urni lucrurile este *a nu vota*.

Bineînțeles că totul ține de poveste, -s primul a o admite.

Nu o să ne schimbăm noi...

(Prin urmare, nici nu mă înfoi, lansînd blesteme pentru imperfecți...)

A nu vota, privind lucrurile prin cheia nevoie de legitimizare a Statului, e un mod de-al obliga să clădească o infrastructură mai bună a relației sale cu cetățeanul.

Ce și cum – păi în linii mari îl privește, pentru că fondurile și inteligențele nu-s depozitate la mine pe balcon, ci la El.

La încheierea acestui calup cu bazaconii, simt nevoia să repet.
Eu știu că asta nu se poate.
Dar tot e bine a cunoaște unghiul pomenit mai sus...

O vorbă taaare frumoasă...

„Ne-am săturat să tot fugim din țară...!”

Întrebarea mea e ticăloasă.
Cîtă rezolvare problemei aduce iritarea, nemaipututul cu pricina?
Niciuna.
Cu atît mai puțin cînd ne manifestăm astfel.

Cînd un careva se exprimă cum e citat mai sus, vina e la altul.
Deci s-a terminat cu puțința vreunei optimizări.

Mă uit la tineri

... cei aflați la școlit prin Vest: Sorbona, Royal College șamd.
Și care-s iritați grozav de cum a decurs votarea la întîiul tur..

Păi. Și dincolo de povești frumoase.
Limbaj de lemn din greu la dînșii.
Cică-s citiți, destupați, dar nu au un limbaj al lor. Ce să mai spun de sănătoasa naturalețe...
În paralel, jonglează cu coriolan-drăgănismele clasa întîi. „E dreptu meu constituțional...”.

Dacă nu vorbești din inimă, nu-l vei convinge pe celălalt.
Poate doar vei speria pe un alt închinător în exces la manuale. Sau gazete cică fine și
gînditoare.

Știți ce mă miră

...în zisele astea ale lui Mircea Cărtărescu?

Păi faptul că nu doar textul e inflamant, dar și tonul.

Or, poți să lansezi îndemnul electoral cu pricina și echilibrat.

Chit că ne paște "dictatura mafiei lui Ponta" – am citat din serena doamnă Macovei.

Mircea Cartarescu

22 hrs · Edited ·

De-acum, Iohannis sau nimic! Îndemn pe toată lumea să-l voteze în turul al doilea pe Klaus Iohannis, un om incomparabil mai bun decât oponentul său. Nu mai e timp de nuanțări și dubii. Avem de ales între bine și rău, între vest și est, între spațiul multicolor și spațiul gri.

Tonul îți vorbește despre modul în care acel om gestionează curentele vieții sale.

Cînd și le gestionează prost, iar asta transpare inevitabil în ton, am impresia că nu mai e în măsură să dea sfaturi altora...

Cu atît mai puțin despre mersul țării.

Ha!.

Cînd stai să te gîndești, startul multor revoluționarisme de acest gen e dat de tipi care – în paralel – execută exerciții în fața oglinzii, pentru visatul post de ministru ori prefect...

Apropo.

Pe doamna Andreea Paul, din PNL, o mîină în luptă dragostea dezinteresată de Țară, nu?

Aflu, de undeva:

„Iohannis, atac extrem de dur la adresa lui [Victor Ponta](#)”

Interesant.

În mediul acela, esențial pare să fie a te găsi dur...

Oare nu era însă mai util un atac... deștept?

Nu era.

Pentru că multă lume nu ar fi rezonat cu el.

Am să mor un nesociabil

Sociabilitatea înseamnă să folosești anumite vorbe, anumite gesturi doar pentru că așa se face între semeni...

Nu îți pui problema dacă e corect, cu scaun la cap, viabil.
De pildă formula cea clasică, atunci când pleacă cineva dintre noi. De tot.
"Dumnezeu să-l ierte!".

Asta e.

Spune ziarul „Adevărul”:

„Peste 2.000 de oameni la protestul anti-Ponta din Cluj: «DePontificați România!» «Studentii studiază, Ponta copiază!»

Mi se pare nesperios...
Democrația spune că mersul unei societăți e decis prin vot.
Peste vreo zece zile afli verdictul urnelor.

Altminteri, or studia respectivii, dar se pare că nu îndeajuns. Nu au învățat că dorințele proprii nu au contract cu nimeni a deveni realitate, doar pentru că vrem noi așa ceva...
Uite-acum o să se pornească fluviu al depontificării României!

Există și un mic risc pe acolo.
În sensul să iasă mai rău, pentru tabăra antipontiștilor.
Niște băieți deștepți și liberali au tulburat apele cândva, inclusiv printr-un clip cu „Alungați lupii!”.
Reacția majorității electoratului, spun specialiștii, a fost inversă celei 'anvizajate' de inițiatori.

Mă uit cu multă mirare

...la acțiunea antiPonta!
Ca să mă exprim precum un ilustru moralist, ipochimenul nu-mi trezește entuziasme.
DAR NU AGREEZ DELOC cum se produc „ai mei”.
De pildă – între mulți alții – [Grupul pentru Dialog Social](#).

„Apelul intelectualilor pentru nehotărâți: “Gândiți-vă la NENOROCIREA care vine peste țară! /.../ Stând acasă, veți vota un impostor periculos.”

Andrei Pleșu o ține asemănător, într-un recent editorial.
Nu vă supărați... Ponta nu o fi ușă de biserică. Dar nici pe la dumneavoastră lucrurile nu sînt (deloc) în regulă.
Este un sentiment foarte tîmpit... Cînd dușmanul e neam prost, cît de cît respiri. Dar cînd îi vezi pe-ai cu flamuri despre dreptate că-s cu picioarele prin același gen de străchini, te ia la lingurică...
Chit că am tot promis a vota cu Iohannis, cred mai bine este a mă retrage, ca simplu (dar atent) privitor.

Urâtă boală.

Mă refer la scenarită.

Cel afectat fiind subsemnatul.

Deci, niște iritări la secțiile de votare din străinătate.

După aceea, demarează proteste, întâi supărații de afară (justificat poate, dar infimi numeric, la scară națională).

Apoi prin interior.

Văd acum mobilizări serioase – de mitinguri – pentru 14 noiembrie.

Cînd animatorii ideii indică și ținta: „Ne luăm țara înapoi!”.

Mă aflu aici precum un Mircea Dinescu, la 1990. El nu s-a raliat așa-numitului fenomen Piața Universității (unde mă recunosc a fi răgușit și eu).

Reticența i s-a tras de la oamenii din Piață (din unghiul lui, era poate justificat...), nu neapărat de la direcția mișcării.

Bineînțeles că am toate șansele să fiu subiectiv aici, mai exact favorabil mie în aprecieri.

Dar din start spun că lucrurile diferă, față de atunci. Atunci era o mare groază de a reveni la comunism, în condițiile în care – de pildă – Uniunea sovietică era vie și alături. Acum, nu văd unde e drama, chit că vreo Monica Macovei țipă despre catastrofa unei Români pe mîinile "mafiei lui Victor Ponta".

Mie unuia nu-mi plac nici mijoacele din noiembrie 2014. Cei care se agită nu mi se par cu nimic mai onești decît vituperării, stropșiții adversari. Și poate să zică orice vreun intelectual cu pretenții, eu frate cu dracul mai mic nu mă fac! Îmi pot da bună ziua pe stradă cu dînsul, însă de frățietate și bruderschaft nu va fi cazul!

Dincolo de astea, stau și îmi imaginez cum va fi decurs manevra între șmecherii cei mari... Cum vor fi socotit ei: „*Tu iei legătura cu... Matale țipi la... Amicul nostru de colo face asta și asta... Pastilele de vehiculat vor fi... Iar bani vom căpăta de la vechile noastre cunoștințe...*”

Paradoxal, nu-mi pare o mîină prea serioasă a Vestului, căci, totuși, zavera prea este hăis și cea. Poate un eșalon doi al autohtonilor ce pierd posturi, probabil și vise de mărire – pe termen mediu cel puțin.

În rest, om trăi și om vedea.

La bani mărunți, precarul echilibru al existenței personale nu șade în teama de mafia cuiva.

APROPO DE TOATE MĂSCĂRILE

...ce pleacă în direcția lui Ponta.

Și între noi fie vorba.

Coeficientul (fie și discret) de invidie pe poziția aceluia care o fi?

În spatele acțiunilor noastre de frondă...

... se află cel mai ades iritarea de a nu fi apreciați social/uman ce cât ne-am dori...

Asta. pe eternul fondul intantil al lui „Io merit mai mult!”...

„Este inacceptabil așa ceva! ”

Frumos (dar ineficient) mod de a ne ambala inadptarea la Chestia asta numită realitate...

Foarte interesantă, cred

... zisa cuiva despre fostul președinte Emil Constantinescu:

„L-a violat sistemul și apoi s-a însurat cu el, ca la violatori!”

Altminteri, totul posedă o explicație...

Totodată.

Emil C. este alesul Anei Blandiana și al lui Corneliu Coposu.

Poate pentru că-l socoteau manipulabil, dar mai ales pentru că le era apropiat întru funcționarea cam (alt epitet nu găsesc!) zgubilitică. Un tip realmente echilibrat (și implicit pe picioarele lui) le-ar fi stat în gât. În cazul unuia apropiat ca fire, Blandiana și Coposu credeau instinctiv că-i posedă și 'cheița', – aceea cu care se întorc jucăriile. Pe altul (de pildă, N. Manolescu de la PAC), nu ar fi știut că 'să-l ia'.

ZIC ȘI EU, cele de mai sus...

Apropierile de oarece adevăr seamănă cu activitatea minieră... Poți scoate și steril. Iar totul depinde apoi de șlefuirea a ce rămîne...

La cîte aiureli și atacuri la persoană

... am lansat aici, veți mai suporta probabil una...

Simona Halep și despărțirea de antrenor.

Nu am dat atenție subiectului.

Pînă mi-au căzut ochii pe o poză.

Așa îmi pare mie, după astă navetă de bere dată gata.

Fata e supărată pe respectivul pentru că nu a ajutat-o îndeajuns pentru a ieși de pe orbita părinților.

Ca un făcut!

La cîteva minute după ce-am zis despre Simona Halep și antrenor, citesc o declarație că e interesată de a-și întemeia o familie.

Ghici cine din preajmă ar vrea ca fata să joace neostenit pînă la 35 de ani?

Nu e vorba de antrenor.

Ghici cine căpătase pe spinarea altuia un scop, un laur în viață?

Nota bene.

Cînd spune de 28-30 ani pentru retragere, Simona face o medie între dorința ei și a opresorului.

Totodată.

Observați că cele două gesturi – nemulțumirea de antrenor și anunț intenție familie – se succed la mică distanță...

Dau peste astă vorbă

... atribuită lui Carl Gustav Jung.

Psiholog german plecat din școala Freud.

Cel care n-a simțit niciodată farmecul unei prietenii sincere și dezinteresate nu cunoaște toată fericirea pe care un om o poate primi de la alt om.

Carl Gustav Jung
Cuvinte de la Jung

Din start, nu bag mîna în foc asupra veridicității extrasului, că i-ar aparține unui ins care știa totuși cum e cu dedesubturile noastre...

Citatele suferă pe de o parte la capitolul... obraz. Nu te-apuci să reproșezi cuiva (căci asta ascunde!) că nu a izbutit să ajungă la un borcan cu miere oarecare...

Priviți și dumneavoastră.. În cel mai bun e ca și cum ai vorbi unui însetat în deșert despre cît de bună e apa ta din bidon.

Apoi, eu am îndoieli asupra prieteniei cu pricina... Sînt prea multe animalice la mijloc, în sufletul nostru. Și care-s de ajuns să ne preia hățurile o clipă, pentru ca vorba cea mare să se ducă de-a dura....

O să spuneți că stric eu, aici, corola cu minuni a lumii... Căci așa e sub soarele ăsta, iei bobîrnace dacă preferi realitatea iluziilor...

Iluziile fiind chestia aia care pînă la urmă tot îți ies pe ochi... „Da, domne, dar lasă-ne să trăim clipa!”

Joaca asta foarte frecventă...

... (din ultima vreme) cu vorba '*românii*'...

E ca și cum dai o cutie de medicamente unui nepriceput, la căpătîiul unui bolnav și fără rețeta fericită. E foarte posibil să le administreze prost, o vreme fiind însă foarte încîntat că ce de-a buline are el și că așa ceva vindecă neapărat omul...

Am să mor porc

.. singur și probabil cu capul spart.

DI Hostiuc, ce vine deseori cu voce mare în privința aiurelilor altora, ne trimite aici un înduioșător material:

„La ce vîrstă suntem cei mai fericiți?

La 58 de ani oamenii sunt cei mai fericiți în viață, contrar ipotezelor conform cărora pe măsură ce îmbătrânim starea de spirit se înrăutățește, scrie Huffington Post, pe baza unui studiu realizat pe un eșantion de 2.000 de persoane. ...”

Articolașul e un picuț mai lung, reproduc restul la PS.

Îmi aduce aminte de o secvență a unui film-obsesie-metaforă pentru mine, „Matrix”. Unde, de fapt, omul e conectat la un ceva furtune și îi sînt servite toate cele necesare (după care e dat la gunoi, mai exact reciclat).

Spun asta privind ale-altuia (acceptați licența!) ce-i sînt servite în articolaș, respectiv faptul că el nu apucă să-și facă o părere proprie.

Iar cînd îşi face, pe la n ani, Viaţa l-a luat într-atît de pe neaşteptate, încît nu-i mai arde nici de comentat, nici de gustat adevăratele din jur...

PS

Restul materialului:

„La vârsta de 35 de ani oamenii sunt cel mai puţin fericiţi, fiind stresaţi atât de atribuţiile de serviciu, cât şi de cele de părinţi, familie şi carieră.

Majoritatea respondenţilor au spus că la 58 de ani au reuşit să îmbine cu succes balanţa viaţă personală-serviciu. De asemenea, un alt factor care contribuie este depăşirea problemelor semnificative din viaţă, specifice tinereţii, precum creşterea copiilor, carieră sau timp liber...”

PS2

Acum văd ultimul paragraf.

Scris de şmecheri şi pentru bebeluşi matrixieni...

Ce simplu se echilibrează acolo balanţa!!

Vai, ce-mi place!

Păcat c-am îmbătrînit, nu mai am chiteala de altădată pentru cercetări de durată!

Dar pot sesiza cu destulă acuitate îmbrobodelile..

E un curent care scoate la aer tot felul de figuri serafice, care imediat purced a trece pe hîrtie/computer nişte texte de mai mare dragul!

Fata de alături, dulcea Veronică, nu doar că nu mai poate în Canada de grija Țării (a noastră!), dar îşi aduce taman acum aminte de-o zisă a premierului Ponta din vară.

Noi fiind în noiembrie!

Iar problema ridicată de copilă fiind una cu care dînsa cam nu are de-a face colo-şa, departe...:

„O tânără româncă stabilită cu familia în Canada i-a adresat o scrisoare deschisă lui Victor Ponta, în care critică în termeni duri afirmaţia din august a premierului, conform căreia ”românii sunt cei mai mari duşmani ai românilor în străinătate”.

Mă ia un pic groaza la bănuiala (cam fondată) despre densitatea acestor tipuri umane în juru-mi. Pe urmă îmi trece. Și mă apuc de prostul sport al investigării a ce șade în dosul chipurilor frumoase și la-locul-lor.

Doamne!

Aj vrea să fiu într-un platou TV unde careva debitează lucruri precum cele citate!

Dulcea Veronică.

"Vă scriu ca să vă povestesc cum îmi denigrez eu țara, atât eu, cât și ceilalți români pe care îi cunosc. Voi începe prin a vă spune că toți muncim pe rupteale și toți străinii știu că suntem `hard working people`. Cu banii câștigați aici ne ajutăm părinții și venim să ne facem vacanțele ACASĂ, pentru că ne este dor. Știți ce mai facem noi? Ridicăm biserici românești și organizăm școli românești, deschidem magazine românești și restaurante românești, pentru că iubim tradițiile, limba și bucătăria românească. Mergem cu colindatul, vopsim ouă, facem cozonaci și sarmale, ducem mai departe tradițiile românești aici, departe de țară (...)"

Așa [poliloghește](#) tânăra pe nume Veronica, în postarea de pe blogul său.

Întrucât ei sînt măgăruți, voi fi și eu.

Chestia cu tradițiile, la care pică atîta lume bouche bee / gură căscată, reprezintă de fapt neputință – fie și a unei societăți – de adaptare la schimbările vieții.

Componenții unei comunități, dar mai ales *Vietatea* din urmă nu se simt bine la ideea că-s – temporal – o frunză în vînt, lipsită de rădăcini. Dumnealor nu au nici elasticitatea, nici inteligența pentru a "clădi" pe așa ceva.

Adicătele pe realitate.

.

În context, văd zilele astea un afiș al unui Grigore Leșe.

Și pe post de *catch-eye*, ca text, puune trei chestii, între care „Tradiție.”.

Mare frică trebuie să ne fie de-ăle nesigure, fixate cît de cît prin ideea de tradiție!

Eu am altă metodă.

Ce e dureros și de speriat se acceptă și se suportă.

Psihanaliza, sireaca!

Apropo de tradiții

... patriotism și alte alea.

Un material al Marinei Almășan, tare instructiv asupra dedesubturilor / alcătuirilor fenomenului.

.

Marina a fost crescută într-un anumit cult... (nu spun de vreunul religios!).

Acela al României profunde, cu patriotism, tradiții, religie curată șamd.

Că-i lezată de cei care nu iau în serios trășenia ar fi una. Bănuî că atitudinea ei are la bază convingerea că adevărul e întotdeauna la noi, și nu la alții.

Dar o scapă gura și cum e clădit acest fenomen, în zona sa barim, al patriotismului. De fapt, pot bănuî că acea Chestie, patriotismul, nici nu poate viețui în alt mediu decît unul mistificator.

la uite ce zice ea, căscînd gura la iubirea-de-țară a norvegienilor.

„Norvegienii, de la mic la mare, cred cu tărie că țara lor e cea mai bună, cea mai frumoasă și cea mai generoasă. Nu vei vedea niciodată un norvegian care să-și vorbească de rău țara. NICIODATĂ, subliniez! Nici la colț de stradă, nici în ziare, nici la televizor și cu atât mai puțin în fața străinilor.”

Dacă mintea mea cea proastă funcționează corect aici, sentimentul cel măreț pornește din ideea de copil mic (și tîmpit?) că țara mea e 'a mai brează, asta în condițiile în care nu am apucat să văd altele.

Și chiar dacă vedeam alte meridiane, nu schimbam mare lucru.

Căci porunca – cea cu rădăcini tribale – e mai tare. Ne facem ghem, noi și ai noștri!

De acolo, *nașpelile* (de la nașpa) vin rîu. Vin... fiord.

Nu se vorbește de rău. Deci acel rău (era și normal!) există, dar nu se vorbește de el.

E sub preș.

O altă chestie de a ascunde precum pisica este de a nu vorbi ÎN FAȚA STRĂINILOR.

Și ajungem iar la inteligență...

DE PARCĂ STRĂINUL E ATÎT DE TÎMPIT, încît să-și facă părere despre Norvegia în baza a ce-i scapă gura pe aceia!

Șamd.

Cu precizarea că acea atitudine nu a fost sădită la școală. Pur și simplu acelea erau relațiile în familia Marinei!! Nu se vorbește de răul din casă, cu atît mai puțin nu se recunoaște altora șamd.

II

Vorbele mari ale Almășancăi din [articol](#) sînt irezistibile. Pentru alții, nu și pentru mine.

Atît datorită celor pomenite și analizate mai sus, cît și al fatului că dumneaei nu le are cu a accepta realitatea. Și implicit inteligența nu o acceptă.

DACĂ ȚARA TA DRAGĂ NU E CA ALTA, nu o vei schimba în veci reproșîndu-i că nu e precum Norvegia ori mai știu eu cine...

DI Ciocăzanu de la „Adevărul”

... și nu numai.

Venim pe lume cu un anumit bagaj genetic. Este acela al omului trăitor pînă de curînd în pădure, în junglă.

La o adică, ultima – jungla – nu a dispărut și nu va dispărea...

Copilul vine într-o familie.

Care nu acceptă să fie un mic animal.

Are nevoie de un băiețel cuminte. Care să nu deranjeze sub acel acoperiș, iar în paralel să nu genereze conflicte cu vecinii.

Totodată, ideea de bază a acelei familii este că se face mai bine carieră dacă ești băiat neagresiv.

Toate frumoase pînă aici.

Tînrul nostru ajunge mare. Și-i primit la o gazetă.

Unde are de executat sarcini.

Articole utile pentru cititorul-țintă, dar și pentru nevoia-de-profit a firmei care-l păstorește.

Pubicul-țintă, de care pomeneam, are un anumit stil de satisfăcut. Anumite nevoie interioare, ca să mă exprim în limbajul inevitabilei psihologii.

Între ele: că el, cetitorul X, e mai cu moț, respectiv că realitatea e insuportabilă doar în acel moment, doar în prezent.

Șamd.

.

La care dl Ciocăzanu purcede la [scris](#).

Și așterne gogoși.

” Vă mai aduceți aminte, cei care păstrați vie încă memoria Revoluției, versurile cîntate de Vali Sterian? „Doamne, vino Doamne, să vezi ce-a mai rămas din noi...”. Câtă suferință în vocile celor care plîngeau în anii 90 furtul Revoluției anticomuniste! Valeriu Sterian, Cristian Pațurcă și toți acei „golani” frumoși pe care i-am ascultat plîngând în Piața Universității – în timp ce Ion Iliescu ademenea minerii la București cu sânge proaspăt de manifestant anti-FSN – îmi revin acum în memorie cu o durere pe care nu credeam c-o voi mai trăi vreodată.”

Cu astă ocazie, de dincolo de mantia băiatului bun, autorele ține să satisfacă și interioarele proprii, eventual iritarea de a viețui în hainele omului-de-treabă. Care supărare duce la agresivitate, de descărcat bineînțeles în forme aparent pașnice.

Trec peste faptul că lucrurile nu au stat chiar cum spune dînsul la un 1989. Iar Vali Sterian fu cam altă persoană decît ni se spune (mai exact, e în categoria Hrușcă, dar alcoolică).

E interesant cum purcede tata Laurențiu la a dialoga cu Dumnezeu.

Că are acces, acolo, e una.

Dar iese astfel și dintre ăia din care a rămas puțin. „Să vezi ce-a mai rămas din oameni...”

Cu ocazia asta se 'scoate' și cititorul, care intră de asemenea sub glorioasa hlamidă.

Altminteri, incorectul și comodul (voi arăta de ce!) nu are jene în a lansa pastile lăcrămoase:

*„Îmi revin acum în memorie cu o durere pe care nu credeam c-o voi mai trăi vreodată.
Eram câteva mii de oameni care roiam sub balconul Universității încercând să strigăm disperați către o
țară care nu vedea limpede ce se întâmplă.”*

Domnule.

Eu am fost acolo.

Teoretic, fu moment glorios, agitat de chei cu „V-a sunat ceasul!”, dar nu mă pot crampona azi de ideea că vedeam bine lucrurile, atunci.

Nu le vedeam bine, pentru că îmi lipseau multe informații, apărute inevitabil ulterior.

Nu mă iau la șuturi pentru acea ignoranță. Dar formule precum a dlui Ciocăzanu ar fi ultimele de care să mă cramponez! Cum că nu vedea bine poporul și, deci, era nevoie neapărat să-l trec eu strada, spre trotuarul care nu-i făcea bine...

Se pot spune destule altele, dar ajunge carului cu oale și atât.

Un afiș confecționat...

... în numele lui Victor Ponta, înțeleg că la la mînăstirea Cozia.

Ca principiu.

Cea mai importantă ființă din lume este a noastră. Dacă acea ființă are nevoie, la un moment dat, de părăsit credința și neamul, eu zic c-are dreptul s-o facă. Socoteli interioare probabil absolut corecte îi solicită acel lucru, așa că nu văd de ce pice vreun blam asupra lui.

Treaba asta cu părăsirea cred că e rămasă din vremea turcilor.

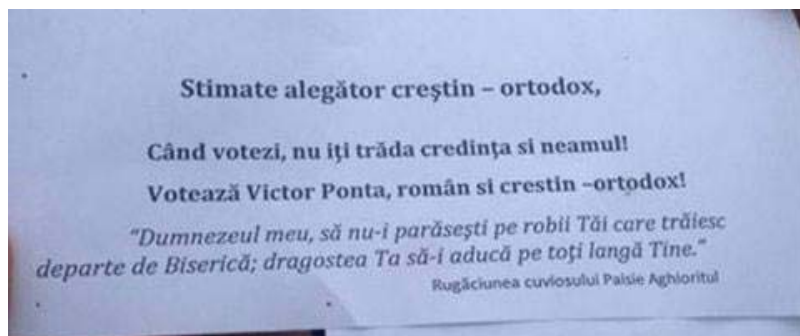
Cînd... turcitul revenea ca ienicer.

Și nu era de două ori bine.

Practic, cel care a plecat, gonit de foame, de dor trai mai bun își abandonează neamul.

Am îndoieli că va păstra mare lucru în el.

Iar dacă el, biciuit de nostalgii, respectiv de conservatorism va muri cu dorul patriei sub nas (care ascunde inevitabilă neadaptare la noul loc), în trei patru generații nu va rămîne dram de limbă ori gînduri romînești în acei descendenți, în acea stirpe.

Școli de oratorie, cutremurați-vă!

De invidie.

*„Statele Unite ale Americii sunt cu românii care își doresc libertate și sunt pro vest.
Un mesaj tare și clar de la un prieten al României libere.
Don Lothrop un american care iubește România, dar tu?
Dacă da vino la vot și scapăne de comunism PSD/PCR!”*

În context, uite că eu nu iubesc România!

Care e problema?

E treaba dvs. că asociați neiubitul cu urîtul ori cu aruncatul în aer al Aceleia.

Apropo de ăștia carele iubesc România

I-ați văzut vreodată adunînd hîrtiuțe de pe jos, ca să fie Ea, Mama Noastră, mai puțin jengoasă?

În general, cum se manifestă iubirea aia?

Ce face acela pentru Ea, în afară de vorbe?

Este drept că vorba ta falsă cu a altuia, și a a altora face un Ce, grație căruia nu se duce de tot dracului Giudețul.

Andrei Pleșu scrie

... recent despre obiectivitate.

Dînsul spune următoare, și mă iertați de citatul e cam lunguț:

"Constat că piața ideilor e, la toate nivelele, invadată de o inflație relativistă care se ia drept „obiectivitate”. E rău Ponta? Nu zic nu, dar nici Iohannis nu e mai breaz. Pesedul e plin de mafioți? Ce vorbești?! Da' pedeliștii cum or fi? E defectă Elena Udrea? Dar lasă că nici cu Monica Macovei nu mi-e rușine!

/.../ Au greșit rușii că au forțat frontierele Ucrainei? Să fim „obiectivi”: americanii ce-au căutat în Irak? S-a băgat Putin peste georgieni? Păi, Obama nu s-a băgat peste sirieni? Ș.a.m.d.

Un demon al entropiei, al unei omogenizări „analitice” – din care rezultă că nimeni nu are, de fapt, dreptate, că nimeni nu e mai „legitim” decît ceilalți, ba chiar că cei care se cred mai „legitimi” sînt tot nelegitimi, ba chiar nițeluș mai puțin legitimi decît cealaltă „tabără” – invadează judecata „echidistanților” și se recomandă drept „obiectivitate”.

Avem de a face cu o confuzie logică.

Obiectivitatea înseamnă a lua notă, fără parti-pris, de realitate, a evalua toate datele oferite de inventarul faptelor și a decide (adică a opta) pentru un verdict. Evident, nimeni nu e infailibil, iar realitatea nu e zugrăvită geometric, în alb-negru. Nu există doar Feți-Frumoși și Zmei și, mai ales, Feții-Frumoși nu sînt neapărat virgini, iar Zmeii nu sînt neapărat smolă pură.

Și totuși, pînă la urmă, balanța trebuie să se încline. Nu există „bine absolut” și „rău absolut”, dar dacă, pornind de la această premisă, ajungem la concluzia că între bine și rău nu există cine știe ce deosebiri, că binele e ciuruit de rele și răul atenuat de intenții bune, sau de „prejudecăți” partizane, sfîrșim în amoralitate.

Obiectivitatea nu se poate dispensa de criterii și de ierarhii. Nu e o specie a indiferenței. A fi obiectiv înseamnă a fi gata să te lași corectat, dacă experiența îți contrazice ipotezele. Nu înseamnă însă a privi lumea inert, placid, rece, ca un simplu mecanism de depozitare a informației. De altfel, un asemenea comportament este, la nivel uman, imposibil. Sîntem ființe vii, de carne și sînge, sîntem un agregat reactiv, în care judecata, emotivitatea și empiria vorbesc laolaltă. Chiar cei care se pretind nepărtinitori nu fac, în realitate, altceva decît să conteste „obiectivitatea” celor care îi contrazic.

Revin la zisele subsemnatului.

Siguranța de sine (în aceste afirmații barim) este aplaudabilă, dar tot lasă loc de trageri ale mîneții. „Tache, Tache...!”

Nu văd care e problema amoralității.

Am să vă spun și de ce.

Pentru că dacă pășesc în poiana Moralității, vom avea la nesfîrșit discuții pe tema a cui moralitate e mai bună, e mai cu sprijin de la Dumnezeu eventual.

Idem la îndemnul de "a /nu/ privi lumea inert, placid, rece, ca un simplu mecanism de depozitare a informației". E preferabil poate ultimul, unor inflamări de n tipuri, care nu se recunosc una pe alta.

Nu am studiat foarte asupra dedesubturilor ideii de obiectivitate, dar simțurile îmi spun că nu iau în serios prea mult argumentația dlui Pleșu. obiectivitatea mea e una naturală, din categoria lui unu plus unu fac doi. Plus plăcerea de a fi amic adevărului, decît convenabilelor chiar mie.

Nu știu cît izbutesc, în astă direcție, dar barim încerc.

Nu cred, zic asta din maxima-mi ignoranță, că a fi obiectiv face necesară și o pronunțare asupra situației cercetate. Pot spune că Obama este incorect de 20%, iar un Putin de 60%. Iar în paralel să înțeleg de ce rusul acționează cum o face.

În fine...

Mă opresc aici.

Și parafrazînd un pic la observațiile unui Teodor Mazilu.

DESEORI, FINEȚURILE NOASTRE INTELECTUALE sînt doar o mască a a nimalului din noi, dornic să domine, să epateze.

PS

Nu mă jenez excesiv de poza-mi alăturată aici lui Andrei Pleșu.

Mă consider egal cu el, în ale minții.

Mi se pare sinistră

...campania „VreauPreședinte” a Gîndului.

Oarecum, surprinzător de mare numărul de mîncători de căcat de acolo. Și care, anticipabil, îți debita în paralel cu maximă (i)responsabilitate despre neam, nație, Dumnezeu și toate sfinte de sub cer și stele..

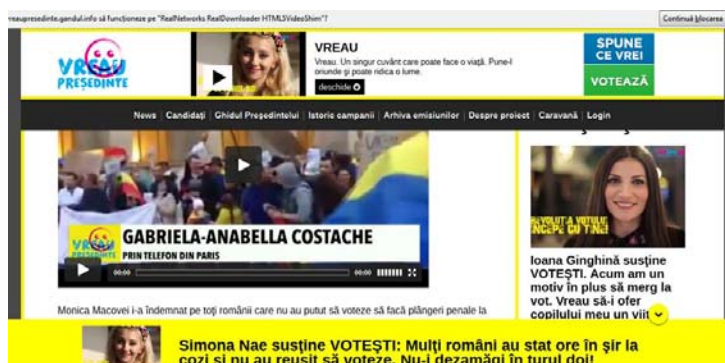
Dar asta e!

În paralel, avînd în vedere amploarea acțiunii, pot traduce prin faptul că unora le e groază de a nu veni suficientă lume la vot, eventual să nu voteze favorabil tabăra căreia îi pare a pierde un decisiv tren.

Coteria cu pricina nefiind probabil obișnuită cu a aștepta în haltă următoarea garnitură.

Mirabilă un pic și graba cu care destui juneți înghit povestea cu revoluția cea pasămite adusă de vot...

Am îndoieli că dacă ești tînăr și nu primești măcar cu dram de prudență așa vorbă, păi grele șanse de a te înțelepți mai încolo.

Apropo de creștinescul îndemn

...de a vota, lansat de la mînăstirea Cozia...

Să fii în raiul naturii, dar să-ți îndrepți pașii și mintea spre niște construcții umane...

Într-un fel au și aceia, credincioșii dreptate... Clădirile aceleia sperie mai puțin decît cerul nesfîrșit.

Plus că-i atît de adînc introdus în noi jungherul, că ne bate Dumnezeu, ne bat/sfîșie oamenii din jur de nu respectăm Biserica...

Să stai lângă mînăstirea Cozia – să zicem – și să nu ai cutremurări că prea cuviosul mănîncă borș (în sensul că minte la greu), cînd spune că doar el și ale sale-s Dreapta credință...

Nu greco-catolicii, nu musulmanii, nu... ateii.

Frica...

DI Lăzăroi

"Dupa campania asta o sa vedeti niste rani pe care nu cred ca le va mai putea cineva inchide. Pare ca se produc niste rupturi iremediabile. Biserica Ortodoxa se implica pe fata in campanie si cred ca va avea

costuri mari, pe care acum nici nu si le imagineaza. Culorile alea doua din primul tur, asezate peste Ardeal si Vechiul Regat, ascund mai mult decat votul pentru un candidat sau altul. Refaceti harta cu alti indicatori (nr. de wc in curte, canalizare si apa potabila, nr. de ONG uri la mia de locuitori, contributii la bugetul de stat etc.) si o sa descoperiti aceleasi culori asezate la fel. Propaganda PSD sapa niste transee foarte periculoase. Mai puneti ca anul viitor va fi mai greu din punct de vedere economic decat anul asta si va puteti face o imagine a riscurilor care ne pandesc. Am uitat sa zic de rusii care se uita amuzati cum ne indreptam in bratele lor dupa ce ne am zbatut 70 de ani ca noi vrem cu americanii.”

În fugă zise: nu mor caii cînd vor cîinii.

După cum: eu nu am încredere în dl Lăzăroi. Mi se pare un șmecher între alții.

Iată-l uzitînd franca tehnica a stîrnitului de frici, de angoase ale celui alt, iar apoi a plasa ideile tale – crezînd că vor prinde.

De fapt, la unii or prinde.

La mine și adversari, nu prea...

Di Lăzăroi se joacă. De-a soldăței de plumb.

Atîta doar că îi poate plimba cum voiește doar pe cei din casa sa.

Găsesc pe undeva

... o spusă șmecherească.

„Cine votează, contează@”.

Dragii mei.

Dacă eu contez ori ba, aia decid eu. Nu voi.

Pot hotărî inclusiv că nu contez, dar aia mi-o spun eu!

Nu văd de ce s-accept caracterizarea altuia.

Pot admite să-s fragil, iar orice săgeată dinspre inevitabilă junglă umană mă rănește, mă ucide.

Dar eu decid acel lucru, eu mi-l constat.

Asta și pentru că, poate, mă cunosc mai bine decît vreunul din afară care mi-ar pune ștampila intereselor sale.

Dacă părerea de sine a altora sosește din exterior, îi privește.

Ce naiba e-al nostru-pur

... în cîta cunoaștere s-a întîmplat să adunăm?

Cam toate-s cărămizi de la alții..

Constantin Tsatsos, parcă, vorbea că de n-ai dispoziție în vreo zi să scrii – asta e, îți lași pauza aferentă și gata!

Cam așa s-a întâmplat cu ziua actuală a subsemnatului.
Nu fu dor și pace de condei ori tastatură!

Abia pe seară, în oarece blocaj, a părut vorba lui Saint Exupery, poate salvatoare actualei mele inactivități...:

"Voyez-vous dans la vie, il n'y a pas de solutions. Il y a des forces en marche : il faut les créer, et les solutions les suivent."

(„În viață, nu există soluții, ci doar forțe în mers. Pe care trebuie să le creezi, iar ele vor aduce apoi soluțiile...”)

Zisa a apărut în cartea "Zbor de noapte".

Fain zis: forțe în mers.
Și să le creezi...

PS

Apropo. Nimeresc niște prețuri aiuritor de joase la anticariatul-de-pe-treptele sudice ale Universității bucureștene.

Între ăle cinci volume cu doi lei, „Cruciadă în Europa”, de Dwight Eisenhower.

Veți zîmbi cu gura laargăăă, dar tot l-aș lua un pic drept model pe tata Ike... Cu precizarea poate inutilă că ne luăm de modele tipi cu trăsături taman la antipodul a ce posedăm noi.

După biata mea părere...

...și parafrazînd un pic pe Țuțea.
Dan Puric e mitocanul absolut.

În cazul de față, stabilești tu o falsă ștachetă, apoi aduni poporul român ca un fuior, îl tratezi c-ți vie ție drept nedemn, după care condimentezi cu ideea a fi de față mama...

Și încă analiza mi-i superficială...

.

Iar asta ca să apari matale drept șmecherul disprețuitor a tot și a toate, cel mai tare-n sculă pe trei străzi din mahalaua noastră...

PS

Exact precum Țuțea, cînd se lamenta de pușcăria făcută pentru un popor de idioți!

Nu privesc la televizor

...confruntarea Ponta – Iohannis.

Meditez însă la blestemul picat pe-ăl Partid Liberal.

Disciplina împiedică pe altcareva decît președintele să ridice capul, ca afirmare publică.

În paralel, dacă președintele o ia razna ori are limite (precum un Stolo în 2004), băătăura e cam goală, în privința unui înlocuitor de calitate... Ca urmare, iau și ei de unde pot.

La o adică, Stolojan a dus destul de sus ștacheta, căci predecesorul său – simpaticul Stoica – ar fi adunat sufragii pe jumătate...

Nu e politicos ce voi spune

... iar în paralel mă veți bănuî de a dori să salt eu, făcînd de baftă pe alții...

Dar multe minți copile văz la adulții țării ăsteia...

Iar pe Facebook simptomul e mai clar ca oriunde.

Dacă vreunul scrie „Jos Ponta!” ori îi photoshopește niște cătușe lîngă mutra zîmbăreață, subconștientul aceluia se culcă liniștit, cum că a modificat realitatea după cheful său. Că Ponta deja e la bulău, eventual și violat.

În paralel, condeie de gazete fruntașe n-au nici o treabă cu a gândi de trei ori sau măcar o dată, înainte de a purcede la exprimare...

Bineînțeles că-n paralel toți se miră de ce nu merge Țara...

Box populi!...

„Cu Ponta presedinte si Tariceanu prim ministru ne ia dracu cu litere mari si fara nici o sansa de scapare.bagamiasi.”

Eu am servit sentimentul ăsta, sînt vaccinat!

Nu s-au prăvălit țările cerului, dacă a ieșit Iliescu de două ori, iar altădată a luat pupilul său Năstase fotoliul de la palatul Victoria...

Îmi mențin ticăloasa părere

Motorul, respectiv volanul existenței mele se află totuși la subsemnatul.

Mai ales dacă Iohannis pierde

... lumea fi-va furioasă pe el...

Cu regret, dar atît a putut da partea eșicherului pe care o simpatizăm.

Hai la un exercițiu de imaginație (în paralel, nedîndu-l pe Klaus înfrînt cu anticipație...)!

Cine credeți că-ar fi prestat mai bine, dinspre Dreapta?

Uitați-vă la lideri, ba chiar și la vreo personalitate socială... De ce am sentimentul că nu ar fi scos nici atît?

Barim Iohannis e ponderat la vorbă și nu a debitat nepotrivite cîte ar fi produs un brav Mitic de-al nostru...

Era să întreb dacă..

... mai știm să pierdem...

Pe urmă am realizat că a uita presupune să fi învățat / știut înainte...

.

ști să pierzi...

Mă credeți sau ba – da-mi pare mișto vorbă...

Văd pe aici afirmații că Iohannis

...s-a prezentat slab în problema cutare sau cutare – în recentisima întâlnire a candidaților...

Mare artă, aceea de a nu te tulbura în exces la vreo belea pe care ți-o scoate viața în cale...

Sper să deprind așa ceva măcar un pic!

Stau și meditez.

Răspunsul corect la vreo discuție e o chestie bună pentru subțirica peliculă a conștientului nostru. A nu te pierde, chiar dacă s-a întâmplat să nu știi ceva, impresionează mai mult auditoriul, căci privește acel 99% al minții noastre, inconștientul...

La o adică, dacă Iohannis pierde

...care e problema?

Mai și pierdem în viață...

.

Și începem a ține scorul, ca la Cupe Mondiale la fotbal.

Acum ar fi 4-3 pentru PSD...

Ei: 1990, 1992, 2000, 2014

Dreptacii: 1996, 2004, 2009.

Soarele va răsări tot dinspre est.

Iar Xanax-ul mi-l voi lua de la aceeași farmacie.

Nimeresc un articol

... al slujitorilor [Adevărului](#) (ziarul omonim, adică!).

Despre slujitorii Domnului.

E haios.

Popa manipulează pasămite, spre interesele lui.

Gazetarul face însă exact același lucru! Nici nu mai contează direcția.

.

Doar două paragrafe:

„Părinte, mai e timp să vă opriți! Diseară, înainte să puneți capul pe pernă, repetând predica electorală de a doua zi, puneți-vă o întrebare înfricoșată: cine este adevăratul dumneavoastră șef?”

„Pactul cu Diavolul este un contract individual, pe persoană fizică. Când este făcut de un om al Bisericii, efectele lui otrăvesc însă întreaga comunitate. ”

DI Marian Sultănoiu

„Niciun prezidențiabil român, până la cel în discuție, nu a încercat, atât de grosolan și de violent, să implice într-o confruntare electorală problema desprinderii Ardealului de România. ”

Că veni vorba.

Care e problema că se desprinde Ardealul?

E precum la consoartă/consort.

Dacă nu reușești să și-l/ți-o ții aproape, la ce mai chichirez gîlceava?

Nimeresc o zisă:

„Scrisoarea deschisă a filosofului [Mihai Șora](#) pentru români: „Cu Ponta președinte, vom avea o Românie a furtului generalizat, a imposturii și incompetenței”.

Dumnezeule.

I

Mi-aș dori, cu sau fără succes de public, ca la o anumită vîrstă să mă retrag din ale datului cu părerea.

80?

Mi se pare absolut aiurea să te apuci, la 98 (nouăzecișiopt) de ani, să te pronunți asupra electoralelor României...

A opina la acea vîrstă e un risc de a spune tîmpenii, căci mintea s-a cam diluat... Apoi, acea etate îi mai bună, după opinia mea, pentru a observa cerul acelei vîrste. Eu așa aș face, barim...

II

Mihail Șora se vru filosof.

Deci un tip care cunoaște suficiente fațete ale Vieții pentru a nu se slobozi una-două cu păreri.

Și cu generalizări, mai ales grosier-partizane, precum *„vom avea o Românie a furtului generalizat, a imposturii și incompetenței...”*

Știu încă cât de subțire îi poghița educației noastre, prin care pot răzbate foarte iute sentimentele bazale. De pildă acela de a te implica în realitate, doar-doar nu vei fi tras curînd pe ușa Morții.

Ca fapt divers.

Șora fu militant de stînga la viața lui.

La ascensiunea comunismului în lume a pus și el un umăr, în Franța interbelică.

La senectute a cotit-o însă, ca una prostituată ce nu și-a găsit la timp un măritiș bun.

.

PS

DI Ionescu Quintus e din aceeași categorie.

„Quintus critică, într-o scrisoare deschisă, invitarea premierului Ponta la o dezbatere a IICCMER”

Nu cred că iritarea mea e din categoria „Bătrînii ne țin ocupate scaunele fruntașe!”.

E posibil să fi luat prea în serios spusele din povești despre înțelepciunea acelei categorii...

Fraiere!

”Sunt mandru ca sunt Român!”

Nu am cercetat subiectul...

Așa că vă întreb pe dumneavoastră.

Dacă vrei să afli de la respectivul motivele acelei mîndri, ce răspuns primești?

Pentru ce anume e mîndru, aflat în pozițiunea respectivă?

Se sperie gîndul, asupra dedesubturilor...

Obiceiuri proaste

Nu am deloc încredere în condeiele, declarațiile de acest tip:

.

„Si am vazut un spectacol absolut grotesc, din partea unui plagiator mincinos, care a apelat la trucuri murdare, la jigniri.”

sau :

„ Orbit de mînie, Victor Ponta a făcut-o: l-a acuzat pe Klaus Iohannis că este omul care va milita pentru desprinderea Transilvaniei de la trupul țării.

O minciună gravă, cu consecințe pe măsură.

Omul a considerat că-i este permis să folosească, în rătăcirile sale politice și de caracter, orice sensibilitate națională, pentru a-și apropia electoratul, pentru a-l manipula, pentru a-i învrăjbi pe românii care l-au votat, împotriva celor care n-au făcut-o.”

Semnatare precum aceștia se descotorosesc pur și simplu de refulatele personale.
Nu-i interesează informarea celui alt ori măcar o comunicare destinsă...

(O voce din off:)

„Ce să faci cu comunicarea destinsă în țărișoara asta bătută de vînturile istoriei și la răscruce dă imperii hrăpărețe?”

Corect!

Mai presante, sănătății noastre, ni-s defulările.

Aveți dreptate.

(Iar voce din off:)

„Matale pă ce lume trăiești??”

O să ajung rău

...Prea îmi bag nasul unde nu-mi fierbe (teoretic) oala!

Dar cine nu umblă prin vecini...?

Un extras din ultimul meu post provenea dintr-un articol de gazetă online...

„Orbit de mânie, Victor Ponta a făcut-o: l-a acuzat pe Klaus Iohannis că este omul care va milita pentru desprinderea Transilvaniei de la trupul țării.

O minciună gravă, cu consecințe pe măsură.

Omul a considerat că-i este permis să folosească, în rătăcirile sale politice și de caracter, orice sensibilitate națională, pentru a-și apropia electoratul, pentru a-l manipula, pentru a-i învrăjbi pe românii care l-au votat, împotriva celor care n-au făcut-o.”

Oare sigur e ticăloșie ce vreau să fac mai jos?

Cred că nu.

Nu izbutesc să-mi dau seama de ce, cu acea figură îmbătrînită, îndurerată și învinsă omul nostru scrie ce scrie...

Îmi scapă o verigă.

Probabil mi-ar trebui o imagine a respectivului din momentele mai bune.

Dar nu pot să nu constat că un ceva din el, din acel om, a dorit să-și scoată în fața semenilor tocmai poza îndurerată șamd... Bănuie că-n căutare de ajutor.
E de văzut.

Cred că ne aflăm cu toții oameni mari...

Ca urmare, chiar n-am aflat pînă la vîrsta asta că există un limbaj aiurea, numit de-campanie-electorală?

V. Ponta:

„Romania, cu mine presedinte, cu domnul Tariceanu prim-ministru si cu #USL la guvernare, va continua categoric sa fie cea mai performanta economie din zona, cu crestere, inflatie mica si somaj scazut. Romania este in acest moment un model de urmat pentru tarile din regiune, care au obiective clare: integrare europeana, aderare la NATO si dezvoltarea institutiilor”

Este precum comportamentul, zisele adolescente, care după dregerea erotică conferită de mariaj dispar...

Iar noi ne jenăm ulterior de acea febră juvenilă.

A lua în serios poveștile astea trădează nițică imaturitate.

Mai degrabă poți întreba, suav: „Da' 15.000 de specialiști nu ne daați?”

(Promisiune Convenția Democratică, 1996)

PS

Ideea cu Tăriceanu prim-ministru nu e rea deloc, pentru bestiile de la Pesedeu.

Omul are experiență, iar în paralel stă în banca lui.

Aici e și vina (dacă nu voi prea mult de la oameni) celor din PNL, de a nu fi mirosit pînă unde-l poate duce vanitatea pe vicleanul copil de casă Că(tă)lin...

Ce chestie...

Tăriceanu nu s-a prea defulat, la la Orban... A adunat..., iar cînd a explodat fu de pomină...

Mă uit prin jur la combatanții Facebook...

... și constat cît de lesne îi înmoaie o vorbă frumoasă...

.Ne liniștim tare mult la așa tratament, decît la agitarea nuielii din partea vreunuia mai puternic decît noi.

Pe de altă parte.

Dacă nu mai avem forță să emitem vorbe frumoase, și asta e de înțeles, de respectat...

Întrebarea cuiva

... (la confruntarea TV de aseară) i se pare dlui [Popescu](#) „uluitoare”.

Dar.

E totuși vina dînsului de a nu fi aflat pînă acum că realitatea va avea oricînd ceva surprinzător, că știința noastră asupra lumii fi-va mereu incompletă.

Totodată, folosirea gazetărească a acelei vorbe mă duce cu mintea la un cartier mărginaș, pentru a fi elegant în exprimare.

Nu izbutești să atragi altfel atenția asupra ziselor tale (dar nici nu te împaci cu ideea că celălalt e preocupat de ale lui...), iar atunci apelezi la asemenea formule.

„Uluiitor”.

/ Sau: „Șocant”

„Revoltător!” etc. /

Că veni vorba, dacă ești uluit, și deci zăpăcit-de-cap, mai poți emite lucruri de luat în seamă?

Răspunsul este „Da!”

Însă numai pentru alți uluiți.

PS

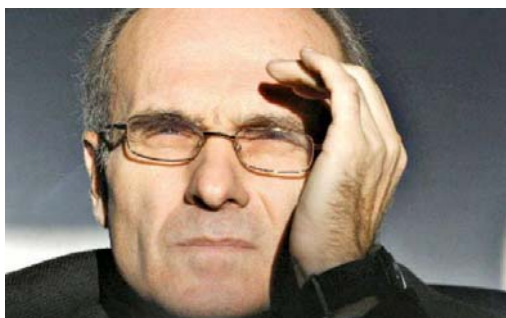
Altminteri, întrebarea pusă de Lavinia Șandru a fost taaareee ciudată...:

„Cum, domnule Klaus Iohannis, nu ați fost la Chișinău și Cernăuți și vreți să fiți președintele românilor?!”

Mi-a spus la un moment dat instinctul, să fie niște luni de zile, că pare genul careia îi este simpatic (nu neapărat turistic!) Beijingul.

Ea, dar și un alt domn logoreic din preajmă.

Nu am sentimentul că m-am înșelat prea tare...

Părerea mea

Andrei PLEȘU:

„Pe scena politică a anilor viitori, ne vom bucura, din nou, de figuri cunoscute: eternul Meleşcanu, semi-eternul Tăriceanu, micul Titulescu însoțit de competențele mereu fragede ale unor Dragnea, Șova, Stanoevici, Grapini, Andronescu și cîte și mai cîte alte figuri „verificate”, nerăbdătoare să ne facă fericiți.”

Cîtă vreme folosim limbaj zeflemitor (de tipul unor bucăți de mai sus), nu cred că ne animă vreo dorință serioasă de a fi în afara țarcului anatemiaților....

Mai degrabă ne trădăm dorința ca acei șmecheri ai maidanului copilăriei să ne bage mai mult în seamă.

Hai să fim atenți la un lucru.

Am o listă de imperfecțiuni ale lui, să spunem Șova. Cum simț de observație posedăm din plin, acea listă nu e scurtă. Oare nu-l putem descrie, prezenta pe respectivul în ceea ce credem noi a fi lumină adevărată, fără a-l lua în balon?

Cum, nu prinde la bobor un altfel de mesaj, decît unul bășcălos...?

Mmmm. Am îndoieli.

Eu – chit că-s un neica nimeni – nu m-aș coborî la așa stil.

Și mai e o chestie.

Eu, purtătorul condeiului critic, sînt pefect?

Văd pe undeva, spus...

„Ponta: Iohannis va tăia pensiile. Mitoman nenorocit!...”

Aș numi acest gen de invenții drept acuză-fundătură.

La o chestie ca asta, spusă în față, replica deșteaptă este să ceri, amabil, detalii în plus.

„Și cum voi tăia, domnule...? Cu cît? Cumva diferit, pe categorii? Da, da, da, e interesant ce spuneți...”

Nici nu apuci să termini întrebările de acest gen (pe ton amabil, ca să întorci și cuțitul în rană), că celălalt a dat în bîlbîială!

Nepotrivire

„Într-o analiză lucidă, Cristi Pantazi reamarcă pe Hotnews ”improvizația lui Iohannis” care ”a fost dublată de superficialitatea la abordarea temelor economice”. Pantazi atinge și ideea ”nepregătirii pe teme mari”, ceea ce e un adevăr amar. Dacă Ponta a venit mai bine pregătit pe cifre, asta e, antrenamentul de premier se simte, deși e cumva ciudat că un profesor de fizică precum Iohannis nu are obișnuința și nici plăcerea de a lucra cu informații și cu date.”

Noi, cei oarecum mai destupați, uităm cu mare ușurință (chit că ne dăm lucizi..) că la cel puțin trei sferturi din electorat ideile de mai sus nu prind, nu duc la vreo rezonanță.

Știu că-i dureros să accepți că nu tu, ăl cu mintea brici, ții cîrma acestei țări.

Țipăm toți, că-i multă nesimțire

...și mitocănie în țara asta.

Dar.

Și chit nici măcar latinii nu trebuie luați foarte în serios:

"Ridendo castigat mores."

.

În traducerea mea:

Rîzînd, au de cîștigat inclusiv moravurile.

Hm...

Am sentimentul că rîsul e semn de siguranță existențială...

Cineva, pe aici:

„Adica un plagiator, un "iresponsabil vesel", un smecheras cu tupeu care nu dă semne..."

Înțeleg că viața e dură și că avem de compensat agresivitatea și lipsa de respect prin care se pare că navigăm... Iar, ca urmare, sîntem tentați să lovim – precum în citatul de mai sus.

Am căzut eu însumi în abatere, în ultima jumătate de oră, de două ori chiar (dar mă strădui să nu mai fac acele greșeli).

Pasajul reprodus mai sus cred că nu suferă doar de lipsă a politeței, ci și de judecată trunchiată.

PONTA E O PERSOANĂ CEVA MAI COMPLEXĂ, care-i posibil să posede și calități.

Să dea cu parul poate oricine. Or, să gestionezi mulțimea filoanelor din jur e un picuș mai greu.

Plus.

Și între noi fie vorba.

Agresivitatea înseamnă frică. Una generală a ființei noastre. Și cam deloc de moment.

PS

Ptiu, ce m-am speriat! Mi-am văzut umbra.

Doamna Andreea Pora e o fată capabilă

...și totodată simpatcă (o invidiez crunt pentru energie și lipsa de inhibiții...).

Precum noi toți, prinde însă bine la locul potrivit.

.

Nu știu dacă eu vorbesc întâiul pe planeta asta despre gradul măricel de vulgaritate al dînzei.
O să spuneți să subsemnatul o face și mai lată...

Așa e, însă nu eu conduc revista „22”.

Care posedă un anumit trecut totuși fin.

Și aparține unui Grup pentru Dialog Social care o avea pretenții de onorabilitate. Că de-aia și lansează apeluri, pe cine să votăm.

Apropo. De la nașterea din 1990 pînă acum, GDS numai de dialog nu s-a ocupat... Întotdeauna a avut o poziție partizană.

Băieții și fetele care țin

... să ne treacă drumul – adică să ne trimeată la vot – îi trag tare cum că de gestul în sine depinde viitorul nostru, ba și al copiilor.

Trebuie să fii timpit rău (îmi permit vorba asta dulce...) pentru a lua în serios asemenea aserțiuni.

Admit că rezultatul de duminică o avea ceva efect asupra traiului nostru.

Atîta doar că el poate fi pozitiv, dar și negativ.

În același timp, acele urmări or fi de cinci, hai zece la sută în viitorul meu... Să fiu iertat, dar eu am mai multă preocupare pentru potențialul meu nefolosit, decît pentru ce mi-ar pica de la alții. Cum am zis, asta dacă s-o apuca să plouă cu cîrnați (vorba școlerului Otopceanu) dinspre stăpînire...

Puteți țipa despre egoism, despre egocentrism, dar comtinui să cred din toți rărunchii c-alde
CHEIA VIEȚII MELE ESTE LA MINE, NU LA ALȚII.

Voi vota probabil cu iohannis

... din simpatie pentru el.

Dar m-am ieșit din tabăra lui, unde nu am izbutit a găsi afinități.

Oamenii nu au altă distracție decît să ia la omor adversarul. Să-l ia *la fără frecvență*, se înțelege, și cu un rezultat mai mult discutabil: bănuie că tata s-a simțit atacat precum elefantul de către o pană.

Înțeleg că defularea de altele e necesară, dar parcă e păcat săa runcăm și copilul, odată cu apa din covată.

De ce, Doamne, iartă-mă, asă nu încerc să învăț de la acela? Căci și-așa umblăm ca niște bărci năuce, pe o mare înfuriată – iar ceva cunoștință despre viață și oameni nu pot strica...

Mă mai uit la o chestie

... aproape din nou precum nebunul satului la împăratul cel fără haine.

Majoritatea minților pretins deștepte nu realizează că părerea lor (trec peste faptul că e doar părere...) nu va fi aceeași cu a electoratului fără pretenții.

Mă uit la ei – comentatori tv, condeieri, băgători de seamă – și nu simt unul conștient că părerea sa nu face doi bani dincolo de ușa studioului, redacției ori apartamentului.

Ce-i drept, e-un sentiment nemaipomenit să crezi că lumea-i cum vrei tu...

E ziua mea de răutăți...

De fapt, e ziua în care solicit ca încercările de dus cu preșul să fie ceva mai destupate...

Cineva pleacă de la poza alăturată, extinzînd spusa unuia dintre panourile de acolo la celălalt.

În sensul „Cu ce ți-am greșit noi, Doamne, de ni l-ai dat pe Ponta??”

Îmi pun problema.

Puteți anticipa răspunsul Prea înaltului, la așa nedumerire?

Că de ce ni l-a dat?

Hai să punem de-o discuție pe treaba asta.

La câte fleacuri ne ocupă timpul, unul în plus în retortă nu s-ar lăsa cu dramă.

PS

Încep să obișnuiesc tot mai mult cu tipul de afirmații pe care am îndrăznit să-l numesc „-fundătură”.

Cred că emiterea aceluia tip de zisă pleacă din lenea noastră, pe fondul de a da gata minte naș subiectul/adversarului.

Ca orice lucru în pripă (și neonest?), are dezavantajele lui..

Cătinel, devin avocatul lui Ponta

(chit că poate nu vom merge la băutură vreodată...).

Am să vă spun și de ce.

Mă uit la neonestitatea celor care îl atacă, și un copil mic din mine se sperie, cum să ar putea fi și el luat în tăbară, tot atît de nedrept...

Cineva (pe lîngă mulți alții) îl face mincinos.

Aici e și răutate goală, și superficialitate.

O însușire de-a noastră nu poate fi apreciată într-un mediu gol, ci comparativ cu manifestări de același gen ale altora.

Cît au mințit alți premieri?

Ăăăă... (s-a rupt firul.)

Cum zace acea minciuneală în raport cu alte însușiri ale respectivului, să zicem cele pozitive,. Victor poate ieși pe minus din așa analiză, dar concertul e inevitabil.

Cît mințim noi, cei iute cu deștul acuzator pe alții? Pot paria că am făcut-o de multe ori.

Iar de copiat, am copiat și noi.

Tot liceu-mi seral asta s-a întreprins din greu. Toată lumea făcea asta, în deceniul opt barim.

Hai să vă spun cum e cu mințitul.

Acuza spre Ponta e o defulare a beștelilor pe profil pe care le-am primit noi înșine cîndva.

Dacă vreți, mai găsim motive.

Mărturisire ticăloasă

M-am trezit dorindu-mi acum vreo șase luni să devin un polemist de care și un Cristian Tudor Popescu să se ferească.

Între noi fie vorba, imposibil nu e spre așa palier.

Partea proastă este că de acolo cazi mai rău, te faci mai rău de rahat la chifle, decît pe ulița copilăriei...

Om trăi și om vedea.

Un tip căruia strugurii

...i-au devenit acri, la un moment dat, lansează o vorbă altminteri frumoasă:

„Fericirea începe în clipa în care-ți pierzi speranța...”

Îl aprob pozitiv.

Totodată.

Momentele de nefericire – mai exact cele asumate, acceptate – pot aduce mari avantaje.

În acele momente pasămite cenușii ești gata să accepți multe neplăcute...

Acestea din urmă-s părți de realitate de care noi fugim.

Căroră le refuzăm existența, trimițându-le la beciul bine păzit.

Omul așa-zis fericit este teribil de vulnerabil.

Căci, în realitate, este doar un tip care și-a arestat scrupulos toate inconvenabilele ieșite în drumu-i. Orice zgîndărire pe acea zonă a „arestaților” îi dă iute mari bătaii de cap.

Paradoxurile...

Pornind de la ideea că votul (mersul obligatoriu la...) influențează viitorul copiilor noștri.

Păi, în influențează – dar în rău!

Cînd *pui botul* la șmecherii de tipul acela, nu te aștepta să sui prea tare în Viață, în știința Acesteia...

Auzi, devii 'Președintele internetului' dacă votezi! Voteala fiind în sine „Revoluția votului”!
„Gîndul” dixit asta!

Of, Murdoch, pe unde umbli?? Mata și ideea de a da cititorului ce voiește să audă?

De fapt, ce Murdoch, c-avem pe Pristanda la dispoziție. „Pupă-l în bot și papă-i tot!”...

Mă uit la condeie

...la atitudini prin jur.

Și-mi revine o idee în minte.

Multă vreme sîntem copii cuminți (inclusiv la vîrsta de mijloc). Civilizați. politicoși. Fluturînd despre valori vestice ori măcar academice.

La un moment dat, în pragul vîrstei a treia, cînd izvoarele plăcerii vitale încep a slăbi, se pogoară peste noi ceva tristețe combinată cu iritare.

Și picăm în acreli. În mai puțin control.

Oare cîți dintre vîrstnici devin și înțelepți?

Mi-ar plăcea să ajung și eu, măcar în parte, așa ceva...

Cei de la Antena 3 nu știu să piardă.

Norocul nostru!

Filonul de tip „România Mare”...

Aș minți să-l consider totuși îngropat.

Va ieși – istoricește – sub altă înfățișare.

O mică tîmpenie

Nu avem nevoie – cum spun dl Dragnea cît și alții – de o Românie unită.

Sună în sine tare bine, minunat – dar asta nu se poate.

Ci de o țară unde să ne respectăm un picuț mai mult unii pe alții.

.

Tîmpenie – doar oratoric folosesc formula! – este și pentru că **nu poți deveni peste noapte** într-un fel total opus la ce ai fost pînă atunci!

Calea este a unui dram de respect în plus față de celălalt, comparativ cu ce i-am nutrit ieri.

Am onoarea, domnilor, sărut mîinile, doamnelor!

Un viitor foarte frumos, domnișoarelor.

Văd la o tarabă

... că „Adevărul” dedică un [supliment](#) (dintr-un serial) lui Petre Țuțea.

Spune că fu mare patriot și tot atît de geniu.

Poate c-ar fi bine să știm ce vrem. (Ce-i drept, „Adevărul” știe ce vrea. Să vîndă, iar ca urmare să achite facturi, dividende și salarii.)

Poate Țara asta ar fi bine să știe, eventual să-și comunice mobilurile.

Dacă nu vreau eu prea mult de la viață, aș solicita o definiție cît de cît cu picioarele pe pămînt a patriotismului.

Avem de ales între două direcții. Una este aceea care face masa largă de cetățeni să se simtă bine și atît. Mai exact o duce (cu vorba) în situația de a se simți – vorba unui proaspăt slogan – unită, cît și deosebită.

Nu-i un sentiment de colea, admit asta.

Un alt scop al patriotismului – zic și eu de pe margine – este să contribuie la creșterea mai accelerată a bunăstării, respectiv a gradului de civilizație.

Recunosc, e o treabă deloc ușoară, iar de cele mai multe ori demersul are nevoie nu doar de bună credință și de inteligență, dar și de un vînt favorabil pe continent, în lume...

*

Petre Țuțea o fi (spun la prezent, căci e vorba de ideile lui) util celor iute îmbătătorii cu apă rece.

Nicidecum unui mers seris înainte.

Ba îndrăznesc să spun că vorbele, atitudinea sa îs taman la antipodul unei construcții serioase. Sau, cum ar spune un proaspăt președinte, lucrului bine făcut.

Țuțea reprezintă sporovăiala pe marginea uliței. Una deloc urmată de faptă, ci doar de umflarea artificială a Egoului personal.

Mă uit la nea Petrache și mă întreb ce construia dînsul de zor, prin viața personală. Parcă nimic. De fapt, balamucul din odaia lui, fie dînsul și nonagenar, spune destule despre aplicățiunile practice...

Aș minți să spun că i-am studiat toată opera. Dar cele multe pe care i le-am răsfoit sînt pur și simplu povești. Din categoria a face din vorbe pe cei (și) mai prostuți ca tine.

Îndrăznesc, fie și din postura de neica-nimeni...

...s-o mai spun o dată.

Vorba: „Români, nu vă mai alegeți conducători care nu-și iubesc țara!” e o glumă nu proastă, ci de neam prost.

De acord, enunțul în cauză are toate ingredientele pentru a gîdila plăcut publicul superficial (și de pară mălăiață așteptătoriu). Iar implicit de a revolta împotriva unui cîrcotaș ca mine.

Dar este o producție clasică a unui mare demagog.

A apucat cineva să-l compare pe Țuțea cu Nae Cațavencu?

Legat de Iohannis

Văd că unii se simt de-a dreptul binecuvîntați, pentru că Dumnezeu le-ar fi redat țara.

Vorba unui manual de psiho, cam multe elemente fictive implicate în bunăstarea, în... binecuvîntarea aceluia...

Sfatul meu.

Atenție la iluzii. Aduc deziluzii pe măsură.

„Istoria ne învață că... nu învățăm nimic din istorie”.

Sîntem – să admitem asta... – 55%...

A nu se uita de restul de 45%.

Dacă nu-i luăm în seamă, vor exploda ca în ianuarie 2012.

Mintea omenească...

Văd că sloganul cu românii uniți a prins a prins inclusiv printre cei tabăra opusă lansatorilor inițiali.

Nu mă miră, la bază fiind o nevoie importantă a sufletului nostru – aceea de a nu mai avea dușmani, competitori...

„Ieri prin procesul de vot, sa încheia un război ce învrăjbise Românii mai mulți ani...”

Am toată înțelegerea pentru mecanismul de funcționare interioară al celui care a așternut citatele de mai sus.

Ba chiar realizez cît de mare, de orbitoare îi este dorința de a nu trăi în vrajbă cu cei din jur (familia, în principal?)

Dar prietenul nostru uită că 45% din compatrioți (las expresia „români” pentru alții...) au fost împotriva alesului! Și-i de ajuns un mic accident socio-politic pentru a duce iar balanța spre stînga...

N-am izbutit niciodată

... să scriu texte cu pretenții academice.

Ca atare, îmi recunosc și azi fascinația pentru ai care pot crea așa lucruri pretențioase.
De pildă autorele reprodus aici:

Tragedia istorică a “omului autonom” a constituit una dintre temele de predilecție ale gândirii lui Petre Țuțea. Marea lui ambiție a fost, de altfel, aceea de a scrie un tratat de antropologie (pe care n-a mai apucat să-l definitiveze); nu era vorba de o lucrare de antropologie științifică (atît de la modă astăzi), ci de un discurs filosofico-teologic, axat pe problematica gnoseologică.

Pe acest “om autonom”, căruia i-a făcut o radiografie necruțătoare, a căutat el să-l “vindece”, la modul socratic, de prea multa lui “deșteptăciune”. Cînd spun lucrul acesta, am în minte un articol al lui Nae Ionescu (dascălul mărturisit al lui Petre Țuțea): “Marea pacoste a istoriei moderne au fost oamenii inteligenți și teoriile lor. Mintea omenească e de la natură pornită spre generalizare. Ea pornește de la fapte simple, și se ridică repede la teorie. Din nefericire, de cele mai multe ori aceste teorii sînt false; pentru că faptul de la care s-a plecat nu e esențial. Omul însă crede că teoria lui primează – și că realitatea trebuie să i se supună. Sînt peste 300 de ani, bunăoară, de cînd omenirea toată e victima unei

«teorii»: aceea a individualismului, care a provocat, provoacă și va mai provoca încă multe dezastre și adâncă mizerie în toate ramurile existenței umane. [...] Inteligența e orgolioasă și rigidă. Ea vrea să se instituie nu numai în stăpîn absolut, dar și în demiurg. Și greșește.» [...] În acest sens naeionescian, “intelența” sau “deșteptăciunea” devin sinonime ale “idealismului prost”. Sau, altfel spus, apanajul acelor oameni despre care se spune îndeobște că “fac pe deștepții”.

Altminteri, după ce mi se risipește extazul, apuc a observa că totul – acolo – este doar o mască a animalicului, a neinteligentului din noi.

Îmi place (cu ghilimele de rigoare...) afirmația că nimeni nu i-a contestat lui Țuțea poziția de geniu oral.

PS

Apropo de faptul că Țuțea l-a avut de profesor pe Nae Ionescu.

E genul de relație căprar-răcan.

Inevitabil, Petre avea să o aplice în relația cu ucenicii nimeriți în cale. Eu nu-i simt vreun interes de a ieși din egcentrism, de a emite căldura necesară dezvoltării unui urmaș de idei...

Cineva spune a regreta

... că în 2004 l-a votat pe Băsescu...

E dreptul său a judeca așa, se înțelege.

Din parte-mi, mi se pare aiurea să contest – ulterior și în baza altor experiențe – ceea ce am decis în lipsa acelor informații și inimeli (adică lucruri legate de inimă).

Mi-i simpatic și azi Băsescu

Dar asta nu înseamnă a-mi pune inima în palmele lui bătătorite (de pleoscuri date altora).

Nu țin să-l văd totodată după zăbrele, chit că – de ieri – în ecuația de trei simplă a politichiei românești s-a schimbat major ceva.

Trufie

A mea.

Cred c-alde cultura este ceea ce poți realiza cu mintea în țarcul – inevitabil, limitat – al conveniențelor sociale.

În context, cineva reproduce (favorabil) vorbele:

„cultura trebuie lăsată libertății principiului spiritual, principiu cu adevărat și integral uman.” (prof. univ. dr. Florica Neagoe)

.

Din partea unui privitor din afara amintitului Țarc.

Mi se pare mult limbaj de lemn în acel citat...

Totodată, am asentimentul că, urmînd acel drum instituțional, dna Neagoe nu ajuns-a spre o mare mulțumire interioară.

Ca urmare, încerca/încearcă să-și compenseze micimea prin expunerea titlurilor universitare...

Mi-i doar o părere.

.

S

„ principiu CU ADEVĂRAT și INTEGRAL uman.”

Nici dînsa nu era sigură de afirmația pe care o voia fermă.

O distinsă și veche jurnalistă

...spune:

.

„DIZOLVAREA PARLAMENTULUI.

Ptr asta : iesirea in stradă! AFARĂ cu mafioții din PARLAMENT!

VREM alegeri anticipate ptr un Parlament cu maximum 300 de parlamentari!”

Parcă nu m-aș grăbi la așa ceva.

Dacă în Sfînta Constituțiune spune de un anumit interval, să-l lăsăm acolo... Mai ales că nu a intervenit vreo calamitate, în materie de guvernare.

Totodată, sînt un pic uimit de vorba cu mafioții. Da, or fi vreunii – și mă refer la cei dovediți. Dar în cazul acestora nu e nevoie decît a lăsa Justiția să lucre (vorba ardelenilor...).

Sînt și altele contestabile în citat...

La doamna cu pricina căscam gura cîndva în redacția unui cotidian din Calea Plevnei.

Ori am suit eu în răstimp, ori a coborît dînsa – cine știe...

Cineva se inflamează aici

... că la Buștenii Prahovei, urmează să fie tăiați 140 de arbori, pentru a face loc unor vile de vacanță.

Știrea fiind, se înțelege, verificabilă...

Mereu mă întorc la bravul suflet omenesc...

La 1870, pădurea se întindea în viitoarea localitate cu pricina aproape în unda Prahovei.

Revoluții de azi nu au vreo lacrimă pentru rana naturii (să acceptăm ideea) din cei 140 ani,

Leziunea li-i doar în obișnuințele proprii.

Și, în general, în personala cutie a minții.

Doamna Alina Mungiu glumește în continuare

...cu a sa asociațiune (și site!) „România curată”.

Îmi aduc aminte aici de metafora autobuzului.

Ne adunăm, pentru a purcede împreună spre o zonă cu miere a soțietății.

Inevitabil, mijloacele nu mai contează.

Trupa în chestiune vrea o românie curată...

la uite cum îi arată limbajul însă:

„Mamaliga nu trebuie sa explodeze – ca sa se schimbe ceva in Romania – trebuie doar sa voteze!

Cea mai mizerabila campanie electorala postdecembrista nu a reusit sa-i fraiereasca pe romani. Romanii au castigat prin vot democratic, nu printr-o violenta explozie a mamaligii. Romanii sunt oameni asezati, nu indiferenti si nu lasi...”

Atît.

Fiind suficient un ciocan la [un car cu oale](#).

Mă nimeresc la ora cinșpe. La știrile digi.

Acuma, știți de a mea idee fixă.

Cum că vorba „românii”, foarte des folosită în media de un timp, are legătură cu sperietura onor Statului (că se duce naiba încrengătura națională). Motiv pentru care drege și Dînsul lucrurile, cum poate.

La bază prezumtivei atitudini statale șezînd – probabil – niște studii pe care le bănuiești nu foarte idioate.

Păi.

Urmăresc o reporteriță.

Orice regulă de bună vorbire impune folosirea sinonimelor, când termenii relatării se repetă.

Or.

La 'românii', voroava se succede de patru ori (cît am urmărit eu), fără vreo reținere.

Mda.

Șade prost – după toate aparențele – dînsul, domnul Stat...

Care din Caragiale avu expresia: „... Nu mai e patriotism”?

Parcă nenea ăla, cu tirania ca-n Rusia.

”La viața mea/ am o dambla...”

Mă uit la tipul ăsta (fie și răposat), la suporterii lui și fac ochii mari-mari...:

[Comentariul](#) însoțindu-i cutremurătoarele vorbe aparține Antenei 1.

Părintele Arsenie Boca a făcut o serie de profeții ce s-au adevărit, uimind astfel creștinii din România.

Acesta a vorbit despre o mare descoperire ce se va face la noi în țară și va avea un puternic impact asupra tuturor. Totul va veni însă în urma unei lupte grele.

Mai mult decât atât, Arsenia Boca a vorbit despre o perioadă grea ce se va abate asupra României.

Acesta a povestit despre „o hidră cu răsuflare otrăvitoare, care va urmări prin toate mijloacele să împiedice lumina și voința dumnezeiască. Voi trebuie să înfrunțați cu înțelepciune această amenințare și înțelepciunea vă va fi dată vouă, precum și la mulți alții, pentru a răpune Răul. Veți vedea și veți înțelege spurcăciunea peste tot în jurul vostru: la serviciu, în magazine, în instituțiile statului, în conducerea lui și mai ales în politică. Din nefericire, ea va intra pe furiș chiar și în sânul bisericii, murdărind unele suflete de aici. Aproape că oamenii își vor pierde speranța. Doar cei care își vor păstra credința adevărată vor fi salvați și mare va fi atunci Slava lui Dumnezeu peste ei”.

Părintele a spus că vor urma vremuri grele, în care forțele răului vor pune la încercare credincioșii prin puterea banilor și a viciilor. De asemenea, minciuna, prefăcătoră, intriga și omorul vor naște numeroase probleme.

Ceea ce este cu adevărat incredibil este o profeție a lui Arsenie Boca în care se spune că lumea întreagă își va îndrepta atenția asupra României, datorită unor schimbări incredibile ce vor avea loc aici.

A spune celuilalt ce vrea să audă...

Și a poza în sfîntul de care are nevoie (inclusiv pentru a vesti ulterior că i-a fost apropiat...).

Opinii.

„Domnule Iohanis, nu ați câștigat încă!

Veți câștiga cu adevărat, numai atunci când veți dovedi că vă respectați cuvîntul: România lucrului bine făcut!”

Nu știu dacă-i de luat foarte în serios vorba aceea...
Nu de alta, însă nu prea-i cuantificabilă...

Am mai învățat ceva

Mai exact, cum arată un blestem ca la carte

Oare de unde i se trage, tipului?

Bănuî că obiceiul nu-i chiar nou, sub soare...

Altminteri, nu cred că așa ceva se prinde...

(Scrisa cu pricina e comentariu la un [material](#) oarecare al dlui Cristoiu)

Întru prăbușirea lui Traian Băsescu

Blestem și moarte lui Traian Băsescu , Dușmanul Poporului .

Blestem și moarte stirpei lui și neamului său.

Blestem și moarte slugilor, ciracilor și adepților săi.

Fie să le intre cancerule-n cărnuri.

Fie să le putrezească plămânii.

Fie să-i năpădească boli monstruoase, ciudate și fără tratament .

Fie ca hoiturile lor să fie azvârlite-afară din pământul țării, din gropile pe unde-or zace în putreziciune și duhoare.

Fie ca fiarele-cele-rele din pădurea groazei să sfâșie aceste leșuri strâmbe și să-i împrăștie în patru zări ; așa se va sfârși nelegiurea lor .

În viață și în moarte, așa să fie .

În viață și în moarte, să se-mplinească cele ce le-am zis.”

Multă lume

...ba chiar posesoare a destulă carte, solicită salvarea României.

Nu știu cât de prost merge țara asta (parcă de morți de foame ridicați de pe stradă nu am auzit...). Dar pînă să aibă probleme *Vaterlandul* (ne nemțirăm, de ieri...), simt că panicarzii cu pricina au de tratat ograda personală...

Cuplul prezidențial

Atracția contrariilor.

El fizicește urs, dînsa delicată și fragilă.

Klaus nu zîmbește, Carmen o face din plin.

Baftă, Primilor!

Am oroare de mitocani

... indiferent de tabără.

Și invers, apreciez bunul simț, pe unde mi se pare a exista.

Iată ce scrie o dezolată susținătoare Ponta:

„V-am votat primul tur, v-am votat si a doua oara si v-as vota si a treia oara cu toata increderea... pacat !... Nici acum nu imi revin din soc, si nu pot sa cred ca Iohannis a reusit sa ajunga presedinte ! ... Imi doream o Romania tanara, o Romania in care sa pot respira ... simt ca toate visele s-au spulberat . Va sustin , va respect si sunteti un exemplu pentru multi romani ! Succes si multa sanatate dumneavoastra si familiei !”

Așa vede ea lucrurile. Apreciez că nu pică în mușcăături la adresa taberei adverse.

O prietenă Fb

...pune niște imagini tare frumoase (chit că e vorba de o coadă în ploaie, la un moment dat), ale unor compatrioți votînd în Germania.

Da, e o treabă urîță, cu acel șir nesfîrșit de oameni.

Dar parcă nici cu frecvența uluitoare a votării din 2009 nu a fost chiar în regulă.

Platon mi-e prieten...

Se vorbește mulțisor

...despre demnitate.

Sau că alde cutare (îndeobște Poporul Român) „e demn”.

Mie unuia, din cîte îmi suflă instinctul, demnitatea e o chestie pendinte de inșii ceva mai fragili. Bănuî că nu vom vedea curînd un tip puternic plîngîndu-se că nu e tratat cu demnitate...

Dorul către demnitate are în spate – simt eu – neputința de a-ți autoasigura (nu e pleonasm!) un nivel normal al stimei de sine.

Și atunci cauți să-ți procuri stimă de la alții afișînd o atitudine care – vom fi aflat noi de la bătrîni – obține de la ceilalți demnitate.

Înaintașii cu pricina, din cîte observ, nu au ajuns niciodată la stadiul echivalării iluzoriei demnități cu Stima, cu atît mai puțin cu stația terminus a acelui drum, Sănătosul respect de sine.

Insul demn, după ce își confecționează mai mult de ochii său un fals, nu ajunge să folosească acea cîrjă măcar pînă a-și trata (ceea ce prin manuale psiho este numită) stima ultragiată.

Mi se pare totodată că demnitatea e legată întrucîtva de atitudinea capră rîioasă. Respectiv e însoțită de părăsirea – se înțelege că demnă... – a locului unde Celălalt nu-i respectă presupusa valoare.

PS

Bănuî că subsemnatul posedă și el din hibe punctate în amonte, căci prea le vede iute!

Din gazete:

„Ion Iliescu este de părere că diaspora a constituit un punct slab al PSD și al guvernării Ponta și reproșează faptul că partidul nu a dat atenția cuvenită relațiilor cu românii care lucrează în străinătate.”

Cred că la mijloc fu efectul de plapumă.

Tragi de un cap mai vîrtos, se dezvelește partea opusă a corpului nostru.

Totuși, nu poți avea succes la românii trăitor în inima civilizatei Germanii, iar totodată la stimabilii din Dorohoi...

Grabă

Cezar Preda, PDL:

„Alegerea lui Iohannis, mai puțin meritul ACL iar Traian Băsescu, doar istorie...”

DI Preda, om fiind, își ia dorințele drept realități.

De ce îl vrea pe Traian Băsescu istorie, la nivel inconștient, pot ghici... Cred că lucrurile țin aici și de un pic complex Oedip, în sensul iritării că ți-a fost șef și a trebuit să înghiți.

Apoi, dl Preda uită un lucru. Băsescu posedă firea românului majoritar. La primele rateuri ale guvernanților (de ambe tabere), va emite sentințe caracteristice, care au multe șanse să prindă, la nemulțumiți.

Că veni vorba.

Cîte luni credeți că vor trece pînă la apariția dezamăgirii (de formă clasică, altminteri): „Era mai bine pe vremea lui Băsescu...”

Repede picăm în iluzii.

Prin definiție, ultimele-s convenabile (surorile vitrege ale acestora sînt reacțiile de frică, gen și-nimica-mișcă).

.
Avem minte scurtă...

.
Ne îmbătăm cu apă rece acum, că ce victorie nemaipomenită fu asupra PSD.

Uităm de scor. Un 55/45 nu e mare lucru.

Ni se pare nouă că sîntem civilizați și deștepți de nu s-a pomenit.

.
Va fi de ajuns un eșec oarecare, pentru a privi cu stupeoare (cazul meu, la 2012) cum figuri total la antipodul lumii bune ocupă locuri precum Piața Universității.

.
Nu vreau să tai cheful nimănui.

Însă tot nu știu pe unde umblă mintea multora.

Privind azi la președintele ales

...am avut sentimentul că-i un pic mai îndrăgostit de putere decît bănuisem. Ca urmare, e posibil să repete mici autoritarisme tip Bănescu.

Nu-mi pare deloc tipul Constantinescu, pe care-l mai putea plimba, iar el însuși se mai scotea din priză, fiind totodată sensibil la elogi.

Idem Iliescu. (A nu se înțelege de aici că m-a pălit nostalgia după dîșii!)

Aprecierea mea pare atac la adresa primului om al țării.

Însă, pe de o parte, e doar o părere.

După cum, presupunînd prin absurd că e cum zic, nu țin să pun la zid pe careva. E un fapt, și-l iau ca atare.

Nu știu dacă-i deștept să ridici pumnii spre cer că ce așa-și-așa e cutare, cîtă vreme poți învăța a șede domol.

Și pregătindu-te totodată pentru viitoarea neașteptată pe care ți-o va scoate Viața în potecă.

Un site satiric

...atribuie lui Adrian Năstase un citat neadevărat¹. Că pasămite a făcut pușcărie pentru un popor de idioți.

Incidentul mi-a adus aminte de spusa – i-aș spune -mamă -, aceea a lui Petre Țuțea.

Înțeleg aici mai greu... Să-ți spună cineva că faci parte dintr-un popor de idioți, iar matale să declari pasiune, să declari geniu pe acela...

Citesc o carte a lui Cioran.

¹ E vorba de „[Tymes New Roman](#)”.

Părerea generală nu mi-e deloc strălucе, dar cîteva cărămizi de acolo sînt interesantissime.
Precum aceea unde sibianul concluzionează (citez din memorie): există oameni care-ți poartă cruntă pică, dacă nu le produci frică.
Sic.

Se pare că alții nu te declară geniu, dacă nu-i tratezi drept idioți... Probabil așa-s obișnuiți, iar habitudinile le crează confort.

Aoleooo....

„Premierul în funcție Victor Ponta trebuie să plece pentru că a pus la cale, alături de colegii lui din PSD, cel mai mare atentat la libertatea câștigată în urmă cu 25 de ani. ”

Și ajung iar la vorba lui Tipătescu, spre Cațavencu... Cum că tocmai la el venea cu pastile!

„Cel mai mare atentat la libertatea câștigată în urmă cu 25 de ani”

Părerea mea.

E neam prost, individul-autor. Unii dintre noi, care n-am umblat chiar degeaba sub soare, știm cam ce e în spatele unor asemenea panglici.

După cum.

Un [zlar](#) nefiind char de capul lui pentru ori contra cuiva...

Cum înflorește fața contabilului, a directorului cînd intră stipendiile?

Ajutați-mă să pricep

... care dintre părți e pe arătură....

Mă recunosc din start un tip realist.

În paralel, domnul din care citez e din categoria măreț-optimistă.

„De ce dragi români sunteți atât de fricoși? De ce sunteți ATÂT de pesimiști? Vă gândiți oare că fix acest pesimism vă taie puterea de luptă, vă taie șansele să o duceți mai bine?”

Trec peste faptul că frica în chestiune e discutabilă (ea decurge din argumentația prealabilă a condeierului). Însă rezolvi acea teamă, dacă pui gingașa întrebare, ori pomenești că așa ni-i tăiată 'puterea de luptă'?

Idem pesimismul.

Dacă dumneaei , vederea-cam-în-negru, există – păi o avea multe motive să fie astfel. După cum, eventuala lor îndepărtare se poate face teribil de greu, și oricum nu de la un deceniu la altul.

Altminteri în înțeleg și pe autor.

Te simți minunat, așternînd asemenea minunății.

Pe care le acceptă șeful, iar în paralel suflete similare (în acest caz, francezii le-ar numi 'jeunesse dorée') aplaudă încântate.

Oare.

Și apropo de trimerile la libertatea cîștigată acum 25 de ani.

Dacă am recitat gazetele din 1990, am fi mîndri tare de spusele lor? Care, minus patina momentului, sînt cam din aceeași gamă, optimist-superioară.

Urît caracter posed!

Oare cine-a inventat tipul uman Gică-contra? (deși, la mijloc, mi-este un maladiv nechef de a fi înșelat...)

„Ajungi sa te intrebi daca mai exista detenta bucuriei,daca oamenii se mai indragostesc,daca mai exista placeri depline si colocvialitati inocente.Daca se mai gandeste cineva la arta conversatiei.Nu se poate trai ,clipa de clipa, din frecventarea pustiului intelectual si sufletesc al arenei politice.Nu se poate trai din amaraciune,recriminare si sudalma.Valorile,problemele adevarate,VIATA,sunt de cautat in alta parte.” (A. Plesu)

Două întrebări mici.

Legat de „MAI există...?”

Cînd a existat Edenul cu pricina?

Apoi:

„Nu se poate trăi...”

Vi se pare că așa retorică rezolvă problema? Că de mîine, la zisa dlui Pleșu ori a valului declanșat de dînsul, se vor risipi amărăciunea și suratele din textul citat?

Și ajung la fondul iritării mele.

Omul din fața mea, pe de o parte minte. Cum că la un moment dat istoric nu era ca acum. De pildă, în privința actualului pustiu intelectual în arena politică (la ce a contat prezența unui Ralea ori Giurescu în FRN-ul lui Carol II?)

Pe de altă parte, e atît de slab încît se vaită („Nu se poate trăi...”), de niște ne-schimbabile chiar.

Cum, cer prea mult...?

Să fiu iertat, dar nu eu vehiculez / încurajez folosirea vorbelor mari – privind semenii și nu numai.

Că veni vorba, o vorbă mare, vehiculată inclusiv mai sus de dl Pleșu, este aceea de Valoare. Umană.

Arătați-mi, rogu-vă, și mie una.

.

Nu mă acuzați, apoi, că-s hipercritic.

În vreme ce dvs. suiți pe soclu tipi totuși cu destule hibe! Sau în nici un caz eroi, dar pe care ați vrea să-i respectăm ca atare!

Răutatea zilei

E ușor să te dai leu cu politicienii.

Arătați-mi și mie unde-i cantitatea de curaj.

Apropo de civilitatea unora din *generația Facebook*

„Mesaj catre Klaus Werner Iohannis...”

Vor să schimbe soțietatea, dar nu au auzit de adresarea cu „domnule...”.

A se slăbi.

Multă lume îi spune...

... lui Victor Ponta : „Mickey Mouse”.

De acord, va fi gogoșit mai mult decât alții.

Dar mistificarea se află la baza meseriei de politician.

Și va rămîne acolo.

Știți de ce?

Pentru că etern este și infantilismul (mai ales la poale de Carpați, al) electoratului.

Care, inclusiv pentru că-i îmbătat la patru ani cu importanța ființei sale, vine cu pretenții din categoria lunii de pe boltă.

Ce chestie!

Citat oarecare:

„Nu arăt cu degetul, acuzator, pentru că democrația presupune libertatea opțiunii individuale; dar atunci când mesajul e menit să ajungă la noi, cei care v-am iubit fără prea multe îndoieli, vrem răspunsuri menite să ne facă să înțelegem. Vreau să-mi spuneți de ce, nu totul se preia fără întrebări, vreau argumente. Vreau să aud cum vorbiți cu talent și cu dragoste despre furt, aroganță, batjocură și impostură.”

Mă uit la tărașenia asta.

(Las pe alții să se uite la mâniile prestidigitatorului...)

Aferatul întru moralitate de aici emite / semnalează niște lucruri poate interesante. Dar caracteristica principală îi rămîne acreala.

Nu-i doritor de vreun compromis, vreo amicitie cu dușmanul. Și să reducă tensiunea, 'învrăjbirea' de pe aste răs-plînse meleaguri.

Apoi.

El nu se adresează aceluia, care a comis cutare neobrăzare. Asta, pentru că opinantul se apucă – la vorbe ca maisus – de săpat tranșee. Iar, în paralel, a accepta acele observații i-i ultima preocupare.

Dar cui se adreează?

Celor din grupul, din tabăra proprie. Sesizînd aceasta, mobilul discursului devine vizibil: se caută aprecierea mediului din care autorul, oratorul face parte.

Să-mi spuneți pe unde suferă argumentația mea...

Dala Lama cu pricina

Una din păcălelile clasice, prin care mintea/ființa se droghează de-a dreptul.

Dacă undeva e scris foarte sigur că 'oamenii trebuie iubiți', acea siguranță a exprimării ne împiedică a realiza că de la *trebuie* la altele drumul e lung, dacă nu imposibil.

Apropo de reacția la vorbe ca ale mele, atît de risipitoare ale rozului... Meditam ieri la caracteristicile acelui paznic interior, numit de Freud SuperEgo. Și care ne freacă ridichea, cum că nu ne-am comportat ca un copil cuminte...

Eee, căscam ieri gura la gesturile, țișetele aceluia paznic și realizez că la mijloc nu prea e dorință de îndreptat, ci răutate.

Cam așa și aici.

Atunci când vreunul se ridică împotriva tragerii de mîneacă privind o zisa ca Dalai Lama, la mijloc nu e vreo contraargumentare, ci iritarea că îi strici rozul de viață, eventual îi demasci pastila pe care o folosește în fața multora...

PS

Careva îmi spunea că scrisesele mele or fi interesante în sine, dar nu atrag, lumea avînd alte preocupări.

Păi... Asta e. Îmi voi duce crucea. Altă minte mama nu mai face...

Tot dumnealui, Dalai Lama, dar nu numai

Presupunînd că citatul...

„Haosul lumii de azi este din cauză că iubim lucrurile și folosim oamenii.”

... îi aparține (nu m-ar mira, căci e conducător de popor, deci trebuie să emită vorbe inclusiv pentru ai foarte simpli...):

Poate omul nu știe ce spune, ori cum e cu dedesubturile a ceea ce emite.

Dar mi se pare un pic aiurea (ar fi prima dată, sub Soare?) să emiți o sentință șchioapă, apoi să bagi în argumentație ditai Haosul.

Aici, demagogii politici se pot retrage rușinați, căci dîinșii la așa ceva nu ajung să apeleze...

Haosul...

E un domeniu la șmecherii de predicatori religioși mai apelează. Apocalipsa, bre...!

Bon. Retur la nenea Dalai Lama. Veți vedea că-i o disecție poate interesantă.

„Haosul lumii de azi este din cauză că iubim lucrurile și folosim oamenii.”

Mare poamă, tipul ăsta!

Zic asta pentru că și el apelează la minciunica – altminteri dătătoare de bine la suflet! – cum că DOAR AZI e într-un mod catastrofic. Deduc de-aici că ALTĂDATĂ era nu departe de lapte și miere.

Ceea ce nu e cazul.

Apoi:

Cu lucrurile și oamenii.

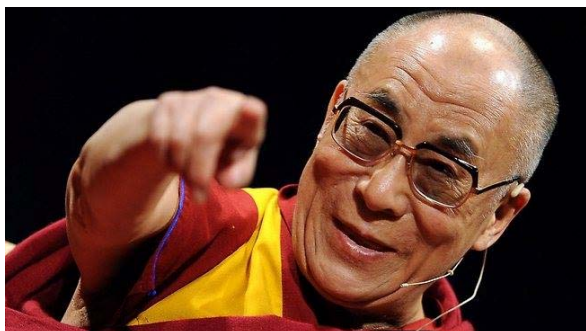
N-aș insista aici asupra unghiului că, dacă facem acele gesturi (noi, ticăloșii), om avea motive să procedăm astfel. Și nu altfel. Motivele fiind nu de moft, ci unele biiiiineee înrădăcinate la un etaj psihic unde nu prea putem intra. Inclusiv în cele lăsate de Specie pentru supraviețuire.

Haos...

Dacă stai să te gîndești, în decursul istoriei vorbe ca astea au ajutat ca frecția la piciorul de lemn. Pînă la urmă tot rîurile de sînge ale revoluțiilor, ale războaielor (cazul ultimului mondial, unde civilizația occidentală s-a impus) au apucat să schimbe măcar nițel.

În context, pînă și revoluțiile luminate s-au ferit să treacă așa povești – precum ale lui D.L. – în programul lor. Cu atît mai puțin nu s-au ocupat a le pune în practică.

Le-ar fi fost cam greu...

Valorile...

În campania electorală, s-a vorbit despre Valori.

Atît la nivel candidați, dar și la acela al comentatorilor... Al generației Facebook, de pildă.

Pînă aici e bine.

Valoorileeee...

În Jurnalul lui Petre Comarnescu, dau de un pasaj privindu-l pe Mircea Eliade.

Îl voi reproduce la PostScriptum.

Nu aș spune că e unul răuvoitor, cît LUMESC.

.

După ce lecturezi așa ceva, dacă vei fi avut vreun dram de vis că acela e o Valoare, se cam risipește. Din simplul motiv că a intervenit umanul. Ca atare, se cam duce naibii dumnezeirea acelui personaj.

Tanti Societatea are însă nevoie de acea sub-instituție, a Valorilor. Cu dînsa ține în frîu (putem arăta cum și ce) o largă categorie de rromâni.

Oare cum o decurge dialogul cu un reprezentant al Stăpînirii, cînd îi ridici o asemenea problemă?

Am mari îndoieli că-și vor apleca urechea (doar nu-s nebuni să-și incendieze astfel valiza!).

Dar dacă o fac, sentimentul îmi este că trecem în domeniul ocultelor. Al negocierilor în acest cadru.

„Da, domne, așa e, dar... Uf, știi ce grea e viața...? Cum, zici să purtăm discuția asta la vreun post de televiziune important? Nuuu, nu se poate. E mai bine-așa... Lasă, lasă...”

NU-MI FAC ILUZII CĂ S-AR PUTEA SCHIMBA omenirea.

Dar paaarcă e de spus în ce ape ne scăldăm.

Să aveți o zi frumoasă!

.

PS

„Eliade e ca o cocotă, în prietenie, în sensul că se comportă cu indiferentism, preferînd pe cei care-l preferă, că Eliade nu știe a fi prieten pentru că e prea egocentric...”

Petre Comarnescu, p. 34, „Jurnal”, 1994, Institutul European Iași.

Of.

O să se supere grozav pe mine minunata doamnă Alexandra C., că-i privesc critic citatul din maica Tereza.

Mamă, ce școală și Tereza asta în ea! Demagog e puțin spus.

Baba servește celuilalt ce vrea să audă.

Nu are vreo treabă cu a-l încuraja pe celălalt să purceadă pe drumul complicat al facerii cît de cît suportabile a existenței.

Nu, dînsa îndeamnă pe un stil care la noi – în Carpații mioritic – grăiește așa: „Mai dă un chil dă țuică pe gît”.

Mai ia un braț de iluzii.

Oamenii care se iubesc unii pe alții profund și adevărat sunt cei mai fericiți oameni din lume.

Maica Tereza

.

O iau pe rînd, gogoșa divină a premiantei Nobel (cît invidie e în mine!) avînd două paliere.

Să-mi arate și mie pe acei fericiți oameni din lume.

Nu există așa ceva.

Arătați-mi și mie unul în jur.

Dar fericit, nu vreunul real care gustă din cînd în cînd asemenea trecătoare stare.

Baba nu doar pomenește de inși fericiți, dar și plusează: „foarte fericiți”.

Cînd am zis mai sus că are școală în ea, n-am exagerat...

.

Hai să vedem și asupra căilor de ajuns colo-șa, în raiul fericiților (cu duhul?) „care se iubesc unii pe alții profund și adevărat”.

Mamă!

La chestia cu iubitul îi precum la fericit/nefericit, chit că și acolo fericirea e (mult) mai rară decît sor-sa.

Iubești și urăști. Așa a lăsat specia, pentru elementara-i supraviețuire. Trec aici peste faptul că iubitul este doar drogul prin care tot dînsa, specia, ne apropie vrăjiți pentru înmulțire...

Și aici îndemn că mi se arate un exemplar d-ăsta care iubește la greu...
Că veni vorba, de la greu, e interesant ce ștachete stabilește baba. NU E IUBIT ȘI ATÎT.
E unul 'profund' și 'adevărat'.

Aici, dacă la profund mai putem pica la înțelegere, cum e aia, la „adevărat” s-a rupt firul.
„Io cred că a iubi adevărat e așa...” (urmează detalii).
„Ba nu, domne, io cred că e altfel. Uite-așa....” (idem, mai sus)

Tot legat de ultimele-mi zise..

... asupra unui citat din maica Tereza.

Recunosc a fi un naiv.

Mă uitam la acea doamnă Bica, recent arestuită.

Credeți ori ba, însă minții mele cea aiurită – de o întâlneam pe stradă – mi-ar fi inspirat o încredere vecină cu a-i lăsa liniștit portofelul pe mână.

Or dînsa, după cît ne spun organele, pare să fi fost altceva... Poetic exprimîndu-mă, NICI UMBRA NU PUTEAI RISCA SĂ I-O LAȘI.

E.

Cam așa și cu figura Maicii Tereza.

Puteți să-mi spuneți pînă mîine că ce fată de treabă era, cum a suferit și cum grijea de altul.

Și că ditai ăia de la Nobel opinează diferit de mine (altminteri un neica nimeni din sectoru 4 al Bucureștiului!).

Școala.

Aia a panglicărelii.

„La 208 ani de la începutul calvarului românilor trebuie să ne aducem aminte încă odată cât de mult iubim România (întreagă!).

Urmează acolo o poezie.

Care calvar?

Întreb asta nu c-ar fi foarte roz sub soare.

Dar, dacă ne afectează vreunul și-avem a-l identifica, cel puțin să nu-l căutăm pe unde nu-io...

.

Fiind vorba aici de 1806, pot bănuir că e vorba de începutul războiului care ne-a lăsat fără Basarabie (de precizat, aici, că-n ultima vreme ne-au băbugit de teritoriul dintre Prut și Nistru chiar locuitorii acestuia. La votul locului.).

.

Dar restul frazei îi epocal.

Hai să ne aducem aminte cât de mult iubim România.

(De fapt, nu e „Hai!”, ci „Trebuie!”)

Altfel spus:

„Dom'ne, ce chestie! Uitasem cât de mult iubesc România!”

*

Partea doua a discuțiunii ar putea privi motivele pentru care cineva așterne așa ceva pe hîrtie / prin tastatură.

Trăiască patrioții!

Stau și mă întreb...

(apropo de atari producțiuni între adulți)

...dacă ieșim vreodată din copilărie.

Simt că la mijloc, la vîrsta a doua, e doar o perioadă în care sîntem siliți a ne comporta uneori precum în standardele (livrești) de Om mare.

Că tot vorovirăm în chestiune, se pune problema cum e cu bătrînețea.
N-aș paria că măcar atunci înțelepțim.
Cine nu mă crede, să privească în jur.

PS

Îmi vine în minte aici comportamentul echilibrat al unui jurnalist pentru care am simpatie...

A dracul treabă, cu viața asta!

Cînd ești mai echilibrat, mai cumișel, ăsta nu e semn poate de bun simț, cît de faptul că nu te zguduie prea tare vitalitatea. Care vitalitate pare să însemne cam toate alea pe care le punem noi (mai sinceri sau nu) la zid...

Îmi place grozav

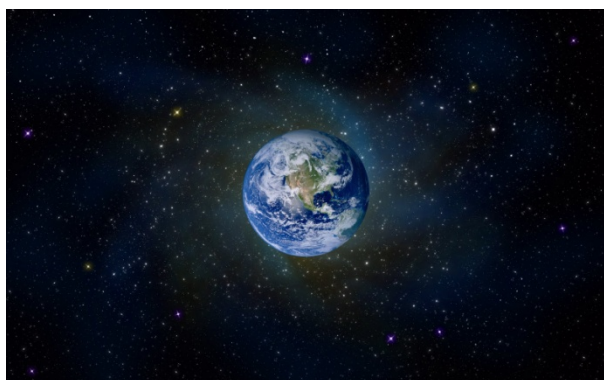
...metafora pornind de la efortul făcut de-o rachetă, pentru a depăși ceea ce se numește Viteză cosmică.

De fapt, iușeala cu pricina e... două.

Una îți dă voie să ieși din atmosferă, însă numai pe ceea ce se numește orbită. Adică ai scăpat un pic de dumneaei, Terra, dar îi rămîi cam tot în ogradă – fie și vizuală doar.

Dacă îmi aduc aminte exact, e la 8 kilometri și ceva pe secundă.

Ca să poți pleca de nebun prin spațiu, e obligatoriu să atingi unșpe și ceva, kilometri pe oră.

Cum, întrebați dacă – dincolo de frumusețea poetică a zisei – prin spațiu nu e cam rece? După cum, acolo, e posibil să te îngrozești de nesfîrșire mai mult decît mic fiind și sub cerul albastru al Terrei?

Au.

Uite că la asta nu m-am gîndit!

Pe undeva.

„Reacție la delirul propagandist al CTP-ului...” (Mircea Badea dixit)

Mie, barim, asemenea exprimare îmi semnaleză lipsa de argumente. Dar și dorința de a-și da gata într-un grad foarte mare susținătorii.

Mai remarc.

În sine, inconștientul emitentului de mai sus (și al celor ca ei) miroase bine că un CTP se tulbură nițel dacă îl faci propagandist. Din mai multe motive (instructive, cred).

El 'înțeapă' însă ca un amator (în domeniu).

Din ce am observat, cei de la Antena 3 sînt lei doar în curtea lor.

Ce-i drept, dacă ar scăpa în vizite prin alte ogrăzi nu ar putea fi puși la punct cu ușurință. Asta pentru că gazdele nu au deseori pricepere în ale mitocăniei, iar dacă posedă – le lipsește cantitatea în plus. Ori inteligența necesară unui jiu-jitsu cu neamul prost.

Tare frumoase-s zisele de felul acesta!

„În ce țară un astfel de om ar mai putea să facă politică, ar mai putea să apară la televizor?”..

Mamă, ce mișto sună!

Dar ghici!

Cît va schimba, zisa cea revoltată de mai sus, din situațiune?

Ați zis bine!

Deloc.

Dar emitentul, plus telespectatori încîntați vor trăi CÎTEVA SECUNDE o mirobolantă senzație. Acea a puținței de a schimba, din vorbe, realitatea...

„Mi-e greață de cutare!...”

... se destănuia cineva.

Nu știu dacă acela așa făcea un serviciu astfel. Va fi aruncat, fictiv, cu vreun om în groapa dezaprecierii, dar se trăda și el drept unul ce-i ușor manipulat, prin trezirea greței.

Mă nimereste urechea

... Pe sunetele postului de radio Zu.

Aici, o atmosferă debordantă de tinerețe.

Sună frumos...

Ceva mai în practică, sesizez eforturile realizatorului pentru a nu coborî cumva atmosfera de la stadiul de *hi-hi-hi* prelungit.

Junețea e infinit mai vulnerabilă la ne-tinerete (tristețe, descurajare, disperare etc.) decât s-ar crede. Atîta doar că are mijloace pentru a le ocoli.

Bineînțeles, în situația unor notații ca acestea, autorul ia bobîrnace, în virtutea unuia dintre cele mai mari păcate: a dori să strici dispoziția tinerilor. A oamenilor în general, sub un cer inevitabil plumburiu.

Papa Francisc se produce:

„Lăcomia este cea care va duce la sfîrșitul lumii...”

Nu-i deloc serios, tipul. Însă îl înțeleg, căci alfel nu se poate în instituția pe care cu onor o conduce.

... Aici este ca în alte colțuri de lume, și în inevitabila alcătuire omenească: au nevoie de tine prost. De două mii de ani toot ni se spune de sfîrșitul lumii, în contextul unei lungi și afurisite liste de păcate.

E uite că n-a venit.

Iar cînd o pica, Sfîrșitul cu pricina, bănuie de pe acum că-l posibil a fi din alte motive.

Îh!

Ce mă-nfurie tipul!

Lăcomia este o trăsătură umană. Nu am venit cu ea de-a casă, ci ne-a pus-o Specia în desag. O fi avut o socoată, chit că – și aici – o măsură este necesară.

Dacă stai să te gîndești, lăcomia este un mod de a te asigura împotriva perioadelor în care esențialele vieții îți lipsesc...

Tot legat de inteligentul nostru Papă. Ce-ai rezolvat că-i spui ăluia să nu fie lacom?

Mamă, mamă, ce școală ai și matale!

Deci nu ești în stare a fi măcar un bunicel pedagog, și vii prin urmare cu spectrul celei mai dure pedepse: moartea (căci ce înseamnă sfîrșitul lumii?).

M-am pornit ieri a medita

... cine o cînta în cuplul Iohannis: cocoșul sau găina.

Dezamăgire!

Nu am putut pentru ca să identific!

M-am refugiat în istoria recentă.

La trei din patru perechi prezidențiale nu s-a pus astă problemă, ca vreunul din soți să bată cu pumnul în masă (ori prin alte părți...). Lucru bun, inteligent, dacă stai să te gîndești.

Mai demult, Elena C. dirija.

Iar Gheorghiu Dej fu neînsurat.

Dintre patru regi, la trei le-a cîntat găina (de la Gheorghe Bibescu în sus nu mă mai bag).

O fostă nevastă îmi spunea

...că gîndesc prea mult.

Asta e. În paralel, din cîte am tras și eu cu urechea la alții, cică nu e ăl mai mare păcat din sistemul solar!

Uite scrisa de alături. Trec peste faptul că nu bag mîna în foc asupra autorului...

Dar.

Partea nașpa din start aici, pentru mine, este c-ăl de flutură vorba lui FDR e pe la mijlocul vieții (nu prea văd un vîrstnic să se joace cu focuș a așa ceva...). Deci nu poate ști cum va proceda el însuși mai încolo. Prin urmare, e nițel aiurea să te dai deștept, cum că tu vei roboti cu succes și-n prima, și-a a doua parte a vieții.

(Ghici cine-și freacă palmele tare mulțumit că asudăm la jug, permanent chiar? Da, ați ghicit! Societatea.)

Între noi fie vorba, fata care a postat luminoasa vorbă atașată – am sentimentul că – nici de planuri nu fu în stare... Corectați-mă (mă refer la persoanele cu intuiție normală), dacă greșesc.

După cum.

În toată povestea asta, și în multe de prin societate, **vezi doar ordin** (inclusiv sub forma ceva mai subtilă de aici...), **nu și înțelegere**.

Dacă ăla vorbește la patru răspîntii de planurile lui mărețe, iar peste decenii informează de ce nu a putut..., păi o avea niște motive.

La așa ceva Societatea nu se bagă.

Că doar nu e proastă.

PS

Recunosc. Am o idee mare și fixă cu Societatea.

Politicienii și jurnaliștii

...au cel puțin un scop comun.

Acela ca – prin prestația lor – să-și mențină în țarc suporterii. Să-i fidelizeze, cum se spune la hipermarketuri

Gîndul să mai ciupească vreun aderent de la vecini le e străin. Probabil sînt precum aceia – prin unele locuri de pe planetă – care așteaptă refluxul pentru a purcede la adunatul peștelui rămas pe uscat.

În restul timpului, în orele fluxului mai exact, nederanjîndu-se pentru a sui spre fructele unui învecinat pom (ce să mai spun de a face agricultură!).

Așteaptă, cum spuneau interbelicii, să se uzeze ceilalți la guvernare.

Este c-aduce un pic cu para mălăiață?

Legat de cutremur ieri

Cam tot poporul sare în sus de înrijorare, la mica zgîlțâitură! Să te ții discuții la televiziuni, invitări de specialiști...

Nițeluș haios este că jumătate dintre romîni nu au pupat la viața lor cutremur cum scrie la carte. Ca ăl din 1977.

Ei se agită doar în funcție de refulările proprii – tare în pericol să iasă dureros la suprafața conștiinței noastre, dacă ceva zdruncină tare pereții pușcăriei psihice.

M-apuc să vorbesc de bine

...pe Adrian Năstase.
Că e foarte deștept.

O doamnă mă informează curînd:

„ Pacat ca nu i-a reusit Sinuciderea am vazut ce deștept este!”

O viață într-o propoziție...

Sesizați c-a scris sinucidere cu S mare?

Of, mi se sperie mintea!

Femeia își executase propria autosuprimare (de mult bine...) prin intermediul altuia, adicătelea al lui Năstase. Și e supărată pe el că nu a dus demersul pînă la capăt!

Dragi psihanaliști! Aștept părerea domniilor voastre în chestiune...

PS

De același autor, și rugîndu-vă să vă țineți bine:

„ Hoțul asta de Nastase mai are tupeu să vorbeasca? Să încerce o SINUCIDERE asistată ca să nu mai dea greș!”

”/ Cutare / să încerce o sinucidere asistată ca sa nu eșueze ca Năstase!”

Cineva scrie despre părintele C. Galeriu.

[Îi spune](#) „predicatorul de foc”.

Probabil în anumite cercuri asta e complimentul suprem, dar eu aș privi lucrurile taman pe dos. Mai exact prin lupă de marketing. Știa să vîndă, eventual, un conținut discutabil.

MIE ÎMI PLĂCEA, în Piața Universității 1990, dar astăzi ar rosti ca mine cam ca la gard, iar asta nu neapărat pentru că eu am devenit între timp ateu.

Ci doar pentru că pot mirosi tehnica oratorică, fie și pe latura ei religioasă.

Cu ochii pe un interviu Mircea Cărtărescu

Nu fac un secret că pe unii – eu, între primele rînduri – invidia ne mîină în viață.

De pildă să încercăm a da, cu alții de pămînt. Doar de vom apărea noi, drept mai puțin gunoaie. Dar, paaarcă, una observație sau două ce pot supune atenției – legat de materialul din titlu ...

Mă amuză debutul interviului...

„Stimate domnule Cărtărescu...”

La care tizul nu reproșează nimic formulei.

Știți care e baiul.

Vi-l spun eu.

Intervievatorul – nici nu mai stau a mă uita care-i – din start avea în vedere o chestie.

Că interlocutorul lui, cel sus pus, e atît de-într-un-fel (adicătele groaznic de frustrat, de în lipsă), încît era absolută nevoie de formula în cauză: „Stimate...”.

Mă uit ca boul.

Cîtă nevoie era acolo de a te considera stimabil...

Să nu fii un contrariu, adică gunoi, un de strivit cu piciorul.

Despre prostie

Mai exact, despre cei care lansează frumoasa acuză...

„Cutare e prost. Mare de tot...”

„Interesant ce spui... Dar oare ce-o fi aia prost? Ce face un prost? Zi-mi și mie, căci sînt mai nou ajuns sub soare”

„Ai, domne...!”

„Nu, pă bune!”

„Ai, domne, lasă-mă în pace!... Te faci că nu știi?”

„Poate nu știu. Ori poate mi-ar face plăcere să-mi spui dumneata ce și cum...”

„**Du-te, domne, de aici!...**”

Tărășenia este destul de simplă. O definiție fie și mediocră, plus detalii, sînt chestii care țin de etajul nostru conștient.

Iar acuza cu pricina a venit din partea altui departament personal. Unde vîntură și conduc maștere care cu greu ar accepta nu doar să li te opui, dar nici să ceri detalii privind comportamentul lor discreționar...”

E frumos.

Și-i înălțător să fii român, între-atîția bravi compatrioți ce una-doua se declară – între dînșii – proști.

Nu mă credeți, dați un ochi pe la comentarii Facebook!...

Uf.

Îmi aduc aminte de o situație epocală. A venit între mesaje deloc amabile, la sediul Alianței Civice, în 1990. L-a publicat, de fapt, și „România Liberă”.

Vrînd să declare prost pe altul, i-a spus „antecapat”. Adică handicapat.

Că nici asta nu le avea cu prostia, nu mai contează...

SÎNT ÎNDRĂGOSTIT

...de documentarele istorice...

Nimeresc aseară unul, cu etern interesantul al doilea război.

Acolo, un american, modest, zice că a luptat deoarece avea o datorie față de țară... Am făcut ochii mari. Și, transpunînd trebile sub Carpați, m-am întrebat dacă am vreo datorie față de țară.

Eu fiind un tip care, în ciuda îndemnurilor, mă înghesui mai puțin fi cum vrea Țara. *Adică prost.*

Chestia e simplă.

Dacă am vreo datorie, se presupune că am primit ceva înainte.

Și nu firifirici, ci chestii cît să te duci cu inima largă a tremura prin tranșee, iar apoi a te vedea – la ultimele-ți suflări – cu burta despicață. Ori capul așezat frumos alături.

N-am reușit să văd ce aș fi primit, cît să fi acumulat pomenita datorie.

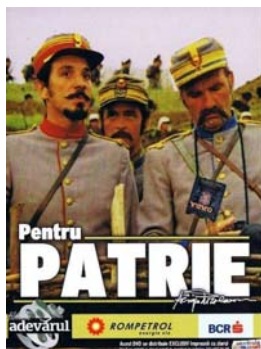
Pot mirosi doar un sadism la pătrat.

Care ține de dresaj, cu precizarea că animalele pe la circ execută finalmente ce vrei, dar barim nu-ți manifestă bucuria pentru starea unde le-ai adus.

Puteți să vă strîmbați negru cît vreți la scrisele mele.

Dar dacă ați trece domol pe hîrtie motivele dezacordului, v-aș fi recunoscător.

Pot bănuî însă că n-o veți face.

Pomeneam mai devreme despre

...a face pe altul prost.

Credeți că Ion Slavici putea așterne pe hîrtie ce e aia prost?

"O singură datorie are omul:
să nu fie prost."

Ion Slavici

Acuma, după ce veți isprăvi acuzele că prea mă iau de toți (de parcă aceia ar fi sfinți, și nu aș avea de unde să-i agăț la o contradicție gesturi-pretenții...), hai să ne uităm un pic la vorba prost
Și sperînd că nu-i greșesc prea tare în nuanțe.

Cred că prost are – aproape dicționarului - conotația de... făcut grămadă, eventual aceea de idiot. De nu-i merge deloc mintea. Cel mult zîmbește tîmp.

Or.

Semenii care se plimbă autonomi prin lume se află deasupra acestui palier.

De acord?

Urmează de stabilit de la cîtă alcătuire specială interioară acela nu mai este prost?

Bineînțeles că – datorită minunatei firi umane – în două sute de mii de ani vom pica la înțelegere asupra pragului cu pricina...

APOI.

Oare există domeniu în lume, respectiv vreun comportament al nostru unde să nu ne vădim proști, adică neștiutori/neaveniți în stil mare?

Mie mi se pare că nu.

Dau în metrou de un amic.

E dezolat.

Prietena i-a atribuit comportament infantil.

În consolez și eu cum pot.

„Întrucît dumneaei mai conviețuiește cu tine, pot bănuî că ai ori leafă mare, ori talente erotice ascunse...

Totodată, dacă ești infantil, n-ai de ce a lua în serios acele vorbe. Dacă le iei în serios, păi e la mintea cocoșului că nu te afli rămas în urmă cu dezvoltarea...

Mda.

Ce școală zici c-ai făcut? Aha. Bănuie că nu v-au servit acolo un curs despre manipulare...

Căci asta ți se întâmplă...".

PS

Am momente de luat razna în care mi-l iau drept model pe Caragiale.

Ba și voi să mă apropii de statua lui.

Pretenția asta, a mea, a îndreptat pe mulți contemporani cu sănătatea, căci hohotul prelungit întotdeauna îndreaptă lucrurile pînă în trup.

Dar o problemă tot îmi pun.

Rromânii din vremea lui Caragiale mureau de plăcere la scrisesele acestuia?

Am sentimentul că nu, iar la mijloc nu mi-s doar informațiile despre primirea „Noptii furtunoase”, cu chereștegii și ipistați nemulțumiți la culme, prin sala premierei.

Pe de altă parte.

E ca la o plapumă normală.

Nu poți plăcea și contemporanilor, și urmașilor.

Paarcă la Berlin nu m-aș retrage, însă.

Pe cine aș mai bîrfi acolo? Cui i-aș mai căuta nod în papură?

Adrian Năstase informează:

„Zona de diaspora există pentru că în 2002 au fost eliminate vizele de către PSD...”.

Așa spune ziarul „[Adevărul](#)”.

.

Subsemnatul, în virtutea unui obicei tare urît, se și uită dincolo de aparență...

Zisa lui Năstase îmi aduce aminte de comportamentul unui speolog și realizator de reviste montane. Care, ajuns tot la vîrsta lui Nasty, iese tot așa spre captarea (cu orice preț) a atenției..

Iar aici gîndești care-i deosebirea dintre aceștia și alții, care se simt binișor la aceeași etate.

Cred nițel că la mijloc se află lipsa unei uzine interioare care să producă și simpla mulțumire de sine. Din categoria: „Ce faină am zis-o! Sînt mîndru dă mine, ce pasca măsii!”.

La cei amintiți, acel departament pare să lipsească...

E foarte posibil ca softul plantat în copilăria mică să fi fost de genul: „Mergi pe acel drum, cît mai sus...”

Cît vreme fu suișul cu pricina, rezultatele politice / profesionale au conferit mulțumire.

Cînd reprezentăția a luat sfîrșit, băieții noștri pare să se fi trezit fără sursa de mulțumire constituită de aprecierile (deloc puține, ale) celorlalți..

Și-acum caută ocazia ieșitului în evidență.

Cum nenorocirile nu vin singure, au intrat pare-se în ceața unei mici spaima existențiale, iar prin urmare de acolo nu ghicesc ce ar capta realmente publicul.

Zic și eu... Că de-aia mi-a dat statu grai!

PS

Speologul cu pricina e Vasile Giurgiu.

Porci

Își bagă nasul (pardon, rîitul!) în treburile altora.

Eu fiind cu așa scurmat!

Dar!

Din poza asta, miros că fiul din dreapta va scăpa întreg.

Oare își va schimba *Aneul* (Adrian Năstase) comportamentul față de familie – căreia i s-a vrut centru de interes?

Lume rea.

Eu.

„După ce Klaus Iohannis a declarat, după victoria în alegerile prezidențiale, „Ne-am luat România înapoi”, jurnalistul [Mircea Marian](#) a înființat, pe Facebook, un grup denumit „Să ne luăm Bucureștiul înapoi”>

Doar cînd aud pe careva cu luatul de acest fel înapoi, îmi și pun întrebarea cît de – pardon! – retardați sîntem, noi, țintele a așa slogane?

A lua înapoi duce lucrurile la reveni în posesie.

Or.

Cînd au mai fost ele în brațele noastre?

Păiiii

"Domnu' Iohannis, părerea dumnevoastră..."

(Urmează tuse de om nu chiar în largul său.).

O voce din public:

„În vremea lui Scorillo, spre coada domniei acestuia?”

Bon.

Deci am lămurit că Țara a mai fost a noastră doar în ceasurile 1 și 2 ale nopții, dar nu în fumul Clubului, ci în somn.

Deci, o recăpătăm...

Și ce vom face, de bine ce ni-i înapoi?

„Păi o dăm la alții... Să o conducă ei... Uite, domnu Iohannis...”

„Dar matale nu poți pentru ca să o conduci?... De ce s-o dai la altu?”

„Păiii....”

.

.

Muzica, muzica!

(Eventual, teleasta „Băgați publicitate, repede!”)

Viața nu e simplă.

Ca să te descurci, vinzi necesarele iluzii, semenilor.

Nimeresc revista „Psychologies”, ediția românească.

După opinia mea, psihologia e o disciplină care drege niște lucruri prin adîncul nostru, umblînd (uneori dureros) pe acolo.

E părerea mea.

Alții e posibil să vadă lucrurile ca la o sondă de țîței pe cale de epuizare. Mai pompează apă, aer – fără a-și pune problema unei surse alternative.

Exemplificînd, asemenea reviste (și destui oameni cu titlul de psiholog) îndeamnă clienții să exploateze suplimentar puțul cu iluzii..

Îi veți ghici pe aceștia din urmă și pentru că fac trimitere la fericire.

Ce se întâmplă cu acei clienți când ajung la sfârșitul de tot al acelui zăcămint, iar în paralel nu mai au energia de a identifica altă sursă de trecut cât de cât suportabil prin viață – nu-i o treabă foarte frumoasă.

Psihologie. Psihanaliză mai exact.

Părerea mea, chit că-s deloc specialist.

Nu cred că poți [discuta](#) despre psihanaliză stînd cuminte și la rînd în fața unei săli.

Fantezie in do minor la Festivalul de Psihanaliza si Film

Gradiva Psi

Cred că-i ultimul loc unde să apuci a rezona cu adîncul tău...

O să-mi spuneți că băieții aceia au citit mult, că au doctorate și alte alea.

Se poate, dar este probabil ultimul domeniu unde astea nu fac bani mulți (eventual fac, dar numai în fața naivilor) fără acea puțință de a recepta semnalele adîncului...

Nițeluș neașteptat este și apelul la formula „Fantezie în do minor la Festivalul...” care numai din ograda freudiană nu este, ci zona Murdoch. A tabloidelor.

Multă lume păstrează ochelarii de soare

În poze unde asta nu ar fi obligatoriu...

Ca să nu li se citească vulnerabilitatea?

Sau agresivitatea?

Mă uit la poza asta.

O arăta frumos, s-o fi chinuit nițel sculptorul la ea, dar nu-i văd legătura cu realitatea.

Nici naiba nu se iubește așa!

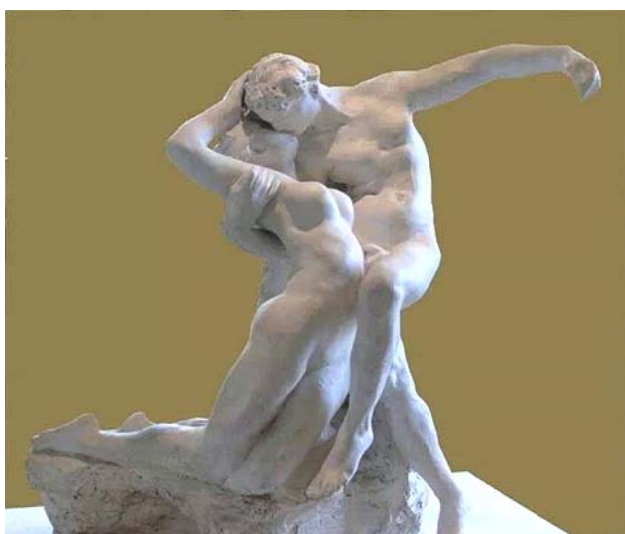
Dar sesizez că, pentru a putea trata domeniul pentru ochii tuturor, bașca zice-se artistic, e nevoie de așa compromis.

Oare la baza întregii Culturi șade așa ceva (ori tare asemănător)?

PS

Întrețină-se unii cît vor cu Arta, dar *aici-scriitorul* preferă naturalul.

Mă-sa pe gheață de treabă, prefer contactul cu Viața!...

Întîlnesc pe undeva formularea:

...„e strigător la cer”

O fi, dar Cerul șade nesimțitor la așa ceva, iar încriminata tărașenie merge liniștită înainte...

Ceva asemănător este expresia: „M-am săturat de...”.

Dacă așa țipăt nu e urmat de vreo acțiune în acel sens, pot bănuî doar o formulă emoțională ce frăgezește interlocutorul pentru următoarea fază a argumentației.

La arme!

„Au aparut tineri care sunt comunisti, pur si simplu. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica. Au site-uri, au portaluri, sunt infiltrati. Prin infiltrati vreau sa spun ca, asemeni fascistilor, comunistii sunt marcati ideologic – ei sunt ca niste markeri injectati in sange, ca sa-i poti vedea cu aparatele de supraveghere, de scanare. Sunt nocivi in sensul ca ideile lor submineaza baza pacii sociale, baza existentei unei societati decente.” (Horia Roman Patapievici)

Citatul ne-a fost supus atenției de dl Vasile Ernu.

Privesc extrasul nițel mirat.

DI Patapievici este intelectual.

Cred, în nemernicia mea, că așa ceva presupune a cerceta de ce lucrurile se petrec în vreun fel oarecare, sub soare.

Poate nu văd eu bine... La dînsul nu simt dram de-așa pornire (a cerceta motive), aici... Ba mai și pune, în constatări, din nedormitele personale.

Prin urmare.

Și dacă aprecierea mea nu-i foarte arogantă.

Inclusiv (sau mai ales în această calitate!) intelectualii trebuie să fie atenți ca subțirele strat de cultură/educație să nu le fie străpuns de animalicele personale...

Altminteri, sînt de analizat nițel spusele dumisale, fie și cu alt prilej...

Inclusiv în condeiul dlui Patapievici

...sună tare frumos zisa:

„Au aparut tineri care /.../. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica...”

Ăsta da, curaj!

Și inteligenție.

Păi, și dacă intri în polemică – unde e problema?

Intri și combați. Mai exact își sprijini punctul de vedere (unii, pot recunoaște acolo și că punctul de vedere al distinsului preopinent are unghiuri valoros-inedite).

...Cum, vor profera ăia mitocăni și ne vom turbura?

Aha.

Ne va vedea vecinul că am avut contact cu mitocanii uliței, și-o să ne facem de rîs?

E lucru urît, într-adevăr.

Iar mama va adăugă că mîine-poi_mîine mă voi înhăita cu haimanalele alea!

„Au aparut tineri care sunt comunisti, pur si simplu. Nu vreau sa dau nume, pentru ca nu vreau sa intru in polemica. Au site-uri, au portaluri, sunt infiltrati. Prin infiltrati vreau sa spun ca, asemeni fascistilor, comunistii sunt marcati ideologic – ei sunt ca niste markeri injectati in sange, ca sa-i poti vedea cu aparatele de supraveghere, de scanare. Sunt nocivi in sensul ca ideile lor submineaza baza pacii sociale, baza existentei unei societati decente.”

Pe de o parte.

Simt în atitudinea distinsului eseist simpla teamă, nedublată de vreun accept al lucrurilor, respectiv de o reacție – care să ducă măcar un pic lucrurile spre zona netragică.

DI autor doar se plînge.

În astă situație, parcă nu mă mir dacă 'și-nimica-mișcă', în (partdon!) viața sa.

Într-adevăr, comuniștii e lucruri urîte.

Dar, ca apărător al unei 'societăți decente', parcă aș fi nițel atent și excesele de distribuție a bunăstării.

La bani mărunți, în țara unde a izbîndit comunismul, la 1917, se ședea și tare prost la acest capitol...

Pe un monitor cu diverse clipuri

... în stația de metrou.

E pomenită o acțiune, legat de care-s trecuți doi animatori.

Unul dintre ei are pomenite și titlurile universitare.

Sînt trei.

E interesant că grafierea se face cu majusculă: „Prof. Dr. (parcă și) Ing.”

Influența modului de a scrie este vizibil cea anglo-saxonă.

Tot apuc să mă întreb (cu ascunsă invidie de rigoare): oare ce groapă e în sufletul mulțumirilor aceluia, de simte nevoie să-și mai salte un pic spre evidență acele titluri...

Cu cît chef real au urmat acel drum profesional, recte cît și-au văzut și de ale sufletului?

Titluri...

Oare cît are asta cu adîncul nostru?

Are, pentru că îți oferă oarece îndestulare materială (deși am îndoieli că un om ce simte nevoia unor asemenea compensații stă prea bine în domeniu), respectiv o poziție socială care îți ametește un pic părerea de sine.

Ce-i drept, tipul din clipul metroului e posibil să fie pensionat. Acolo se cam înnegurează lucrurile...

UN DISTINS MORALIST

... despre alegerile recente:

„Simt că ceva esențial s-a schimbat în gîndirea și comportamentul civic al conaționalilor mei și salut contribuția tinerilor la amploarea acestei înnoiri. N-a fost vorba, propriu-zis, de politică. A fost vorba de stil. A fost o reacție igienică a societății la impostură, obrăznicie, furt, suficiență mîrlănească, lipsă de onoare și de patriotism adevărat.”

PĂREREA MEA.

Ai de ales, în așa situație, între două drumuri.

Ești realist, și (mai ales în baza unei experiențe de viață mai măricele) stai mai domol cu iluziile. Nu de alta, dar povestea cu tinerii am mai auzit-o, de pildă în 1990.

După cum, poți să optezi pentru drumul dlui [Pleșu](#).

PS

„Domnule Ordean, ne strici plăcerea de a trăi, de a ne entuziasma, de a visa la viitorul frumos al Țării!”

Din partea mea, mergeți liniștiți pe acel drum!

I-aș spune al Băncii...

Căci acolo se iau împrumuturi tare plăcute cînd numeri arginții, dar pe care îi înapoiezi apoi cu dobîndă.

Să aveți o zi cît mai bună!

Zău că nu pricep

„A fost o reacție igienică a societății la impostură, obrăznicie, furt, suficiență mîrlănească, lipsă de onoare și de patriotism adevărat.”

Eu m-am uitat la scrisesele, la atitudinea lumii fine de care vorbește dl Pleșu mai sus (și de care pricep că deține din plin opusele mîrlăniilor enumerate în citat).

Nu mi s-au părut deloc deosebite, ca esență, de producțiile taberei adverse, respectiv ale comilitonilor ceva mai copti.

Putem discuta aici academic, avînd textul în față.

Ce-i drept.

Pe lîngă tendința de a înfășa în iluzii, mai e o chestie mult șarmantă! Să înfrumusețezi pe careva, apoi să te pozezi alături de acela. Menționînd bineînțeles, în așa-zisa legendă, ce mare, tare și moral este respectivul.

Nu sînt de felu-mi un paseist

... iar scrisesele-mi de pe aici se află – cred – dovadă...

N-o să mă vedeți curînd (iar atunci probabil voi tasta de la „Obregia”...) spunînd că era mai bine pe timpul lui ăla sau ăla.

Dar azi, pentru că vremurile-s mai tari ca noi, sînt tentat la așa paralelă.

Totul pleacă de la pretențiile vizînd noua generație, tînăra, care la prezidențiale a făcut și a dres, respectiv cum va pune ea Țara la admirabilă cale.

Spuneam la un moment dat că am mai auzit sloganul, care în sine o simți nevoia să apară la taman 25 de ani. Cam cît e și distanța între generațiile biologice.

Și cînd nevoia socială prinde în fața poveștilor ei un grup de oameni cam neștiutor...

Acea generație nu are idee de circulația unor pastile identice, la vremea cînd Ea trăgea tare din biberon ori chiar mai-nainte.

VĂ MĂRTURISESC FAPTUL că entuziasmele privind tineretul mi-au părut un pic mai oneste la 1990 („tinerii care și-au vărsat sîngele, și care vor face aia, aia...!”), decît acum.

Asta mi-i părerea.

Parcă și scrisesele respectivilor – pentru care se pricepe la așa lectură – arătau altfel. Poate era mai mult militanțism, cît și mai puțină acreală. Parcă și cu sentimentul superiorității ședeau un piiiic mai domol.

La cheștiune, aș mai ridica o problemă.

Oare dacă întreb pe un apostol al scriselor privind tineretul cel nemaipomenit, din 1990, cum aveau să purceadă ulterior lucrurile – ce credeți că va răspunde?

Pun pariu că propunerea de investigație nu-l va încânta.

„Păi, cum e cu tineretu' care...?”

„'Ai, domne, lasă-mă...!”

O să mă întrebați, aici, dacă nu am scris și eu chestii similare, fie și prin jurnalul personal.

Parcă am fost mai prudent.

Și, în marea-mi lipsă de modestie, voi repeta una din ideile-mi de atunci: „*Pînă să aruncăm vina pe alții, hai să vedem pe unde greșim și noi...*”

Gîndirea pozitivă

Ce fain sună! ..Dar să fie la dînsa, acolo!

.

La un recent moment cu dezorientare, din rahat nu m-a scos decît păcătoasa vorbă: „Nu știu ce să fac...”. Totul s-a limpezit!

Bănuî că au fost risipite în acel moment tot felul de teorii savante din cap.

Care aveau pretenția a ști ce e de făcut.

Dar absolut întîmplător – dîndu-le ascultare – împingeam oiștea în gard, precum Ieremia...

Cînd recunoști a nu avea habar de soluție, barim locul e gata de primit o altă idee.

Plus că mai știi ceva.

Pe unde să NU mergi.

Nu știu dacă e răutate, din parte-mi

...pomenind cele de mai jos...

Dar parcă nici la servit gogoși ale șmecherilor nu m-aș înhăma, c-una cu două...

Asta apropo de generația cea-nvingătoare în prezidențiale, lăudată de-atîția.

Ia uite ce scopuri aveau în viață corespondenții lor din 1928:

„Ceream primatul inteligenței, muncii, cinstei, priceperii și ordinei; nădăjduiam ca Țara să capete o importanță culturală, ce nu o avea din pricina politicienilor agramați și obtuși, ce ne conduceau țara; voiam ca instituțiile să fie conforme specificității poporului, tradițiilor lui, dar totodată satisfacerea cerințelor vieții moderne...”

Nu pot cita mai mult aici, căci prea îmi cade fisa.

Una la mîină, despre a cere cît să nu poată cel îndrituit satisface, parcă am mai auzit. Probabil e ceva normal, uman, cînd vrei să sui în capul cuiva. Înțeleg totodată că legionarii erau doctori la solicitări de genul ăsta.

Apoi, mă uit în cartea de unde am extras astea (Petre Comarnescu, *Jurnal*) și în restul filelor, printre preocupările autorului, vei vedea nenumărate cancanuri, nu și vreo trimitere la specificitatea românească.

Ca asemănare a anilor noștri cu epoca respectivă, păi este cantitatea mare de titrați care nu găsesc posturi.

Revin la citare:

„Moralitate nouă, metode loiale, pricepere la cei care conduc cultura (solicitanții aveau cam 23 de ani etate, n. MO) și în genere viața țării, voiam selecția naturală (sic!) a valorilor poporului nostru, luptînd împotriva nepotismului, ipocriziei, afacerismului...”

Comarnescu va abandona ulterior ceea ce aprecia să fie idealism, castel de nisip etc. Dar cine nu o lasă mai moale? Eventual, devenim pragmatici precum revoluționarii decembriști...

Am multă simpatie

... pentru dl Cristi R..

(Asta-i din vremea mea la trustul Publimedia, cînd l-am văzut ca om, apoi mi-a plăcut și-mi place scriitura sa)

Dar.

Și cu riscul de a vrea să impun altora unghiul meu.

De fapt, e și o zisă pe undeva, poate nu toantă.

„După o vreme, e necesar ca măcar să mimezi că te-ai înțeleptit...”

Aici, hai să spui că-s eu idealist ori cu ochii în scrieri desuete.

Însă cred că și, dacă-te voi persuasiv, e bine să folosești alt ton...

Trec peste faptul că un ton inflammat semnalizează că ai trecut peste destule unghiuri interesate. Matala, în adînc, fiind preocupat să-l faci praf pe acela...

Îh, ce mi-a venit în minte!...

Oare distructivitatea nu-i și una îndreptată spre interior?

Înțeleg că psihologi destupați au îndrăznit niște aprecieri, în direcția asta...

O fostă ziaristă, condamnată

...pentru înșelăciune.

Femeie pe la 50 de ani, a publicat în două cunoscute gazete – pomenite des de mine aici...

În poza articolului de pe *ReporterVirtual*, doamna cu pricina – care semnase articole la rubrica de la Cultură – are la gît niște mărgelă zic eu dubioase. Prinse de șiragul lor, o cruce.

Asta ne e firea, aceea omenească....

.

Privirea doamnei nu-mi naște simpatii.

Doar multă înțelegere, pentru cenușiul sub care trecem cu toții.

Patru ONG-URI SÎNT

...supărate pe reprezentanta României la ONU (mai exact la Geneva), doamna [Maria Ciobanu](#)

APROPO DE ONG-URILE ÎN CHESTIUNE, am uneori sadismul de a mă întreba ce-ar fi făcut unele persoane, dacă nu ar fi fost vreo schimbare a giruetei, la 1989...

Ce ziceți, ne dăm cu imaginația, asupra ce ar fi cîntat?

(Sindromul poate fi botezat cu numele de Adrian Severin...)

.

În paralel (eu nefiind singurul mușcat de invidie pentru reușii în viață), lume bună o ia la sulă (cea feminină) pe dna Ciobanu:

.

„Madam Ciobanu e la Geneva la ONU...”

„E absolvent de aeronave, în misiune din 2009 la Geneva”

PS

Grupările foarte de veghe sînt: Amnesty International, European Roma Rights Centre, Centrul Euroregional pentru Initiative Publice, Romani CRISS.

Ce s-ar face, oaaareee, fără așa intervenții?

.

Răspuns, în limbaj specific:

„Trebuie să trăiește și ele...!”

Ce chestie!

Ascult acum Ederlezi al lui Bregovici – genul acela de bocet feminin balcanic...

Cred că dacă nu ne-am jena să miorlăim nițel mai mult la vîrsta de mijloc, barim am ști să ne gestionăm ceva mai bine disperarea, ulterior...

Mă uit la știri...

DI ministru Rus, cam cu o figură lipsită de chef, spune că va salva compania (de stat) TAROM. După așa zisă, se scarpină în spatele urechii.

Îi arde lui de mîntuit compania cu pricina, cum îmi arde mie...

O altă figură vorbitoare... nonverbal este a noului ministru de Externe, Aurescu.

Ce chestie!

Cum naiba arată familia care te împinge nebunește înainte, în condițiile în care ție nu-ți arde, totuși, deloc de trecut acea stradă?

.

Există, pe aici, și tipul dlui ministru Bănicioiu.

Care are nevoie realmente de jilțul ministerial (din ce motive, asta-i de explorat de către cei... din Sănătate). Omul e în stare de promis orice, de zîmbit oricum doar ca să stea acolo. Eventual la acel palier a Structurii de putere.

„Rău ești, bre, în seara asta!

Da' ceva de bine nu ai a ne spune?”

Corect.

Ce-i drept, nu se înghesuie semnalabilele în roz.

Să pomenesc de aurolacul care mă ușură ieri de-un leu, în drum spre casieria Romtelecom? Și pe care îl privesc, în timp, subțindu-se la față, deși n-are 40 de ani?

Deși, aici e nițel treaba lui Dumnezeu...

Să dai drumul cuiva pe lume în așa condiții, apoi să ne asiguri – superior – că ai Mata o socoteală și pentru el... Care e pregătită aia, nu știu!

De aici, cerșetorul meu va merge la Judecata de Apoi, probabil va ieși bine și apoi va putrezi pe undeva un catralion de ani...

Ziceți că preferați discuțiile despre ai din prima parte a postului meu?

Uhăi, bade!

„Bună Dimineața de Știri, România.

Am ajuns la mijloc de săptămână și încep să se separe apele în politică, unde rezonabilul e șifonat de excese și minat puternic de lipsa de bun simț. Guvernul funcționează după principiul las' că merge și așa, premierul aruncă fitile pe care nu le crede nimeni despre operațiuni ale serviciilor în discotecile din Emirate, în PSD sunt mârâielile dinaintea furtunii. ”

De-auziți pe careva pomenind de bun simți (întotdeauna va reproșa lipsa de așa ceva la altul !), puteți fi sigur că lui îi lipsește.

Bun simț înseamnă inclusiv să nu te bați cu pumnul în piept ca posedînd așa ceva. Ia imaginați-vă, un posesor de așa ceva, umflînd bojocii: „Io am bun simț!”. Parcă nu se naște, astfel de fantasmă...

Na, că mi-a mai venit o idee.

Ați auzit vreodată un tip – ce reproșează lipsa b.s. (egal bun simț, nu bese!) la altul, să pomenească de dînsul ca posedînd așa ceva, eventual și cum i se manifestă asta?

Paaarcă nu.

Că veni vorba.

Mă cred tip care posedă – în cursul zilei – gesturi de bun simț. Am rezonat de pildă, ieri și la un moment dat, cu durerea cuiva.

Mda...

Zic „Mda” întrucît realizez o chestie mică. Un tip cu bun simț, la noi, este mîncat urgent de către mediu. Care e majoritar fără...

Așa s-a nimerit, să se nască și românul majoritar într-o zonă a pămîntului avînd caracter mai accentuat de junglă. Iar, ca atare, face și el ce poate pentru a supraviețui acolo.

Puteți spune ce doriți la deșteptăciunea de mai jos.

A avea oarece înțelegere pentru nesimțiți e semn de bun simț.

'Oarece'-ul de pe acolo e și semn că nu te vor hăpăi amărății de nesimțiți.

Să aveți o zi bună!

Neam prost.

E vorba de vecinul meu de palier.
Auzi ce lucru urât poate spune:

„Jupîne, și cînd te gîndești că toată lumea asta combativă ajunge tot la stadiul pampersilor din categoria Senî...”

„Au. Nasol! E valabil și pentru noi?”

„Și pentru noi.”

Mi-a stricat ziua.

Interesantă poză a Mediafax

În context.

Dacă priviți cvartetul și nu vă înfuriați, treceți examenul meu (bineînțeles, subiectiv!) la disciplina Bun-simț.

PS

Cred că-i un pic aiurea să te plîngi de lipsa de bun simț a altora, dar explodezi umoral la simpla vedere a cuiva...

„Te înșeli, Ordene. E normal. E uman, așa ceva.”

Un prieten pe care îl respect

...reproduce aici niște vorbe, considerate prin anumite medii (cu aplauze chiar!) ca deținătoare de mult duh.

*„Atenție! Pe afară circulă o boală gravă, numită răutate! Ea este cauzată de virusul invidie...”
„70 la sută dintre români trăiesc în stress. Restul de 30 la sută trăiesc în Spania, Franța, Italia...”*

De ce pot paria că, în cazul închinătorilor la așa formule, vina nu li-i vreun pic în ei înșiși?
Totodată.

Ceva mă face să cred că nu i-a întrebat nimeni pe compatrioții ajunși în cele trei țări, dacă au stres ori ba.

Bănuie că posedă, din plin chiar.

Nu cred că mă aflu misogin.

Doar am momente – dese, dar nu din vina mea! – în care spun unei anumite categorii de femei 'Stop!'...

„Pentru cum vă purtați cu femeile voastre pe care le scuipați, le băteți, le înșelați, totul bine stropit în rachiu și-alte flamande spirtoase...”

În situații de-astea, se pierde în ceața reproșurilor niște lucruri.

Domnul ăla care își bate nevasta, e cel pe care dînsa l-a văzut Făt frumos, cîndva. Cînd doamna depășire majoratul. A nu se uita acest amănunt.

Totodată, eventuale nemulțumiri pot fi adresate și *Tipului cu barbă, de sus de tot.*

După cum, deseori Ea rămîne în căsnicie din motive pe care o privesc.

Totodată.

N-am văzut pe nimeni care să căineze bărbații însurați, mai exact pe aceia cu neveste satrap. Există și așa ceva, doar ochi pentru a sesiza trebuie.

Partea proastă, a domnilor cei năpăstuiți, este că dînșii nici nu pot reclama, nu se pot plînge cuiva de tărășenie.

Îmi reproșam acum vreo 10 minute

...că văd doar răul, criticabilul în manifestări dintr-un colț ori altul al netului.

Cred că la mijloc este doar o hipersensibilitate la o chestie umană probabil: încercarea individului – aparținînd speciei Om – de a-și apropia o parte suplimentară de trăit-mai-bine, prin păcălirea celui alt.

Sărut mîna, tanti Specie!

Zic aieste după ce-am aterizat cu ochii pe reclama făcută unui film, în acea oază de cultură tres haute, care e Institutul Francez din București....

Delectați-vă și dumneavoastră.

„Ida” lui Pawel Pawlikowski este un film răvășitor. Un film de o puritate desăvârșită, cu imagini care îți rămân pe veci încrustate în amintire. Un film despre memorie, traumă, adevăr și căutarea sinelui.) Psihologic, este o reflecție asupra diferitelor fațete ale libertății umane, despre ceea ce înseamnă să fii femeie, creștin, evreu și om într-un secol marcat de genocid și ideologii distructive.”

Știți cine semnează.

Ditai Vladimir Tismăneanu.

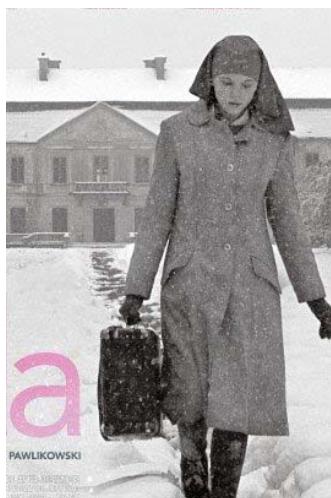
Legat de care, fără îndoială, nu-i deloc frumos să te întrebi dacă nu cumva a luat-o razna.

Totodată.

Șed pe gânduri.

Să atragi către filme fine prin metode de tabloid (e loc aici de pleonasmul 'grosier'?)...

Eu unul tot perorez asupra Nuanței, dar ceva aici aduce cu slujitul simultan la Doi: cel din cer, respectiv ăl de sub Pămînt...

Așa vede Maria Grapini lucrurile

Și basta. (Ia bani mărunți o înțeleg, și eu aș fi subiectiv în privința unuia care m-a rezolvat într-o problemă sau alta).

„Doresc să trag un semnal de alarmă privind suspiciunile solide bazate pe fapte cu privire la existența procesului politic și cu privire la punerea în pericol a libertății presei în țara mea. După dezvăluirile făcute la postul de televiziune aparținând familiei Voiculescu, probate cu înregistrări prin care fratele președintelui

României a luat suma de 250.000 de euro pentru a scăpa de condamnare un cunoscut interlop, procesul fondatorului trustului de presă, aflat de șase ani pe rolul instanțelor, a fost repus și judecat în cinci zile”,

În paralel, îmi spun și eu părerea.

Iar dacă ne vedem pe stradă, îi spun „Bună ziua, [doamnă Grapini](#)! Cum vă mai merge?”.

Eventual pot să-i adresez observații (pe stilul firului personal, în 16) și fără să inflamez în exces.

Dacă stai să te gîndești.

Voiculescu a fost cu mulți oameni într-un fel de care nu au avut parte, la modul general, mulți inflamați din tabăra noastră.

La o adică, nu mă miră foarte...

Voiculescu a avut fiice. Pe care s-a priceput a nu le crește excesiv de bărbate (ăsta e semn că nu a murit de frica extincției viitoare, și ținînd să se perpetueze prin copia care i-ar fi fost un fiu).

Deeeci. Avînd fete a știu a fi mai atent cu nevoile celor din preajmă.

Că în paralel era om, avînd de pildă damblaua cu a i se spune „Domnu' profesor...”, nu-i un cap de țară...

Precizare.

Nu-i fac statuie aceluia ticălos de Văran.

Istoria și hazul ei...

Plus lipsa Ei de scrupule.

Un condei serios, al PNȚ, relatează o întâlnire din timpul ultimului război:

„Vineri, 18 februarie 1944. /.../ Cu Constantinescu-Iași, la 9. dim. /.../”

Constantinescu-Iași este reprezentant al Partidului Comunist, care ține legătură cu PNȚ.

Popovici este țărănist care se ocupă de finanțele grupării sale.

„Acesta mă roagă să-i cer lui Popovici mărirea ajutorului lunar de 50.000 lei, la cel puțin 75.000, dacă nu o sută de mii, cît are el nevoie pentru ajutorarea familiilor celor arestați. Îmi fac datoria, însă Popovici refuză categoric, <invocînd> lipsa totală de fonduri. `După cîtă treabă fac comuniștii dumitale, i-a spus brutal Popovici, și suma de 50.000 n-o meritați; să văd măcar un vagon cu petrol pe care îl iau nemții de la noi, dat aer, sau un pod de cale ferată peste care trecu trupele lor spre front, dinamitat și atunci aş zice și eu că faceți ceva; oamenii noștri de partid nu pot executa astfel de acte de sabotaj, pe cînd oamenii d-stră din Căile Ferate ar putea-o face mult mai ușor`. Constantinescu i-a răspuns că toate elementelor lor active sînt prin închisori, iar masa partidului nu este antrenată în astfel de acțiuni...”

(Ion Hudiță, *Jurnal Politic*)

În foto, Petre Constantinescu e în dreapta, alături de liderii comuniști după 1945.

Cineva se alarmează

... că se fac defrișări în buștenii Prahovei, pe spațiul respectiv urmînd a fi ridicate vile de vacanță.

Ce ți-e și sufletul omenesc...

Dacă-i spui că de la 1850 s-a tot defrișat pe întinsul actuali urbe, nu are vreo tulburare.

Din zona gării Bușteni ori a fabricii de hîrtie au tot căzut brazi de atunci – și bănuie c-au suspinat în chestiune destul localnici. Fie și pentru că vor fi cîntat anterior iubitei, la umbra lor.

Nu s-a frînt lanțul trofic. Nu s-a oprit soarele pe cer. De fapt, la baza atitudinii de azi sînt altele. Frica de nou, de modificare a obișnuințelor. Teamă de suprimare a unor fibre vitale din noi. Invidia pentru ăl cu bani, care-și ridică vilă acolo.

La mijloc este și interesul pentru lumina favorabilă (în societate) a grijii de tip ecologic.

Lecturi interbelice

Un român la Paris.

„Am fost la Folies bergeres, unde Josephine Baker e steaua, dar cam decăzută. Apoi am fost la Riehls /un club public, n. MO/ unde am stat pînă la trei dimineața. Am dansat mai mult cu Raymonde, cu care am și fost acasă, fiind o fată admirabilă, fină, mai curată decît celelalte...”

Marti, am dormit mai mult, după-masă congres: am ascultat pe lordul Samuel, de la care am obținut voia de a publica în Revista Fundațiilor Regale /.../

*„O fată admirabilă, fină, **mai curată decât celelalte...**” (Petru Comarnescu, Jurnal)*

Nimeresc pe blogul cuiva.

Nici nu contează că-i om politic.

Dînsul reproduce acolo o spusă a lui Albert Einstein.

„Încearcă nu să fii un om de succes, ci un om de valoare...”

Am sentimentul că dl Mihalache, dincolo de o încredere în sine care l-a propulsat la fruntea Administrației prezidențiale, e conștient a nu fi un om de valoare. Asta îl și face, mai mult ori mai puțin conștient, să plaseze acel citat, acolo...

Pe de altă parte.

'De valoare' cel cu pricina e ca morcovul în fața măgarului care trage de căpiază la cotigă...

Dacă întrebi o mie de inși, vei dobîndi tot atîtea răspunsuri subiective în cea mai mare parte.

Cred că de valoare ești atunci cînd recunoști a nu te afla om de valoare (atenție la nuanță! Nu e vorba de o declarație: „Nu am valoare”, aici deja s-a picat în acută opinie proastă de sine. Ori în ironie a omului fudul).

Privîndu-l pe dl Mihalache, umblător între altele prin electoratul transilvan, aş minți să nu-mi aduc aminte aici de tipul utecistului.

Dar, la o adică, rotofeiul nostru demnitar nu e responsabil nici de fire, nici de momentul istoric în care a apărut. Bașca de mediul social al apariției.

Face și el, ce i-a fost lăsat...

Totodată, bănuie că-i potrivit, la postul unde fu desemnat.

Cîndva am auzit o vorbă:

„Cînd ai magazin de geamuri, nu te certa cu puștii din cartier.”

Niște social-democrați ceva mai ieșiți din fotoliile puterii schimbă impresii, la un simpozion. Comentatorii, pe un post Fb oarecare, îi iau la dură tăbarcă.

Unul dintre ei, nu mai contează sexul, solicită o lămîie. E previzibil că pentru a-i fi tăiată greața, la vederea lor.

Persoana în chestiune uită în răstimp că posedă, drept poză principală a contului de Facebook, pe aceea a lui Corneliu Coposu.

De ce putem numi un politician

... oarecare traseist, iar un jurnalist care a trecut dintr-o redacție în alta, nu? Mi-i pură curiozitate.

Văd pe o copertă

a revistei *QMagazine* că România și-a cedat suveranitatea.

Să mă scuzați.

Dar eu unul sînt sătul de chestii precum aceasta, suveranitatea, dar pe burta goală.

Dați-mi voie s-am priorități ceva mai arzătoare.

Cu ce mă influențează pe mine că-și cedează țara suveranitatea?

Nu o spun cu răutate.

Însă dați-mi un motiv pentru care să-mi pese de asta.

Am să mor prost.

Nu pricep ușurința unora, în a jongla (la 2014 mai ales!) cu vorba „poporul”.

La ureche, și deja îmi sună prost.

Apoi, și poporul acela, sireacul, e pe bucăți, pe gusturi – a-l trata drept popor este ori demagogie, ori sadism de-a dreptul – punîndu-i nenumăratele mădulare într-un pat al lui Procust.

”Liviu Dragnea crede ca din cauza americanilor a pierdut Victor Ponta si in consecinta trebuie sa se imprieteneasca cu ei, in loc sa se imprieteneasca cu poporul...”

Mă strădui, asud, lupt

.. dar nu izbutesc a mîncă rahat. E o lipsă mare, admit asta.

.

Mă uitam, nu chiar ieri, la „5 minute de istorie„ realizate la TVR de un cunoscut istoric. Vorbește la un moment dat de regina Maria.

Că nu-i vede vreo părticică mai puțin solară, ar fi una. Dar pune în buchetul de flori și invenții propagandistice ale vremii. Cum că, la vizita-i în SUA din 1926, a nimerit pe la indieni, care i-au zis că nu au mai văzut femeie așa de frumoasă.

Domnilor, dați-o dracului de treabă!

Niște fete (trei sferturi de pe la ONG-uri...)

...promit să rupă tăcerea despre violența sexuală. Cine le-a împiedicat pînă acu, nu spun [dumnealor](#)...

În comtext, am o întrebare, chit că pare de misogyn (în realitate e de Huck Finn al satului). Cînd o duduie cu o minunată fustă de-o palmă îți stă o jumătate de oră și la un metru distanță, aia nu e tot violență?

Nu îndemn la hei-rup-pe-dînsa!, pur și simplu relev un unghi.

Interesantă zisa, definiția lui Ion Cristoiu:

„o presă profesionistă, chiar minim profesionistă, definită prin răceala privirii asupra scenei /.../ politice...”

Ar fi doar de adăugat că a emite așa vorbă te obligă, chit că nu-ți scrii pe cartea de vizită că aparți acelei minibresle..

DI Cristoiu scapă însă și el caili temperamentului nestrunit...

PS

Rămân un ucenic al stilului Hurezeanu.

Ion Cristoiu aduce vorba

...despre trecutul presei...

„Presa de azi poartă în gene caragialismul presei românești de pe vremea lui Carol I...”

Ca un ins ce mă nimeresc sub nas c-un volum publicistică IL Caragiale, simt nevoia să afirm ca prostul în tîrg că-l prefer de o sută de ori pe acesta lui Eminescu.

Articolele ultimului sînt inflamate, nedormite bine. Pe Caragiale e o plăcere să-l parcurgi.

Inclusiv rîndurile de mai jos, care posedă virtutea suplimentară de a nu fi vorbe goale, adică neînsoțite de punere în practică din partea autorului...

„Dacă nu împărtășesc părerile cuiva, acela nu poate zice numaidecît că-i sînt adversar, căci atunci ar trebui să fiu adversarul tuturilor celor care au o părere sau o sistemă, deoarece eu nu sînt în stare să am vreo părere și nici să împărtășesc vreuna pe de-a-ntregul.

Pentru mine părerile sînt egal de legitime, egal de întemeiate și, prin urmare, egal de respectabile.

Niciuna nu poate să facă însă pentru mine lege, căci în lumea aceasta, care-mi dă numai înfățișări, ar trebui să fiu din cale-afară de laș ca, mărturisindu-mi că nu pot avea eu însumi o părere statornică, să mă înjug la părerea altuia, pentru că el a avut bravura să mi-o strige la ureche cu un ton mai mult sau mai puțin răstit.”

(„Criticele lui Gherea”)

Condei la Evenimentul Zilei

....ce funcție are acolo nu știu.

Îi nimeresc un [articol](#).

„Cum și-a săpat Ponta singur groapa. Patru greșeli prostești care l-au demolat politic”

Genul de scriitură al dlui respectiv – Mălin Bot pe nume – nu este de capul său. Ci-i interesat a corespunde așteptărilor cititorului (încotro va duce vicioasa spirală, nu-i de analizat aici).

.Omul simplu are nevoie – pentru a traversa mulțumitor realitatea – să se creadă deștept, puternic și ferm. Probabil de aici vin afirmații tare sigure pe ele, cât și ținuoase. A căror grabă întru emisie va fi sosind din dorința de a pune iute un căpăstru peste nesupusele și imprevizibilele Vieții.

Bineînțeles că nu e o putere adevărată, ci o soluție de avarie, care permite acelei largi categorii a supraviețui.

Totodată, pentru a fi spart balonul destul de fragil, sînt neavenite privirile ulterioare, dacă am nimerit adevărul sau ba. Dacă Ponta și-a săpat singur groapa, par egzemplu.

PS

Mi se pare un aiureală să ceri cuiva a fi anticipat totul...

Aici intervine, se pare, o altă caracteristică umană.

A fabrica standarde înalte, pe care exemplarele umane fricoase le iau în serios, devenind pradă umanoidului alfa.

Îmi cade fisa greu.

Dar cade.

„Tudor Gheorghe îl atacă pe Klaus Iohannis: „Ce blestem pe noi, să avem un președinte care chinuie limba engleză și acum dăm de unul care chinuie limba română?”

Dincolo de reproșurile directe pe care le-aș face ziselor [dlui Tudor Gheorghe](#).

În spatele lor se află iritarea că Iohannis nu-i este manipulabil. Și implicit că va (nu) obține ceva de la el. E vorba e materiale (vreun chemat la spectacole oficiale), respectiv sufletești (aprecieri publice despre marele rapsod, carele...).

În paralel, o epocă Iohannis va aduce decidenți publici mai puțin dispuși (nu mai contează motivele) să colaboreze cu Tudor Gheorghe.

Stau și mă întreb dacă menestrelul nu se simte intimidat socio-cultural de sibian. Arta menestrelului nu trece totuși de orașele mici, în susul scărilor...

Cristian Tudor Popescu dixit

I

„PSD va rămâne ce-a fost și mai mult decât atât: o piatră de gâtul României...”

Oare autorul comite nesocoteala conștient, sau ba?

PSD nu e o excrescență proastă, cum ne place să credem.

Ci portavocea potrivită unor categorii de oameni din țara noastră, România.

Dacă PSD dispare, iar PNL – de pildă – devine ce a fost (înainte de 1938), urmașii Brătienilor vor gestiona lucrurile inevitabil asemenea partidului-zis-de-stat actualmente. Asta pentru că i-ar fi tentant, apoi pentru că înșii ăia, de la orașele și sate regățene așa se simt bine. Sau măcar rezonabil.

Lucrul minunat – acceptați-mi astă invenție – are o hibă. Dacă nu se află între obișnuințele de generații ale cuiva, nu pică bine.

Altminteri, înțeleg: e dramatic să te afli la București, într-un zgîrie nori, și să fii părtaș de vot cu un oarecare, dintr-un tip uman pe care nu l-ai zărit niciodată la chip. Aduce un pic cu acea peliculă, unde doi pușcăriași – care se antipatizează din plin – scapă din țarc, dar legați cu lanțuri.

II

Același:

„PSD [...] nu a renunțat nicio clipă la cultivarea resortului său fundamental de existență, frica oamenilor de a-și câștiga viața pe cont propriu”.

Nu mai știu a cui e metafora...

Cum că e ușor să faci ciorbă de pește din conținutul unui acvariu, dar infinit mai greu invers...

Oare noi, cei care furăm deformați de comuniști, avem șanse a reveni la vreo normalitate, ori e nevoie de o schimbare de generații, sub toiagul unui Moise modern?

În același timp... Nu am studiat pe Gusti ori alții despre firea săteanului regățean... De șes mai ales. Era el, înainte de comunism, foarte înclinat la viață pe mare cont propriu?

Remarc două instituții foarte înrudite

Politica, respectiv presa. Mai exact politicienii și gazetarii.

Cu toții dau publicului ceea ce-și dorește acesta. Ba chiar poleind faptele / invențiile, iar în paralel mîngîindu-l pe creștet – că ce deștept și fin este. Iar dușmanul său, un ticălos ce nu s-a pomenit, bun de șuturi dacă nu chiar trimis la ocnă.

Sub vraja unor aprecieri altminteri rare în viața reală, ultimul nu mai apucă să zărească spiritul lui Pristanda în afacere. „Pupă-l în bot și papă-i tot!”

Privesc articolul unui harnic gazetar

Bineînțeles că nu-i obligatoriu să fim toți la fel.

Dar mă fulgeră o idee proastă, pornind de la notații precum aceasta:

„Oameni buni, dragi colegi de breaslă, cădeți în capcana întinsă cu abilitate de Victor Ponta care vrea să nu mai vedem pădurea din cauza copacilor...”

Gazetarul nu e doar un intermediar, între fapt și cititor? Intră, de fapt, și el în hora afectelor?

Pornind doar din unghiul meu, m-aș privi mai degrabă în postura personalului domestic într-o casă boierească, ce aduce prânzul, dar nu se așează și el la masă.

Lucrurile țin nițel și de un desen animat clasic, unde Pluto lasă baltă volanul mașinii aflate în mers și fuge la masă în rulotă, alături de Mickey și Donald.

Ce-o fi la mijloc, de acei gazetari procedează cum o fac, nu-i momentul a pureca.

Anii scurși de la revoluție

...sînt mai mulți (acum, la finele 2014) decît ai perioadei interbelice...

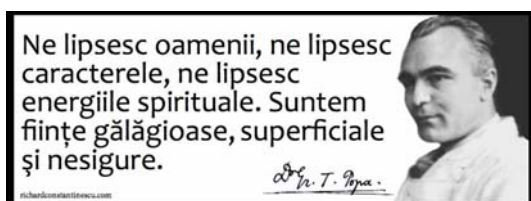
Deși nu ne vine a crede, probabil că anii noștri vor fi studiați în amănunt cîndva, ba unii urmași vor pica – omenește! – în idealizări... Vă las pe dumneavoastră să anticipați ce oameni și evenimente vor primi doze apreciable de roz...

Uneori mă consider elitist.

Dar îmi trece.

Pe deasupra, găsesc nașpa discursuri precum ăsta alăturat. Al cărui autor vrea să pară că, identificînd tipurile umane în chestiune, el e tare mai cu moț.

Facem și noi ce putem. Parcă noi n-am vrea să fim caractere și alte alea?

Gînduri de paria

Mă uit la un citat din Lucian Blaga, despre mare.

„Valul este dorul mării de a săruta țărmul...”

Poate Gică Contra din mine, poate raționalul încearcă să își imagineze cum arată acea situație... Mda, cam ciudat un dor care se repetă la 7-10 secunde... Or te cam lasă repejor pasiunea, la acea frecvență... Ochii carele se văd prea mult...

Cum spuneam, mi-i intervenție poate în exces a rațiunii.

În același timp, nu am cum să nu văd – aici – că dorul nostru de a crea ceva plăcut se naște întâi la modul general, apoi identifică vreo țintă. În cazul aceasta, marea.

Ea, săraca, nu are valențe extatice, în sine. Pur și simplu o punem noi în acea haină, iar împreună astupă una din nevoile noastre acute de 'plăcut', sub un cer existențial cenușiu

Apoi.

Realizez că în condițiile în care mi-ar plăcea, m-ar fascina ori m-ar ului ceva din exterior (și chiar mi se întâmplă!), nu aș simți nevoia să împărtășesc altuia.

Nu este egoism (de unde apare acuza asta, e altă parte a discuției), pur și simplu e o caracteristică a plăcerii. Probabil soră cu amorul, unde nu fugi s-anunți obștea, că ce bine ți-a fost în duduia Lili.

Cu nemaipomenitele resimțite asupra mării, să zicem, te duci la semeni doar cînd treaba ieri din tiparele simțitului de plăcere. Și duce la dorința de a reține atenția acelora, legat de ce simți tu, ori de ce poți relata despre acea minunăție.

Mărturisesc aici că nu știu pe cine poți da gata cu așa relatări, asta în condițiile în care fiecare avem viața interioară ce ne captează, respectiv alte criterii pentru a pica în vreun extaz.

În același timp, Societatea a inventat/impus în timp un gen aparte de comunicare a plăcerii.

Îndrăznesc să cred ceva aici, din unghiul unui personaj (ne)social pe care nu degeaba l-am pomenit în debut post. Poate pentru întărirea relațiilor între componenți, există o variantă falsă totuși din punct de vedere al simțitului, ba și al comunicării umane eficiente. Dar pare să prindă bine alcătuirii interumane.

Este vorba de a înlocui simțitul natural cu versuri a la Blaga (îl repet: „Valul este dorul mării de a săruta țărmul...”), carele apoi circulă, generînd chiar entuziasm – ultimul, inevitabil tot dintr-o categorie prefăcută.

Campania cu *Rromânii* continuă la greu

”Secretarul de stat american John Kerry îi felicită PE ROMÂNII cu ocazia Zilei Naționale”.

Teoretic, eu sînt ăla nepatriot și răuvoitor, dar mi-i vină că observ acel val propagandistic? E vina mea că văd?

Aaaa, spuneți dumneata că pot vedea liniștit, dar că în asemenea cazuri se tace?

„Păi de ce să tac?”

„Lasă, /că/ știi tu...!”

Cum Big Brother (unul din țară!) nu va fi șters arhiva online a publicațiilor, m-aș duce un pic să văd cum ședea stilul de voroave până acum vreo doi ani, eventual care erau formulele...

Sînt prea leneș pentru așa demers, cert este că parcă era scoasă la înaintare Țara.

România.

Da, cam asta era formula.

'Româniaaaa.”

Face.

Drege.

Este.

Cu extensia aproape la fel de importantă: „cetățenilor României”.

Sau Istoria ei.

Tradițiile.

(Ultimele mai ființează, dar locul e totuși limitat, sub reflectoarele destinate persuasiunii populare)

S-a renunțat la țară, în sensul acut propagandistic.

Cum așa ceva nu mai prindea, mai ales raportat la gustul Statului ('guvernanți' e prea puțin spus, aici), s-a trecut – după meditațiunile de profil – la ceva care să 'prindă'.

Inevitabil, îl dai gata pe om cu ceva care ține de dorințele sale personale. Eu (adică el, ei).

Care 'eu' a fost altoit cu ceea ce interesa statul (voitor să sporească o coeziune națională ce-i va fi părut a .se afla la un nivel îngrijorător).

Și-a reieșit acest 'toată-zuia', plus pe 'toate drumurile' *Românii*...

Îmi voi lua bobîrnace că voi răul nației, dar tot mai adaug ceva.

Dacă mă uit îndărăt – iar lucrurile or fi normale – cam orice modalitate de a ține unit un hipergrup clachează până la urmă... A căzut pe la 1848 gîrbaciul, a fost gonită apoi ideea de monarhie, iar de la o vreme a luat-o la vale și patriotismul de tip „Rromâniaaaa”.

Ca părere absolut personală, mi se pare subțirel sistemul ăsta recent ivit sub soare, în microfoane și pe monitoare computer. E vorba de cel cu românii.

Spun asta încercînd să văd pe termen mediu.

Poate în lipsă de alte opțiuni, se umblă la formă, nu la fond.

Noi nu devenim mai puternici dacă ne românim (admiteți verbul!) cu orice prilej. Dimpotrivă.

Priveam acum vreo două zile la un ambuteiaj de seară, pe la Grozăvești. Cu mult regret, dar nu ideea măreață de români nemaipomeniți mi-a țîșnit acolo în minte – văzînd indiferența sau chiar nesimțirea vreunuia care bloca mijlocul intersecției, pentru a cîștiga el un minut...

Limuzine bune, oameni cam fiare...

PS

Această formulă pare să mai aibă un sens. Să descurajeze ideea de minoritate. Prea e spun, repetat cu foc!

Nu e vorba de unguri ori, păcatele mele!, de țigani.

Ci de acelea pe care le vor aduce vînturile următoarei jumătăți de veac.

PS2

Apropo de formula reprodusă inițial, cu John Carry ce felicită pe rrrromâni...

O variantă mai nevinovată, mai de prostuțel cartierului, dar care ar merge tare mult la inima noastră cea amărîtă ar fi fost: *ne felicită*.

Și cred că nu mă înșel tare mult. Acel *ne* te face egal cu ditai americanul, cu ditai ăi care ne conduc.

Formula 'rrromân' te cam umflă cu pompa, iar apoi te pune la căruța altuia.

Complexitatea firii umane

Cei de la Școala de ghizi montani a firmei Christian Adventure găsesc de mare importantă să posteze pe fila lor Fb despre dosarul de urmărit al lui Arsenie Boca.

La prima vedere mi se pare aiurea gestul.

Ce are asta cu muntele?

Ce are asta cu niște caracteristici pe care unul ca mine le alătură patronului firmei (bănuie că acele materiale nu au aterizat pe capul lor pe net, acolo...): om umblat prin lume, reușit social, relativ tînăr.

Ok, omul își introduce numele – în titulatura firmei – într-a grafiere egală cu a fi creștin, dar asta nu-i obligatoriu să conducă la pasiune pentru Boca...

Sau barim așa credeam, în ignoranța-mi, pînă azi.

Mi-am mai dat cu părerea pe aici că mi se pare nițel aiurea să te înnebunești după Boca, dacă posezi scaun la cap și-l citești măcar cu medie atenție. Iar la mijloc nu-s neapărat prăpăstiile religioase, cît stilul pe care eu îl găsesc agresiv-mahalagesc al aceluia (sau barim atribuit lui).

Cred că pot înțelege însă și tipul de compatriot relativ tînăr, înstărit, umblat prin lume – care face pasiune pentru Boca.

A trece des peste hotare și a te realiza material nu au legătură totuși cu a te elibera de legăturile cu solul natal. Pe acest fond, intervine acea înclinație a etern neputinciosului (față cu mediul) om. Și care uneori se transpune mental în pielea cuiva.

Inconștientul nostru nu cunoaște altceva decît prezentul, iar în paralel nu pare să accepte ideea morții. Deci faptul că Boca e *dus* nu sperie acel transfer spre adulatul monah. Care, în plus, are șansa (iar noi punem din plin umărul) să devină sfînt. Și uite-așa ajungem egalii lui Dumnezeu, dacă nu copiii favoriți ai Acestuia.

Nu strîmbați din nas la așa idei – răsfoiam zilele astea un psiholog neamț, plecat de lîngă Freud, și vă asigur că bătea cîmpii mai rău, apropo de relații cu Ți de Sus.

De ce cu Boca și nu cu vreo arătare domoală?

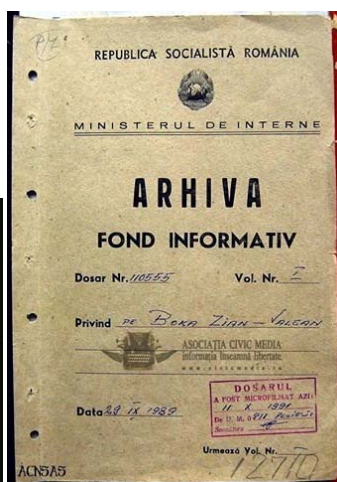
Simplu. Pentru că cel dintâi pare să fi posedat un temperament (să nu spun agresivitate...) cam ca a noastră...

PS

Abia acum văd că Boca e protectorul acelei Școli de ghizi montani!

Cristoase!

Pesemne un sfânt clasic le tușea... Ori o fi plăcerea să aburci matale un sfânt de-a dreapta tatălui...

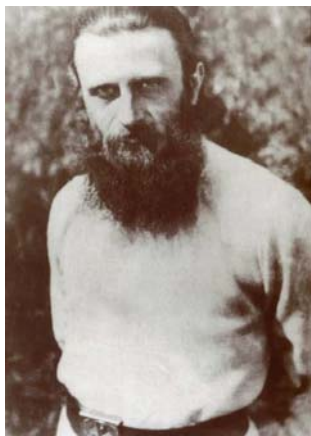

Nu aș fi primul care amintește

...de conservatorismul accentuat al Bisericii, ortodoxă sau nu. Remarc însă un fenomen interesant, efect poate și el al democrației, al emancipării oamenilor, la 2014.

Zic asta pornind de la faptul că grupul cutare de la noi și-a stabilit drept protector nu vreun sfânt clasic, ci un om după a cărui canonizare se tot aleargă. E vorba de Arsenie Boca.

Pare să fie la mijloc și un per tu în creștere cu Dumnezeu, căruia vrem să-i populăm și noi – cei de rînd – ograda.

Că tot m-am nimerit

În zona Arsenie Boca.

Se inventează pe-acolo, la mare greu...

Între altele – și în numele Domnului, se înțelege... – o confesiune a unui [colonel](#) de Securitate.

Care îl arestează la un moment dat pe Boca, îl bagă într-o cameră cu zăbrele, de unde acesta dispăre pasămite peste noapte, pentru a fi regăsit a doua zi, pe când oficia slujba bisericească.

Numele acelui ofițer nu se dă.

Nu se dă nici măcar data a aproximativă a întâmplării. ce-i drept, despre religie am mai aflat și eu câte ceva: cu cât mai neclar, cu atât mai bine – Ei...

Și gesturile atribuite celui COLONEL sînt discutabile:

„Eu de atunci i-am zis generalului: „Să știți că eu îmi dau demisia din Securitate! Un om singur nu putea să facă așa ceva! Că, uite, aici sunt colegii mei – o cheie e la unul, o cheie la celălalt, a treia era la mine. Cum de-o ieșit omul ăsta? Un om simplu nu face așa ceva! Nu face așa ceva!”

A-ți da demisia din Securitate...

Șamd, de pe acolo.

Să mințim în numele Domnului...

Băieții cei religioși

„Nu se termină totul cu mormântul! Acesta-i motivul pentru care încurajăm la răbdare și mulțumire în neazuri, pe orice răstignit al vieții...”

Am apucat să știu și eu că după-moartea este bine prezentată în cărțile sfinte. Și că o să stăm în veșnicie ba la rai, ba la iad – după fapte (nu știu exact unde va merge miliardul de necredincioși, cel al lui Mahomed).

Dar. Și-a bătut careva capul cum fu veșnicia de dinainte de a ne naște? La subiectul ăsta, [religioși](#) tac. Probabil pentru că, în trecut și prezent, nu chestia asta îngrozește, ci sor-sa 'de-pestre-viață'.

Smoala din cazane cum o mai fi?

De calitate?

Ori pun de calitate asfalturilor de pe drumurile noastre?

PS

N-am fost atent... La postările siteurilor religioase există îndeobște rubrică de comentarii?

De ce pot bănuî că nu prea?...

Din an în paști nimeresc pe siteuri străine

... dintre cele care permit cititorului a comenta.

Atmosferă, altfel ca la noi. Destinsă. La noi e multă inflamare, vehemență...

Cine o fi de vină?

Dumnezeu?

Nuuuuu.

Țaraaa?

Nuuuuu. Mîine îmi cumpăr chiar steag!

Noi înșine, ăștia de sîntem întrebați aici?

ȚȚȚȚ! (în semn de negație fermă)

Atuuunciii?

Celălalt! Ministrul Educației, de pildă!

„Cât va mai fi ținut acest cretin în funcție? Elevii de clasa 1, tot nu au manuale, cei de clasele 2 și 3 au manuale ce nu corespund cu programa, știu ce spun pentru că fetele mele sunt clasele 2 și 3, iar el se duce la sindrofia francofoniei, să vorbească ENGLEZA! Ar trebui să se ascundă într-un "cuib de vulpe", auzi CUIB de vulpe acest dobitoc sinistru! Am mai avut miniștri de tot răsul la educație, dar parcă nu în halul ăsta! Demisia!”

Lumea, inclusiv cea destupată

... [o ține mortis](#) cu marea victorie din alegeri.

Care, pe deasupra, ar fi și morală.

Dacă nu mă credeți că un pic mai acolo, la oarece înălțime, se află un prag-de-sus – nu vă oprește nimeni să pășiți făloși pe acea direcție.

Uitați liniștiți de scorul strîns. Ignorați și cum ni-i cu moralitatea reală. Cît și de multe altele.

Aștept vești despre cucui.

De tot hazul (și, recunosc, un pic sadic) este să-ntrebi peste un an-doi: „Ei, băieți, cum fu cu visul cel frumos?”

Eu nu spun să nu sperăm la mai bine, dar parc-aș băga la mijloc măsura.

Mă întrebați unde naiba am văzut eu așa ceva, la poale de Carpați?

Păi... Aveți și domniile voastre dreptate...

Nu sînt un monument de autocontrol

Dar mă liniștesc, în domeniu, cînd văd minți mari a nu le avea cu grija afirmațiilor...

„Ponta ar renunța la șefia guvernului dacă Iohannis numește în locul său un pesedist. Învingul pune condiții învingătorului. Asta e viața în democrația noastră originală. Nu e de mirare, de aceea, că Ion Iliescu e din nou în centrul atenției...” (Cristian Preda)

Dincolo de afirmațiile la condițional optativ.

Să ajungi sus și să te produci sub reflectoarele Ei, iar în paralel să te plîngi de Dumneaei (a se citi democrația originală) – ceva parcă nu e în regulă...

La patrioți este precum la religioși...

Credința îți este amenințată cît există delăsători ori – mai rău! – neafiliați!

Ce chestie...

Poți iubi pădurea, muntele etc. fără să-ți vină ideea de-a inocula și altora morbul. La cei amintiți sus, o mică disidență deja pică foarte prost.

Pot bănuși și de ce.

O eventuală picare în ne-majoritate îi expune agresiunii unor altor iubitori smeriți de Dumnezeu/Patrie.

Un film, aseară

Șeful unui polițist, tracasat de ultimul cu ideea de aflat adevărul, replică.

„Adevărul este ultimul pe lista mea de priorități. Înainte se află a da celor mai mari ca mine ceea ce vor să audă, respectiv a nu le tulbura creințele, oricît de ciudate sînt acestea. Abia apoi vine adevărul...”

Apropo. Îmi cad ochii ieri pe coperta unei reviste. Scris acolo (aproximativ): „Vrăjile au efect sporit în noaptea sfîntului Andrei”.

Pas de te bagă, peste așa frumos amestec de creștinism și păgînism...

Hotărît lucru, a trece prin viață nu e o treabă simplă. Nici pentru ai îmbîrligînd vrăjile cu tata Andrei, nici pentru cei care-i privesc nițel uimiți.

Apropo de Republica Moldova

Grecii nu sînt perfecți, dar – într-o situație analogă cu a noastră – nici nu vor să audă de Republica Macedonia. Dacă ții să-i înfurii, pomenește-le de chestia asta!

Care, pe același frumos sistem sovietic, a preluat (în vecina fostă Iugoslavie) numele unei provincii elene.

La noi, poate relevant pentru naționalismul local, nu a văzut nimeni vreo ciudățenie în formula „Republica Moldova”. Și care a fost creată de Stalin și ai săi pe principiul de a alipi ulterior și restul zonei omonime, aceea a României...

Nu izbutesc să mă împac

... cu ideea patriotismului...

Privesc, de pildă, la scrisesele unei susținătoare a fenomenului, Gabriela Filitti. Multe clișee, sforăituri, plus destulă minciună.

În paralel, mă uitam la prestația prezentatorilor matinali de la TVR. Că pasămite copiii României nu mai pot de emoție în ziua asta.

Ca să vezi!

PS

Nasol. De tot! Nu izbutesc să mint, în folosul Țării.
Ferice de-ai căruia mintea îi permite sportul ăsta!

PS2

Interesant acest 'joc' între oficialități (plus susținători, a la G. Filitti) și popor.
Dacă acesta din urmă nu e suficient de patriot ori mai știu eu ce pică bine Statului, vina e plasată la dânsul popor.
Uitați-vă la [materialul](#) dnei Filitti, unde lipsește măcar o sugestii de acest tip, spre autorități.
Nu, mujicul e cel care trebuie să se schimbe!

Pentru Georgeta Filitti, 1 Decembrie reprezintă "un simbol al unității românilor". "Și folosesc acest prilej ca să mă raliez celor care, iubind istoria, iubind tradiția, iubind lucrul bine făcut, să insist pentru menținerea zilei de 1 decembrie ca Zi Națională și să înlăturăm acele încercări de-a dreptul ridicole¹, care vin să susțină că e o zi friguroasă și atunci ar trebui să fie, eu știu, în plină vară Ziua Națională a României, dând o mulțime de alte date... /.../

"Este o anume indiferență, care nu e proprie numai românilor. E proprie foarte multor europeni, care sunt foarte grăbiți și care își uită prea lesne istoria. Și de faptul acesta cred că suntem vinovați cu toții. Mi se întâmplă să circul destul de mult în țară, să țin conferințe pe teme istorice și eu am găsit o formulă care vrea să se abată puțin de la rigoarea de pe catedră și atunci toată lumea spune: 'Vai, dacă nouă ne-ar fi fost predată istoria așa cum ne-o înfățișați dumneavoastră, am fi fost fani ai istoriei, am fi învățat cu drag...'"

Plus că nu există deloc curiozitatea întru motivul (real!) indiferenței omului simplu, față de ziua națională. Ce-i drept, răspunsul ar fi al naibii de neplăcut.

Mai exact, au dispărut mijloacele coercitive care obligau la patriotism (fie-le țărîna ușoară!) Iar guvernanților mintea destupată, pentru a înlocui cu ceva adaptat mileniului III.

¹ Are bietul om și el o părere, de Zi Națională în altă zi – gata, e un om ridicol!

Filme, pe la televiziuni

„Dacii”, de pildă.

Cum doi neuroni încă posed, nu aveam cum să nu leg anul producerii lui, 1967, de ascensiunea național-comunismului românesc.

Mai priveam acolo cum un Decebal reacționa deseori coleric, atunci când nu-i pica bine ceva. Iar mare virtute a dacilor era prezentată de asemenea beuta unui mare ulcior cu vin, dintr-un singur efort...

Prin alte părți, era difuzată ieri pelicula „Departee de Tiperarry” – în viziunea comunistă, de prin 1974, a tragicului moment de la Tămădău, care a dus la distrugerea PNT, cu 27 de ani înainte.

Mie ultimul partid nu mi-e foarte drag, azi, dar parcă e aiurea ca o rană istorică teribilă a acestuia să fie prezentată – la 2014 – din unghiul comisarului comunist Roman și al celor ca el.

Interesantă pastila asta

... care vine deseori de la guvernanți ori sculele lor:

„Este o anume indiferență /față de ziua națională, n. MO/, care nu e proprie numai românilor. E proprie foarte multor europeni, care sunt foarte grăbiți și care își uită prea lesne istoria...” (Georgeta Filitti).

Una la mână, ca să uiți ceva, trebuie să fi avut cunoștință anterior de acel lucru.

Apoi, prin istorie, distinsa doamnă Filitti înțelege ceea ce convine Statului. Poezeaua aia cu omisiuni și minciunile adresată copiilor.

În momentul în care te apuci să citești atent istorie, e ca la religie. Te lecuiești de admirație.

Citesc acum din *Jurnalul politic* al lui Ioan Hudiță, file din prima parte a anului 1944. La o întrunire politică a partidelor democratice, dr Angelescu de la PNL îi reproșează vehement lui Gheorghe Brătianu colaboraționismul cu germanii. La care ultimul explodează (citez din memorie): *„Dumneata vorbești, care ai stat alături de Carol II, inclusiv la vremea guvernului pro-german al lui Gigurtu? Iar asta de ce? Ca să nu-ți pierzi locul în comitetele de administrație, atât de bănoase...”*

Când ai idee de așa amănunte, e mai greu să vină careva să-ți vorbească de partidul glorios al Brătienilor.

Asta apropo de a-ți uita sau nu istoria...

Am trăit momentul Decembrie 1989

...ca mai toți compatrioții. Cu informațiile TVR, iar apoi ale gazetelor.

Ulterior, s-a întâmplat a rășfoi cărțile dnlilor Stoenescu, respectiv Cartianu.

Din observațiile dinșilor – cărora le-am dat și dau crezare -, am realizat că e distanță măricică între ce știam noi, și realitate.

Cu ocazia asta am aflat despre sportul atribuirii de mari merite mulțimii cea patriotică și deșteaptă, în spate niște băieți tăcuți – dar foarte eficienți – trag la greu sforile.

Este motivul pentru care am privit mai prudent fenomenul Facebook de la ultimele alegeri, respectiv toate poveștile eroice care s-au spus despre acesta. Trec aici peste faptul c-am învățat să citesc ce fel de om se ascunde deseori în spatele vorbelor mari. „Am încins, revoluția bunului simț scl, scl”.

Cam pe acolo.

Și total nepatriotic fiind.

Tare-s curios cum au arătat dedesubturile nemaipomenitei adunări – așa, din senin! – de la Alba Iulie, la 1 decembrie 1918.

La acest moment, n-o să vezi vreunul să suflă vorbuliță despre cât la mîna altora a fost Unirea... Mai exact a viitoarei Conferințe de la Paris.

Nu dă bine.

Iar bietul Woodrow Wilson, cel cu Autodeterminarea naționalităților, nu mai are nici măcar strada interbelică, actuala Dem Dobrescu...

Nimeresc la tv o emisiune

... să-i spun folclorică.

Spectacol pe undeva, capitală de județ pesemne. Lumea bună a zonei.

.

E interesată aici o chestie.

Dacă manele ori muzicile ușoare supraviețuiesc și pe picioarele proprii, cele culte ori populare nu se descurcă pe picioarele proprii – avînd nevoie de sprijinul statului.

Oarecum paradoxal, muzichiile fără pretenții supraviețuiesc, aş putea spune precum buruienile. În schimb manifestările care-și trag îndeobște mari calificative (din categoria național ori tradiții, respectiv arta cea înaltă) nu s descurcă singure.

De unde și bănuiala că avem de-a face cu ceva, totuși, artificial...

Întorcîndu-mă un pic la muzica populară... Pînă la venirea comuniștilor, și ea mergea pe picioare proprii. O Maria Tănase supraviețuia mai degrabă recitalurilor ei la restaurantul Coșna din strada Buzești, decît implicării statului.

Lucrurile s-au schimbat odată cu subordonarea muzicii populare de către comuniști. În paralel, a avut loc marele aflus de la sat la oraș, cu oarece nostalgii, dar nu și cu manifestări curente de muzică populară. De asemenea, este perioada în care intervine puțința de a înregistra pe bandă sunetul.

După revoluție, ca în multe alte domenii, statul a păstrat din gesturile-i perioadei comuniste, de pildă instituțiile care mențin vie muzica populară. Fără îndoială va fi avut socoteala Sa – în principal interesul pentru mortarul coagulant al unei societăți.

Pe sticla televizorului

... se produce domnul Dan Puric.

După ce se plînge de diverși din exterior (Uniunea Europeană etc.), realizatorul emisiunii îl întreabă de nu cumva posedăm și noi o vină, dacă lucrurile nu ne merg perfect.

Puric nu recunoaște nimic din acest gen, păstrîndu-se pe scena reproșurilor către diverși asupritori ai poporului. Care, de pildă, Îl (pe El, poporul) supun unui experiment – se înțelege că unul malefic!

Îmi cade fisa.

Mîngîi poporul pe creștet, că ce asuprit este el, că ce oameni răi îi poartă sîmbetele, apoi te pui frumușel în fruntea cetii cea bătută de soartă.

Frumos.

Cum Dumneaei, mulțimea, nu găsește te toate drumurile așa tipi ce-i poartă grija, nu puțini inși îl urmează pe Puric. Ori pe-ai ca el.

Ori cel puțin reține ideea, că ce de treabă este dumnealui, omul simplu, dar avu ghinionul unor ticăloși, pe lumea asta.

Ceva nu tare departe, ca atitudine, descopăr la o emisiune unde toate belele-s zvîrlite în capul politicianilor. Corolar fiind că ce clasă de profil nouă merităm noi.

Bineînțeles că aritmetica de profil („avem conducătorii pe care îi merităm”) nu are căutare în acel loc, cît și numeroase asemenea, sub soarele României.

Să tot capeți nițică simpatie din partea telespectatorului simplu!

Strivitorii (să trec la singular?)

...de corole ale lumii.

Observ o mică modă, printre unii distinși amici de Facebook, de arborare a drapelului național, în mersul lor pe munte.

Aș puncta din start că nu e vina mea dacă un fenomen social sau altul e vulnerabil în fața argumentelor pe care le ridic pe-aici ori aiurea... N-are decît să fie dînsul mai solid și să rîdă de ticăloasele-mi tentative de a-l submina!

La tineri, nu știu cît amor este de Patrie, cît caracteristica vîrstei, de a face exact pe dosul generației mature. Dacă aceștia din urmă ar plasa steaguri la fiecare răspîntie montană, urmașii lor imediați ar milita pentru opusul situației.

Nu pot să nu observ că, în materie de fluturat sfînta pînză, aceiași nu se prea înghesuie s-o arboreze în mijlocul semenilor. În urbe adică. Ar păți probabil precum Svejck, pe cînd s-a apucat să strige – la intrarea într-o încăpere oficială – „*Trăiască maiestatea sa, împăratul Franz Josef I*”.

Șamd (chiar credeți-mă, că pot extinde subiectul!).

La bani mărunți, nu e vina mea că ne dăm de români și de patrioți, dar afișarea de stegulețe prin balcoane ține de un 2% din total.

(Ăsta da, subiect de doctorat, pentru cine a făcut o facultate, se înțelege...)

Uman, este de înțeles.

Dar...

Unii văd c-au obsesie în a declara victorii electorale al naibii de strînse drept mari și eterne triumfuri. Nu știu cît e aici setea disperată a gazetarului de clipe frumoase, și cît cinism (a livra cititorului delicioase minciuni).

Dacă presa e cîinile de pază al democrației, de ce nu ar căsca și unul ca mine ochi (în lipsă de mai bun a face) la ce face Maiestatea sa, Presa?

Cum, ziceți dumnevoastră că nu se împiedică Aliotmanul de un fir de nisip?! Aaahhh! ce răi sînteți! Cum îmi stricați nevinovata (și dregătoarea de Ego) plăcere!

Bestiilor!

O cunoștință feminină ține

...să-mi împărtășească o bucurie, dar și o mirare:

„Nu am treabă cu feministele, al căror principal scop în viață este războiul cu bărbații. Stau binișor în pielea mea, cea căpătată la naștere. O ceva teamă instinctivă am însă de forța bărbatului, iar în paralel mi-or fi intrat în cap și ideile din mediul unde am copilărit. Cum că bărbatul e mai tare. Dincolo de astea, îmi apăr cu destulă vehemență interesele, în fața unui domn. Mi s-a întîmplat chiar ieri. Un taximetrist își lăsase aiurea mașina, de nu mai puteam să ies din curtea blocului. Cînd a binevoit să revină, l-am luat tare. Ce m-a mirat este că s-a făcut mielușel destul de iute, chit că era cam zdrahon... Am eu, domnule Mircea, vreo calitate-minune?”

„Nu știi ce să zic... Deși, dacă stau să mă gândesc, cea dintâi corecție, și implicit teamă de vreun seamăn vine, și în cazul unui mascul, *din partea mamei...*”

„Adică?”

„Păi, mai apar și tați nervoși cum că, din cauza atenției acordate bebelușului, nu mai apucă a se bucura erotic / afectiv de fosta logodnică-nemaipomenită... Dar așa ceva cred că-i mai rar, statistic, decât iritățile produse mamei... Și de aici descărcări de furie inclusiv fizice...”

„Să înțeleg că nu e ca-n cărți?”

„Nu prea. Ori cel puțin nu se vorbește de acel procent unde lucrurile mai scapă, pe principiul arătat de mine... Prin urmare, imaginându-ne un turn de clătite, mai bazală este teama de femeie... În paralel, chit că nouă bărbaților ni se pare ulterior a fi fost lei toată viața, cam cel puțin pe la 12 ani ne terorizează destule femei... Profesoara, asistenta medicală în vreun spital, vecina, vreuna mai a dracului de gură prin tramvai...”

„Surorile mai mari, nu?”

„Na, că era să le uit!”

Un text distribuit de Ionel Stoica.

„Sefii Politiei din Bistrita sunt cei mai mari mafioti de care am auzit in ultima luna. Cum puneau presiuni pe o politista care nu le asculta ordinele. „Păi, fă-o să se sinucidă...” îi spune Mureșan lui Hasnăș. Șeful de la Rutieră îi răspunde lui Mureșan: „Păi nu-i fac toată ziua, tot o omor, am trimis-o singură...o trimit singură să-și rupă capul, șefu`

Uitați-vă vă rog la planificare, că i-am băgat trei zile de noapte, i-am băgat...o bag de noapte, o bag cu unu`, o bag cu altul, să fie gelos barbatu-su...ce să mai fac, să pun pe unu să o f..., să o filmeze? Ce dracu`, bat-o soarele...!”

Ani de zile m-a iritat incorectitudinea altora (de pildă, a comercianților: „Prețuri *de la* 13 lei...”). De ceva timp, miros că lumea e de luat cum este.

În cazul bistrițean și nu numai, că la vîrf răzbat doar cele mai puternice fiare. Și care se manifestă precum e relatat în extrasul din aminte.

Să vedem dacă mă descurc cu neiritarea – nu cumva să mă trezesc cu bube ori cu ulcer...

Tot trag pe aici

... spre disperarea și iritarea dumneavoastră, discuția spre patriotism...

La mijloc e posibil să nu-mi fie doar gică-contrismul (mai savant spus problemele cu Autoritatea), cît și tîmpita aia de dorință, de a afla ce și cum.

Mă miram ieri cum naiba de atîta lume (inclusiv destupați de la Digi24) nu vede în materie de nemaipomenita Adunare de la 1 ianuarie 1918 decât clișeul oficial.

Mai nimeni nu aruncă un ochi în jur, respectiv pe dedesubt. De pildă, cum i-a apucat pe-o sută de mii (ghici care va fi fost cifra exactă!) de inși să ia calea Bălgradului...

Mirarea mi-era și că nimeni nu dădea vreo privire, vreun neuron la situația continentului – întrucât noi, bravii români, nu sîntem totuși chiar de capul nostru pe lumea asta...

Pe urmă m-al lămurit.

La mijloc, cu asemenea zile și fapte glorioase, pare să se afle infantilismul. Îți crezi o iluzie convenabilă (de pildă că ești nemaipomenit pe lumea asta), apoi o ferești de contactul cu realitatea.

Pe acest fond a intervenit Statul.

Nu am idee cum ședeau lucrurile – la noi – înainte de un 1800. Pot bănuir că venea ordinul direct de la Vodă (el nu era totuși în vîrfurile totale ale puterii, căci existau de asemenea turcii și alții), care o spunea pe față: "Care nu ascultă, îl tai, să moară mama!".

Cam de la Tudor și Eterie, pe fondul celor evropinești, n-a mai ținut chiar așa... Trebuia să gîdili un pic norodul, care era în stare să se irite neplăcut de tirani. În ce privește o pătură intermediară, între popor și frunce, se găseau și pentru dînsa avantaje – inevitabil, mai consistente.

Este perioada în care a fost implementat patriotismul, de genul celui existent și azi.

Concluzionînd un pic, Statul detensionează astfel mocneli inerente ale poporenilor, respectiv își asigură – funcțional – un liant pentru cărămizile societății.

Că nu prea vorbește nimeni despre asta, poate e de înțeles.

Cam toată lumea a trăit în marele țarc unde nu prea spui că împăratul are probleme cu hainele. Dacă te nimerești din stofă de Huck Finn, e posibil să spui și trăznăi precum ale mele...

M-a pus dracul azi...

... să intru în sediul PNL București, acela de pe Bd. Bălcescu.

Am ezitat, conștient de glanda-mi cu datul mare, plus altele.

Altele, adică nostalgii, de pildă înscrisul meu în PNL aici, la 7 ianuarie 1990 (că nu am făcut purici mulți împreună, aia e altă poveste). Bașca faptul că, dacă divorțez de vreo nevastă, aia nu înseamnă obligatoriu să uit și momentele frumoase ale cuplului în cauză.

Sui, la etaj.

Voiam să dau de careva cu care să schimb o vorbă: „Ce mai e, fraților, pe la voi? Ce mai punem la cale? Cum îl vedeți pe tata Iohannis?” etc..

Ți-ai găsit!

Dau undeva de-o ușă deschisă. E Secretariatul.

Într-o încăpăre intermediară, vreo cinci tineri. Fum de țigară, la greu.

Poate vreau eu prea mult de la viață.

Să vezi vreun dram de interes pentru ăl de le-a călcat pragul – aș!

Un sictir de celălalt, în ochii lor...

Am zis de una de alta, inclusiv de povestea cu înscrisul, din antichitatea postrevoluționară de care am amintit.

La bani psihologici vorbind, era un deschis de suflet. Și nu săream deloc peste cal, căci știu și asta cum e, din vremea când serveam la Alianța Civică.

Am plecat destul de înnegurat de acolo.

E vina mea.

Ce-i drept, nu m-a ținut mult...

Am realizat că viitorul nostru politicesc nu-i grozav, cu așa exemplare (cred că erau membrii tineretului liberal, adunați pentru convenita lor ședință). Să fii șef de filială liberală bucureșteană, și să nu citești în ochii, în comportarea ipochimenilor ce le poate pielea / ce viitor oferă ei PNL – parcă nu e o treabă...

Cum aveam plan de plimbare în ninsoare ceva mai lung, mi-am zis să merg pînă la PSD.

Singurul pe care îl știam, era (vorba răposatului Ticu Dumitrescu) '*Pesedeaua*' de-la-Șosea.

M-am zlotit (de la a a umbla prin zloată) ceva pînă acolo.

Ce-i drept, nu era singurul scop al preumblării – se puteau admira și suporta multe în jur...

La PSD, acela din Kiseleff, paznicul îmi spune nu s-a pomenit să vie om din popor dornic să vadă cum arată atmosfera din sediu, respectiv mădulele umane ale partidului. Și că, oricum, nu mai e nimeni, la ora aia – au plecat la casele lor.

Altminteri, ins de treabă, cerberul...

Am mers apoi spre stația de metrou Aviatorilor, și pentru că o baltă mascată mă făcuse om, în materie de udat galoșul. Ca să reduc drumul, am luat-o la un moment dat pe strada (parcă) Uruguay zisă. Acolo, din negură, îmi răsare un sediu al PDL.

Îmi înving timiditatea. Curte modestă, noroc de bannerul imens și electoral de la poartă.

Înăuntru, mai exact în căscioara de pe acolo, scenariu ca la Peneleu. Dar, precum în algebră, diferea semnul. Plus, în loc de minus.

Și juniiăștia beau la greu tutun, dar au cu totul altă privire. Se stă altfel de vorbă cu ei.

*

Cu alde calitatea umană, nu am bătut niciunul recordul, sub soarele mioritic (dimpotrivă, care a jonglat mai tare, fuse și ăl mai lepră, mai neputincios structural – a se vedea PNȚCD).

Dar cine s-a sprijinit prea tare pe flașnete istorice – *Ce tradiție nemaipomenită avem noi!* – a stat și mai prost ca valoare umană.

Părerea mea.

PDL a fost întotdeauna un partid mai puternic decât liberalii pentru că n-au avut măreție de pernă (istorică) pe care să puie urechea.

De ce ne-au pus-o, putem mirosi lesne. Fură moștenitori ai unui filon politic unde vorba de partide istorice nu era foarte agreată. Dacă domniile dumneavoastră strîmbați din năsuc de așa idee, la 2014, vă invit la un mic joc de inteligență, cu transpunere la vreun 1985. Pot paria că nu ați fi gîndit atunci pe cît de vitejește o faceți azi...

Oamenii care formară și alcătuiesc PDL (cu excepții aparente, ce pot fi decelate... – aluzia la dl Blaga e aici pe față, dar nu obligatoriu nașpa!) sînt inșii cărora le-a mers ceva mai tare mintea decât colegilor feseniști de la un 1992.

Că unul ori altul dezertară pe parcurs, a la Sassu ori Severin, aia e beleaua lor, dar și semn de isprăvire a benzinei personale, aia existențială mai exact.

Deci, oamenii ăștia au trebuit să compenseze prin doxă minusurile extracțiunii familiale – care după 1990 devenise, în sine, un handicap.

Nimeresc acum vreo trei seri

...o descărcare psihi – televizată în direct – a lui domnului Corneliu Vadim Tudor.

Bănuî că numai datorită vîrstei nu i-a propus – cu acel prilej – o felație doamnei cancelar Merkel.

Să rămîină secret, vă rog!...

Chiar nu i-au găsit – fie și la delicatul post România TV – un adversar în platou carele să-i răspundă inteligent respectatului Tribun??

Inteligent înseamnă nu blegul satului.

Ci,

Ca atunci cînd ăl'lalt are nevoie de un duș rece, să i-l ofere cu maximă amabilitate.
Verbal.

Pă romînește.

„Bă, Vadime. Zi-mi și mie, să nu mor prost... În mecla matale de idiot, nu și-a băgat-o chiar nimeni?”

Cum?!

Ziceți că nu se cade?

Că nu e de bon ton?

Așa-i.

Nu-i deloc *comme il le faut*.

O bună prietenă suie

...pe un pisc montan, unde scoate – la fluturat în vînt – drapelul țării.

Întreb și eu.

Ca un ticălos.

De ce trebuie să ne iubim Țara?

Eu-s mai greu de cap, și o motivație nu mi-ar strica..

Este drept că nu-s doar greu de cap, ci și ticălos.

Știu foarte bine că trebile astea cu amor de țară sînt plantate la vremi fragede. Cum are loc așa plantat, sub amenințarea a ce (dacă nu ascuți), asta e altă poveste.

...Deci se află la inconștient.

Prin urmare, dacă acel ins are ghinionul să dea peste un ins căruia nu i-a fost săpat virusul în conchilărie, va avea probleme pentru încropit o explicație.

Reamitesc întrebarea:

Pentru ce să-mi iubesc țara, unde s-a întîmplat a mă naște?

LA SITUAȚIE DE GENUL ĂSTA, apere iute ideea „Pleacă, bre, din țara asta...”

E uite că nu țin eu să plec.

Și-aștept explicația voastră.

La bani mărunți, vi se pare mai morală, mai la locul ei atitudinea patrioților care vin în țară doar pentru concerte de Crăciun – cu anumite onorarii?

Ca individ oportunist ce mă aflu

... (în popor se spune 'lunecos'), urmăresc și postările primului ministru.

A se ierta.

Dar pare alt gen de om decît precedenții doi preșidenți ai PSD.

Ponta este doar aparent copchil. Sau poate acel dram de infantilism îi este avantajul...

Ponta va mai popi pe mulți.

Nu degeaba îl simpatizează Iliescu. E și un mod de a recunoaște pe-ăl ca el.

Apropo.

Mă uitam la Ceaușescu. La 71 de ani era cîrpă. Atîta l-a dus Firul.

Iliescu și Ponta au fir lung, pe caierul vieții. Așa mi se pare, barim.

Mă aflu supus al zeului...

... pe care Sigmund Freud îl numea *SuperEgo*.

În nas nu pot să bag deștu, că mă ia Dînsul la omor.

Și-mi ia – căci timp are, bestia! – inclusiv multe scrise de pe aici.

Va toca, fără îndoială, și vorba de mai jos.

Care, admit, nu e foarte modestă.

Majoritatea colegilor de discuții Facebook se află în prima lor epocă de dat combativi.

Îmi socot, a-mi fi a treia.

Nu mă întrebați, ce vor azi de la viață contemporanii din prima-mi Epocă.

Ar fi sadism, din partea mea.

Țipăm că nu ni-i ca în Vest!

Dar.

Cîți ne străduim a copia măcar gesturile acelora, dacă nu și modul de gîndire?

Ideea mi-a venit pe cînd pomeneam numele unui gazetar.

Mi s-a părut nițel deplasat pentru România a-i alătura titlatura „domnul...”. Nici mie nu mi-este foarte în natural. Dar poate este de procedat așa, barim la inși pe care îi apreciezi.

Tot îmi propun să-mi feresc gura-mi cea a naibii...

Deseori nu reușesc.

Îmi pică ochii pe o [zisă](#) fie și nu foarte recentă a dlui Guran.

„S-a demonstrat încă o dată – nu pot ei fura, cât puteți voi vota. Prezența masivă la vot, atât în țară cât și în străinătate (470 de mii de voturi afară, Dumnezeu!), reprezintă adevăratul semnal de schimbare al clasei politice. Pe care trebuie să îl recepționeze corect și noul președinte al României.”

Uf.

De fapt, și putînd fi acuzat de lipsă a modestiei, cred că în mijlocul intervențiilor mele se află o sperietură, că pot fi (aproape) singur în mijlocul unor moduri de gîndire nerealiste.

Mmm? Ați isprăvit de dat cu pietre?

Atunci luați loc...

Chestia asta cu schimbarea clasei politice mi se pare de un accentuat infantilism. Cel puțin în stilul cum se pune problema – iar la mijloc simt o convingere a compatrioților că Sistemul e bătut în cuie (în maleficitatea-i), că nu se schimbă cu timpul...

În context, sînt de părere că – aflîndu-ne sub vremi, cît și reguli naturale – orice se schimbă. Că nu o face la viteza la care am vrea noi (cei convinși că relele vin din exterior), aia deja nu mai e treaba regulilor naturale.

Apoi.

Nu duc pe nimeni cu anasîna către un mod de viață care nu i se potrivește. Deci nici pe dl Guran, cînd vorbește de prezență masivă la vot. Eu cred că prezența a fost mai ridicată decît oricînd, dar nu masivă.

Fac această remarcă pentru a puncta că joaca vorbelor nu duce picioarele pe sol.

Uf.

Dar mă bucur că nu-s singur în durere. Eu spun că-s aiurea unele ori altele, în vreme ce compatrioți solicită schimbarea clasei politice.

Amîntoți avem șanse cam zero de izbîndă....

Dar tot o spun!

Clasa politică nu poate fi schimbată.

Cel mult se poate adapta ea, în timp și regulilor naturale de care pomeneam. Deci nici gînd de semnal dat și de un președinte care să scoată ceva util din atenția acordată ideii.

În paralel, o clasă politică este reprezentanta cetățenilor. Doar într-o minte de copii poți crede că-i un ceva alcătuit din oameni răi, care s-a oploșit la noi. Și pe care ai putea-o extirpa, locul fiind luat de feți-frumoși.

Să aveți o seară cît mai frumoasă!

PS

Hazul face ca subsemnatul că aibă destule infantilisme. De pildă, în adînc iau în serios fără verificare spusele 'oamenilor-mari'.

Dar știu asta, că posed nerezolvate ale copilăriei.

Probabil că și iritarea-mi pornește de la copilul interior, supărat să descopere în maturii înconjurători persoane nu întotdeauna demne de stimă.

Promit să-mi treacă.

Pe cuvînt de pionier!

Cineva, pe aici

...despre un controversat personaj istoric...:

„Ion Antonescu – unul dintre responsabilii pentru Holocaust în Europa...” ([sursa](#))

Așa o fi.

Dar Antonescu nu a fost doar asta – chit că rudelor celor morți din ordinele sale atunci nu ar fi interesate de așa nuanțări..

Mareșalul este și un 'ceva' foarte important pentru mentalul românesc.

Deja, de aici nu mai e loc – pentru un intelectual (pe extremiștii de dreapta îi pot înțelege..) – să vadă doar o parte a lucrurilor. Mai exact cea agreată la nivelul oficialităților europene.

Știu că nu e simplu, mai ales că voitori de bine pot reclama oricând, că am părăsit *Calea politically correctness*.

Dar poate e de avut în vedere.

Sau, vorba cea reprodusă de N. Steinhard, să nu depunem zel...

Covasna și Harghita

Admiteți-mi disconfortul de a mă ști compatriot cu unii naționaliști foarte inflamați.

Care îi îndeamnă pe ungurii mai autonomiști din Secuime să plece, căci „Aici e România!”.

Dacă știutele-mi geografice nu mă înșală, în chiar mijlocul Republicii Sud-Africane există un statul absolut suveran, Lesotho pe nume.

Ălora, chiar lipsiți de vreun stat-mamă ceva mai încolo, nu le cere nimeni să plece. Localnicii sînt descendenți ai băștinașilor africani, din vremuri cînd ochi de european nu văzuse Capul Bunei Speranțe.

Nu îndemn la vreo separare a Secuimii, dar hai să nu sărim nici noi, majoritarii, peste cal – iritîndu-ne de pildă că unii unguri privesc cu mare jale anul 1918.

Îi înțeleg. Ce-i suta, pe lîngă mie?

E vorba de ani.

PS

Nici eu nu mor de plăcere că Cernăuțiul nu e și nu va mai fi românesc.

Atîta doar că eu șed la cald, într-o zonă fără probleme.

Dacă aș fi locuit în Bucovina cedată, poate mi-ar fi fost mai tragic.

Citesc:

„Mihai Sturzu, președintele TSD, este următoarea victimă din partidul de guvernământ, după Radu Mazăre, care este apostrofat de Centrul pentru Monitorizarea și Combaterea Antisemitismului MCA România. Sturzu era tăguit pe contul de Facebook la o fotografie cu mareșalul Ion Antonescu. Sesizat, fostul component al trupei Hi-Q a șters postarea și a mulțumit pentru atenționare....”

Cred că [se sare](#) muuult peste cal.

În paralel, pe noi ne dă curajul afară din casă...

Ion Antonescu nu a fost un antisemit chitit și atât, întrucîtva à la profesorul A.C. Cuza...

Cred că e o glumă proastă!

Păi, pe principiul de mai sus nu mei a deloc de pus pe aici poze, ale unei lungi liste.

Trec peste faptul că Oct. Goga, Eliade și atăția alții din interbelic au fost fățiș împotriva evreilor. Dar au existat și mulți care se puteau declara iritați de un fiu oarecare al lui Israel, care – om fiind – va fi călcat pe bec cu ceva. După criteriile de mai sus, la beci cu el!

Ion Antonescu o fi avut probleme cu evreii, dar a avut și multe bune. Acum nu o să arunc, de dragul *MiCiA*, și copilul odată cu apa murdară din covată!

De nuanță azi auzit cumva, stimați domni?

Dar și Sturzu ‘cela, cîrpă...

Să le fi transmis chestii precum în acest post, după care să le solicite un amabil răspuns. Ori, pasămite, lămuriri suplimentare.

II

Nu pricep.

Dacă puneam poza și spuneam rînjond aprobator că e al mai mare omorîtor... din istorie, treacă-meargă.

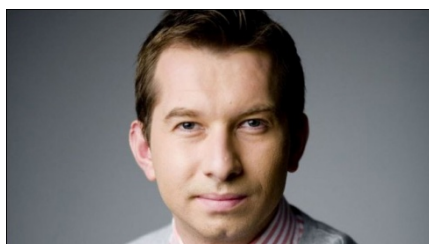
Dar simpla înfățișare a unei imagini, pe ce criteriu poate naște în jur opinie neapărat antisemită?

Asta se întîmplă doar dacă întîmplător ținta are în el amestec favorabil pe acea direcție, iar imaginea doar detonează lucrurile.

În lumina comunicatului MCA, poți înțelege că ne cam aflăm în astă categorie.

Totodată.

După o banală teorie a persecuției, o să ni-l fac și mai simpatic pe Antonescu.

Fapt de viață

Implicînd oameni mari.

Un tată-antrenor își bate la sînge fiica-elevă. Pe terenul de tenis (din Israel), unde tîna de 16 ani pierduse un meci contra favoritei nr 1 a concursului.

Tatăl e reținut, cam o săptămîină și se alege cu o amendă.

Vine de-acolo țipînd iritat ca un țînc alintat. Nici gînd de vreun semn că a învățat ceva din incident.

Apropiatii îi iau apărarea.

Fiica și nevasta, de pildă.

Mai sare și patronul clubului de tenis – cu un comentariu tare neașteptat:

„Pe această cale vă rugăm să amintiți Federației de Tenis din Israel că în general sportivii și în special antrenorii au trăiri mai intense decât oamenii de rînd, mai ales în timpul competițiilor stresul și adrenalina acestora sunt la maxim.

Nu vrem să-l dezvinovățim pe Lucian Surdeanu, dar cu tot respectul vă reamintesc că sunt sporturi – haltere , box , rugby – unde, pentru a-i mobiliza mai intens pe sportivi, antrenorii îi pălmuiesc cu toată puterea și totuși nimeni nu-i arestează și îi ține în arest 5 zile.”

N-are tipul vreo treabă că acolo există o lege.

În paralel, e haioasă precizarea că în unele sporturi trainerul aplica la greu lovituri. Asta, pentru că nu veți găsi acolo tenisul, ci doar sporturi de namile masculine.

Pe stilul subsemnatului, meditez cum se va descurca tătîcul peste decenii cu un ginere leit el, cînd îl va scăpa mîna pe-acela..

Admiteți-mi pozițiunea de șoricel

...și invidios în preajma elefantului valoric ce este dl [Plesu](#).

De fapt, sînt doar șoricel, nu și invidios.

„Era firesc, după ce PSD a pierdut alegerile, să asistăm la drastice „restructurări“. Dar o restructurare ratată e mai rea decît amînarea sine die a restructurării. În loc să producă limpezire, în loc să redistribuie

competențele, loialitățile și vinovățiile, ea sfârșește prin a spori haosul și prin a accelera derapajul. În mintea mea, aș fi ales una din următoarele două variante:...”

Înțeleg perfect că mă aflu în cu totul altă situație, raportat la părintele „Dilemei”.

Dînsul are de produs un articol.

Acolo, cititorul român și al anului 2014 vrea concluzii, vinovați și planuri mărețe.

Or.

Pe margini aflîndu-mă și neinteresat de treimea pomenită.

Eu nu m-aș băga în așa gen de păreri.

Una la mînă.

Din interior, dînșii cunosc cel mai bine ce-i de făcut. A lansa din exterior propuneri de *Mută calul, retrage turnul* – parcă nu-și au rostul.

Ce-i drept, oameni aflîndu-ne, ne place să ne băgăm nasul în oala altora, poate pentru a compensa astfel nereușita dorinței inconștiente de a domina lumea.

Doi.

Parcă e și o chestie de politețe.

Nu e oala mea acolo.

Nici nu am asudat alături de pesediști/aceia, în campanie și anii precedenți.

Nu am mîncat broasca politicii împreună cu ei.

Vladimir Putin.

„Nu ne-a înfrînt nici Hitler, nu o va face nici Occidentul”.

Corect.

Istoria rămîne însă istorie...

Rușii s-au învins singuri de două ori, dar după ce doi inamici i-au secătuit de sînge.

În 1917, respectiv 1991.

După cum.

Cu americanii tot e bine.

Să nu se lase cu vreun urmaș al mongolilor, sub care moscoviții șezură ceva, pînă în secolul 16...

Cît de mare trebuie să fie

... foamea de click-uri a Gandul.info?

Mare de tot!

Are o [stire](#) unde Adrian Năstase nu are treabă cu a stabili vinovății.
Dar micul material ajunge pe net cu introducerea:

*„Adrian Năstase arată spre vinovatul din cauza căruia PSD a pierdut alegerile.
Sunteți de acord cu el?”*

Trec peste faptul că nici nu ai apucat să citești articolul, că frații-ți cer deja părerea...

Înțeleg totodată și pe bietul om de rînd.

Nici dracul nu-i cere opinia, în viața de zi cu zi.

Așa că asemenea invitații – aiurea – îl prind pe sete mare... /

La final.

Să mă iertați dacă ilustrez postul meu cu imaginea lui Cristian Tudor Popescu.

Nu de alta, însă în materie de bătut degetul pe obraz nu-l întrece nimeni...

Rîndurile dlui Sultănoiu de aici...

... or fi [interesante](#), respectiv vor fi reclamat sudoare.

Dar deja, la afirmații precum cele citate în aval, prezumția de seriozitate a condeierului mi s-a risipit.

„Jos Iliescu!”, s-a trezit omul lui Ponta strigând în liniștea dimineții, pogorâtă peste Kiseleff după noaptea cuțitelor lungi, care tocmai tăiaseră, din amigdale, limbile ascuțite ale celor trei ceasuri rele – „Marean, Mircea și Dănuț, dușmanii lui Victoruț”.

Acuma, după ce barcagiii Ponta și Dragnea au aruncat peste bord trioul vinovaților de serviciu, trebuia să vină și „tânărul” Ghiță cu un anticomunism de operetă”

Pe mine mă interesează informația goală (și corectă, se înțelege). Ca, apoi, să gîndesc – așa cum mă învață băiatul ăla de la Hamangia pe care-l aveți la loc de frunte.

Dacă e să-mi descarc frustrările în miștouri, o pot face și altfel, decît răsfoind siteul Gandului....

Nefiind un tip de acțiune

...am vreme (și dispoziție) a medita la toate aiurelile.
De pildă, la sentimentul furie.

Că el, în sine, este util, nu încape îndoială.
Dar oricînd e loc de mai bine (aah, perfecționistii!).

Am observat că la asemenea explozii (e valabil și la surate...) deseori nici nu apuci să vezi bine ce te-a iritat.

Hățurile sînt la inconștient, care bubuie în funcție de ce are în magazia personală. Și are, acolo, inclusiv situații din trecut la care – frică? nedor de a pierde stima celuiilalt? – nu a apucat să se descarce...

Asta ar fi una, că de fapt acolo acționează un bun prieten, dar nu matale.

Tot în focul descărcării, nu apuci să dai – vorba golanilor – totul pe gură. Deși pare că furia descarcă tot cazanul, am sentimentul că rămîn destule 'gunoaie' în interior. Totul, plecînd de la ideea că nu apuci să vezi mai în amănunt ce te-au ofticat pe acolo.

Cu dorințe de succes în furiile dvs. din cursul zilei ce urmează,
Mircea O.

Apropo de cele zise

...(de subsemnatul) despre Furie.

Cunosc regula jocului.
Dai titluri cît mai flamboiante pentru materiale media pe care le supui atenției altora.

De pildă, 'Incredibil!'.
(deseori apare și în grafii a la „INCREDIBIL!!!”).

Despre fenomen în sine.
E amuzant că, reacționînd astfel, nu apuci a cerceta și, mai ales accepta acea felie de viață.
Nu ne punem aici problema cît de umflată ori inventată este acea știre de presă.

Ce-i drept, oare vrem a cerceta în amănunt despre acel lucru?
Pot bănuî (și) că nu.

Ideea acelui „Incredibil!” pare să aibă în sine un ceva electric. Așa apreciere cabrează deja interiorul nostru. Fiziologic, probabil purcedem a fabrica multă energie, pentru a face față ivitului neprevăzut.

Am sentimentul însă că noi, iubitorii de așa etichete, ne oprim la acest stadiu. Nu mergem mai departe, voind a servi omletă fără de a sparge ouăle.

„Nu e cam mult spus, treaba asta cu spart ouă? Ce ouă, dom'ne?? Ai înnebunit?”

Ce urmează mi-i părere personală și atât.

Nu am idee cum s-a născut șablonul în noi. Va fi avut motive să se implanteze.

Mica problemă este că ne ține departe de nou.

(Noul nefiind chiar ca-n reclame...).

Alternativă la – pardon! – 'coitus interruptus' de care vă vorbeam este să depășești surprinderea. Urmează acolo observarea fenomenului cel invitat în viața noastră.

Vederea în chestiune duce la o doză de familiarizare cu noutatea respectivă. De foarte multe ori, sesizăm astfel că nu-i un cap de țară. E o aia, pe-acolo, în stilul a mii ori mai mult întâlnite anterior în viața noastră.

Tot pe aici.

Cramponarea la stadiul lui „Incredibil!!!!” conferă aceluia și șansa de a se revolta.

Ultima atitudine dă sentimentul că noi sîntem corecți, iar acțiunea/ticălosul cel Incredibil, nu! Așa pozițiune umflă minunat pieptul – bănuî că știți sentimentul...

Aia nu înseamnă că și sîntem cine știe ce...

Ce să mai spun de lăudatul nostru creștinism interior, mai exact de cerința cu a nu zvîrli lesne piatra..

Șcl, șcl.

Să aveți o zi cît mai bună.

M.

Multă lume se revoltă

...la adresa stării de lucruri din țară.

Zic și eu.

Cu direcție mai ales spre inși ce vor o Românie curată ori tineri Critici...

Dacă nu cumva dorim doar să se scoale ticăloșii și să ședem noi în locu-le...

Sănătos ar fi să evităm cât mai mult a folosi cam aceleași mijloace cu dumnealor.

În exprimare, și nu numai.

Privesc la urările

... de pe aici, de Sfântul Nicolae.

Una spune:

„Să vă aducă /.../ numai bucurii, fericire și La mulți ani!”

Că deja, aici, spiritul meu critic s-a pus în lucru (poate nu degeaba...), ar fi una.

Dar purced a medita ce mesaj mi-ar prinde mie – huo, egocentricule! -, la vreo zi personală.

Mi-ar pica tare plăcut un mesaj fără vorbe stufoase. Dar care să transmită simpatia din adâncul sufletului aceluia.

Nu cred a galopa aici cai verzi pre pereți.

Am sentimentul că textul de felicitare-tip-oficiul-poștal ascunde neputința de a rezona un pic mai mult cu seamăul nostru.

Bineînțeles că o bună parte a societății omenești funcționează pe așa stil. Să fie sănătoasă (+ la pungă groasă), dar eu unul prefer stilul de care vorbeam. Vorbe puține, privire cu adevărat amică (eventual și înțeleaptă, că sîntem oameni și, deci, mai putem pica în abateri relaționale).

2014.

„SUA AVERTIZEAZĂ India că nu este momentul potrivit să facă afaceri cu Rusia...”

Scrîșnesc mai puține șenile, dar înfruntarea nu-i mai moale decît în Războiul Rece.

Cu nuanța că SUA se află ceva mai aproape de strînsul decisiv al lațului (ce contează, că mai vor mai trece 10 sau 15 ani?...).

Apropo de laț strîns suficient (care să nu omoare!), și anticipînd etape, americanii au experiență la domesticit inamici necuminți.

Vezi Germania Reichurilor.

Am ilustrat postul cu Donald Rumsfeld, chit că nu mai e la hăturile politice, ca metaforă pentru eternii lupi cei duri ai Primei națiuni.

Îmi daaați voie

... să mai bat un pic cîmpii – cei geopolitici?
Și pentru că tot citeam ieri o carte despre ultimul secol al Rusiei.

Ce naiba poți obține, ca țară și la fruncea planetei, cu un popor căruia nu îndrăznești a-i oferi democrație?

Acuma, o să-mi spuneți că nici Ivan nu se înghesuie la chestia aia, la democrație. E dreptul lui, dar nici nu poate avea randamentul celor care nu se jenează – par exemple – de alegeri prezidențiale la patru ani.

În context, iar părerea venind de la un simplu locan-ist.

Je.

Cam fără egal pe planetă, americanii sînt urmașii unui nucleu uman care avut-a forța de a părăsi o țară din motive religioase, apoi a traversa un Ocean și finalmente de răzbi în latul unui continent în bună parte ostil.

Ce-a rezultat de aici, inevitabil nu aduce cu-ăl care fugea în munți, la auzul tătarilor clipocind Nistrul...

Ce să mai spun de bieții ruși, care nu fugeau nicăieri, neavînd munți.

Foto: Reconstituire a unei scene de pe vasul Mayflower, care a adus întîii coloniști europeni în America.

Majoritatea amicilor mei

... de pe aici se află legată de prezent.

Cîte un aiurit se refugiază însă prin alte timpuri....

Viitoare, dar și trecute.

(ziceți că e rețetă sigură a insuccesului?)

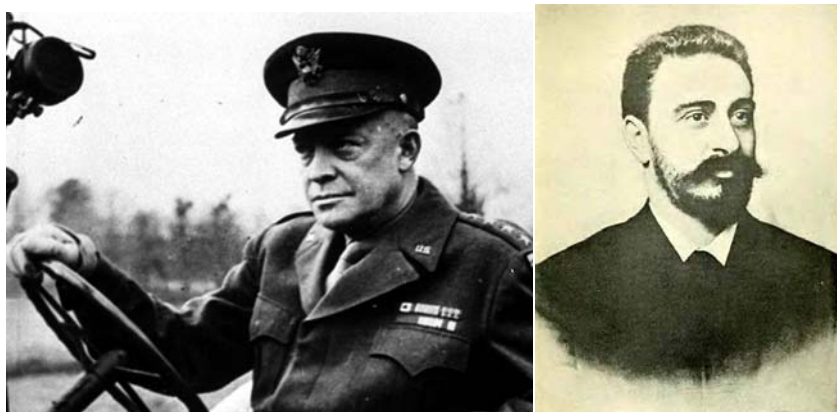
Cred c-am intrat în anul cu decesul...

Că umblu, cvasisexagenar, după modele – ar fi una!

Dar să o țin langa cu simpatia pentru Dwight Eisenhower, nu-i deloc a bună...

Ce-i drept, și păstrînd proporțiile, premierul Ionel Brătianu se retrăgea – spre marea oroare a colaboratorilor săi politici! – în lectura prelungită a vreunui tom de istorie...

Să aveți o după-amiază cît mai frumoasă!

Privesc un post entuziast

... al cuiva și despre fericire.

Părerea mea.

Dumneaei, fericirea, este precum Umbra.

Dacă vrei s-o fugărești și s-o prinzi, om te-ai făcut!

Apropo de a avea modele în viață

Avut-am la un moment dat așa ceva, pe la pragul ălor 30 de ani.

Și, oricum, fără pierdere a minții.

Îmi plăcea cutare zisă ori acțiune a aceluia.

Apoi, pentru că așa operație ține o veșnicie (glorioasă!) doar în cărți, am lăsat-o mai moale.

Să fie însă vreo șase luni, pe cînd mă răfuiam mitocănește cu cineva, acesta mă întreabă dacă posed modele, în existența-mi.

Am răspuns onest, plus punctual, că parcă nenea X mi-i un ins deștept. Plus ăla, și ăla.

Bun.

Abia apoi s-a dezlănțuit în subsemnatul o chestie. De căutat nu neapărat idoli, cît inși despre care să spui: „Îmi place omu' ăsta, cum le zice, cum se poartă...”

Înțeleg că furtul de acest gen (de conduită) nu-i sancționabil.

Succese, prin viața voastră!

Cineva aduce aici ideea...

..că distinsa cutare Urmașă a Evei este o mare Doamnă.

Voi dormi liniștit la noapte, dacă spun cele de aici.

Nu există, sub soare, decît oameni.

Uneori, pentru că ne arde nouă pipota în găsi reazeme în mersul nostru, ne apucăm am a declara pe cutare drept Mare.

Nu mi-i vreo iritare la mijloc.

Îndemn, pe-ăi de-au nevoie de Mari prin existența lor, să meargă liniștiți pe-acel drum.

Dar.

Mi se rupe un pic inima a le-o spune.

La un moment dat, își vor recunoaște lor înșile – la durerosul nivel conștient – că aceia nu-s Zei.

PS

Între noi fie vorba.

Plasa inițială cu *Zei-nu-s-zei* au luat-o inițial cu părinții dumnealor.

Dar tot nu le-a venit a crede...

Iar, acum, o iau de la cap.

Cu speranțele.

O să mă înjure unii pe aici – de așa voroave.
Peste ani însă, veni-v-or alții, cum că i-am îndrumat bine.

PS

Nu voi a mă da mai breaz pe aici.
Pur și simplu s-a nimerit să dau cu fruntea de niște praguri.

Am o discuție pe aici

... asupra ideii de Valori.

Nu mi-ar fi comod să vă flutur eu – înaintea inteligenței domniilor voastre – că-i absolut aiurea să consideri Valoare deistică (de la Zei) pe vreun compatriot.
Chit că el fu doar Om.

V-aș trage doar de mîne, ca oameni deschiși ce vă aflați – asupra celor două Fluvii care se aruncă peste noi, cînd socotim pe cineva drept Valoare. Ori similar.
Ele-s două (dar decisive), pentru existența noastră..

Aici, există dorința de a fi protejat a Copilului.
Care vrea Zei (se înțelege că binevoitori..) în preajmă.
În paralel, sosesc regulile Părinților.
Să respecti – via neverificare – regulile din Societate.

Scapă cine poate, din acel Asalt.

O mămică

... – fără îndoială, bine dresată și ea, cândva – îi dădea a înțelege micului fiu că va rămîne singur dacă nu învață poezia (prostioară...) pentru Pom Crăciun, pe undeva.

S-a turburat binișor carnea pe mine, cum ar spune poporenii... O partitură preluată de la alții, era aruncată către fiul propriu... Fără vreun cartezianism.

„Stai. Nu-i pretențios, amintit aici numele unui cuiva de prin Vestul continentului și de acum niște secole?”
„Poate. Dar mie, unuia, tot aiurea mi se pare - a se ierta – futeala asta de la o generație la alta!”

Verificați, fraților, ce vă este plasat în minunatele voastre brațe.
Ce vă este plantat în mintoșenia domniilor voastre...

II

Pe aceeași scenă, copchiilor – abia grăiau, săracii...! – le erau băgate cu pîlnia niște vorbe pe care eu le consider absolut de-răspîntie...

Sub frecușul unei educatoare, copilul (care nu zvîrlise probabil de tot pampersul) silabisea despre sîngele vărsat.

Al altora.

Era o manifestare de 1 decembrie, ziua națională.

Să fiu iertat.

Mă uitam ca boul.

Deci.

Două din cele mai dramatice glande-întru-supraviețuire...

Sîngele.

Și.

A-l vărsa. A fi ucis eventual.

Păi.

Erau sădite în noi după nevoia altuia.

Îh.

Mi se sparie.

Și mi se revoltă gîndul.

A ți se revolta gîndul, la firi precum ale Ordeanului

înseamnă că dostoevskiana a-nu-te-mai-ncurca-în-nimic este permisă.

Copil. care nu știe pe ce lume trăiește...

Căruia, nenea Stat – în colaborare cu niște părinți vaccinați – îi bagă niște lucruri absolut crunte în glande...

Transformîndu-l finalmente în opresorul de mîine...

Al propriului său copil.

Înțeleg că, deasupra unor asemenea eterne scene, există un Dumnezeu.

Păi.

Ori tata Dumnezeu ori e ticălos.
Ori nu există.

Văd că-i o modă

A te înfățișa publicului cu zîmbet-den-dinți și fante micșorate ale ochilor.
Ca semn de maximă sinceritate, se înțelege.

Dincolo de toate aste fleacuri, dl [Mihail Neamțu](#) ne spune:

*„Diaspora vrea o Românie demnă și prosperă. Elita neo-pășoptistă a noului exil va schimba această țară.
Cu o singură condiție: să se repatrieze.”*

Pînă aici, totul sună precum la Beethoven.
Perfect.

Dar ce-o fi în spatele potemkiniadei?
Păi, pot bănuî lesne.
Chestie de aritmetică.

Dacă cineva începe să-și dorească DEMNITATE (cît se vor agăța paraziții de nevoia aceea, asta e partea doua...), avem de-a face din start cu o hibă care nu se rezolvă bătînd din palme.

De stai uneori să te întrebi de nu-i mai la îndemînă să te accepți ca individ lipsit de pomenita demnitate.

Au...

Mă doare capul!

Uite mai jos de ce.

Cînd vrei demnitate, pot bănuî că nu ai.

Asta o fi similar cu a fi (deja) nedemn? Adică inclusiv ticălos?

E o temă întru discuție...

O să schimbe vreo elită țara asta, cînd mi-oi vedea eu ceafa.

Teoretic, eu-s aici ăla cel neam prost.

Întrucît afirm lucruri precum ăle de mai sus.

Dar dumneata, panglicarule, cînd spui povești d-astea, în ce categorie te afli?

Au.

Iar mă doare capul.

Ziceți-mi și mie, legat de pașoptiști.

Nu-i hudui, dar nici nu m-aș da răpus ideatic, pentru a-mi umbla dl Neamțu mai lesne în buzunar.

Unde e izbînda lor cea nemaipomenită?

Ce ziceți, lecturăm împreună gazetele epocii?

După cum, ne uităm un pic mai atent la evenimente?

Totuși, aici e un pic precum la tata Dumnezeu...

1907 este un frunct al modului lor de a aranja Țara, fie și în acord cu *Regele de oțel*.

Iertați-mă dacă m-am apucat a vorovi fără vreo frînă...

Sărut mîinile, doamnelor,

Am onoarea, stimați domni!

O prietenă mai mult decît de treabă...

are un moment în care admite:

„M-am saturat de intrebari prostesti si comentarii stupide ...”

E dreptul dînzei.

În paralel, și probabil efect al vîrstei înaintate (rog a nu se profera aici mitocăniile despre Alzheimer!), nimic nu mi se pare mai instructiv zilele astea decît să urmăresc – fie și nu prelung – ăl mai infantil din canalele gama Bollywood pe care mi le oferă furnizorul meu TV.

De ce comit așa ceva?

Pentru a mă obișnui cu vorbe, atitudini așa-zis stupide.

Priveam spre o chestie psiho

O să spuneți:

„Bine, domne, țara arde și mata...?!”

Scurt.

Un tip – p-aici-ș-a – spune: „M-am săturat!”

Cred că mai bine-l înjuri de mamă, decît să-l întrebi pe unde e rezolvarea situației.

PS

Ș-acum am în urechi vocea lui Neculai Constantin Munteanu, la „Europa liberă”.

Că s-au întâlnit la bulăul socialist doi români (respect moda din gazete și canale tv...).

„M-au arestat pentru că am ieșit în stradă și am strigat: Mi-e foame!”

„La mine e pe dos: Am strigat: M-am săturat!”

n

Doamna Carmen Mușat ne aduce...

... O Imagine cu Vladimir Nabokov, tînăr.

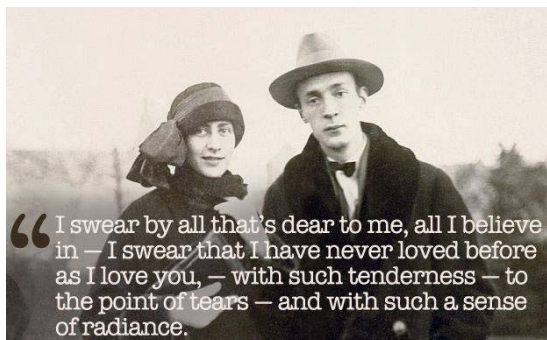
Mărturisesc de a nu-l fi știut de fel, via imagini, pe autorul „Lolitei”.

Mă frapează ochii lui triști și cam pierduți în spațiu... Probabil că singurul mod în care și-a putut elibera inerenta umanicește glandă a pasiunii a fost scrierea acelu cunoscut roman...

Cum Specia are socotelile ei cînd ne adună, doamna Nabokov îmi pare gen de infirmieră, mai exact onestă, altruistă...

Sper că nu comit o răutate aici mărturisind că „Lolita” nu m-a cucerit. Poate îmi lipsesc finețurile literare. Dar, primitiv gândind, prefer relația domoală cu o cogeneră deșteaptă.

Bineînțeles că oricine-i entuziasmat de idila aparte din roman, păi o poate face liniștit!

PS

Cu permisiunea dumneavoastră, aș mai comenta ceva la poza lui Vladimir Nabokov...

Mai exact textul.

Aș minți să ascund c-am avut ani (mulți chiar) în care ale amorului se aflau pe primul loc.

(Ce-i drept nu pe stilul vorbelor reproduse, ale lui Nabokov.)

E, și mă rănea ideea unora, cum că dragostea e treaba celor fără treabă.

Observ însă, prin jur, tot felul de trimiteri entuziaste la dragoste. Deși se fac, pe-acolo, tot felul de remarci voindu-se la cheștiune, sentimentul mi-e că respectivii nu au prea văzut-o la față, pe dumneaei iubirea.

Probabil ar fi și imposibil, căci așa ceva nu există.

Teoretic, risc să par dezagreabil, cu așa vorbe.

Dar nu știu de ce aș tăcea, doar pentru a menaja rănilor ori seceta cronică de bien-etre a cuiva...

Cred că, în cazul unor asemenea atitudini, acționează două filoane. Întâiul constă în neputința unui amor natural, mai vehement și mai carnal. Acesta fiind prima treaptă, pe care ulterior se pot broda relații de cuplu așezate.

De unde vine acea reticență, doar pot bănuî. De regulă, asemenea reticențe se ivesc în familii (întrucâtva) îndestulate, dar la origine e foarte posibil să se afle teama de o sarcină nedorită, din timpuri când înaintașii acelor erau mai strâmtorați material. Poate ședea pe acolo și ideea că a te lăsa pe rîul sexului vehement periclitează cariera.

Toate acestea, cu aplicație la un anumit segment uman.

În lipsă eliberării/satisfacerii de mai sus, apare o nebuloasă, spre care se îndreaptă și alte nerezolvate ale persoanei în cauză. Sporind cu toate inadaptarea la natural.

Este un unghi de abordare, nu am pretenția la mai mult...

Deși, teoretic, nu-i brînză mea...

... nu am cum să nu traduc vreun semnal uman ori altul, fie ele venind și de la mari personalități!

Dau peste un interesant [articol](#) în revista 'Historia'.

Știam că regele Mihai a avut o copilărie și primă tinerețe foarte complicate – ca să nu spun, pe față, dureroase.

Într-adevăr, părinții buni nu se află pe toate drumurile (precizare: autorul brașoavelor de aici nu se află printre ei!).

Dar Mihai a avut parte de genitori cam din partea opusă... Barim tat-su, Carol II.

Monarhul nostru nu-i mai moale... pentru că așa s-a ivit pe lume, la 1921. Ci pentru că două ciocane s-au pus apoi în lucru, în ce-i privește firea.

E și regula speciei, la mijloc... Când prințesa Elena a Greciei a cedat tare iute (Argetoianu are o expresie aparte, în context: „a carambola”...) avansurilor moștenitorului, urma comandamentului natural, ce voiește la împreunare firi cît mai deosebite... Contrastele...

După ce și-a văzut sacii în căruță, pruncul fiind zămislit, specia nu și-a bătut capul cu ce urma. Cu uniunea (fie și regală) a doi căpoși de marcă.

(Mă uit în *Historia* și realizez că nu degeaba îi spunea vilei din Florența a principesei Elena, 'Sparta'... Foarte probabil să fi fost simpatie pentru stilul rigid, arid al anticilor din Peloponezul Greciei...).

Hai să vin la textul revistei.

Mai exact la o mărturisire a unui coleg din așa-numita clasă palatină, un de a studiat voievodul Mihai, în deceniul patru:

„Discutați probleme ale țării, ale vremii?” / Întrebare a reporterului contemporan nouă, n. M.O. /.
„Ale vremii, nu. Dar ale lui, personal, da. Adică nu le discutăm decât foarte laconic, dar era foarte des cu ochii roșii. Plânsese. Pentru că nopțile erau teribile. El stătea la parter, Carol al II – lea stătea sus și erau partide de poker, de... Și asta îl durea teribil pe el. Venea în clasă... Și bineînțeles că nu puteam să-l întreb, dar îmi spunea: «Iar au început». Și e stupid să spun eu asta, dar știu că ținea la mine. Pentru că eu eram... eram un fel de bol în care își vărsa toate durerile. Venea și îmi spunea dimineața. Eram și foarte aproape unul de celălalt în clasă, pupitru lângă pupitru.”
Se oprește. Parcă n-ar vrea să mai spună nimic. N-ar vrea să-și mai amintească lucrurile triste, dureroase.”

Completare.

Tragicul vieții face ca, în septembrie 1940, cînd Carol II e obligat să abdice, fiul lui să pornească în plîns, căci voia să plece cu tatăl.

Nici gînd de vreo facinație a Puterii, a tronului care îi era oferit!

Înt-atît de singur se simțea, încît își urma (ceea ce psihologii numesc) agresorul!

Din fericire, generalul Ion Antonescu a solicitat-o imediat pe regina-mamă să vină în țară.

PS

Legenda celor aflați în imaginea clasei palatine, oferită de revista 'Historia'.

"1 – Ion Chirescu, profesor de muzică și desen, 2 – preotul Nicolae Popescu, profesor de religie, 3 – Gheorghe Lazăr, profesor de istorie, 4 – Léon Thévenin, profesor de franceză, 5 – Cristian Musceleanu, profesor de fizică-chimie, 6 – Ion Bratu, profesor de matematică, 7 – viceamiralul Preda Fundățeanu, director de studii, 8 – Maiorul Mircea Tomescu, subdirector al școlii, 9 – Alexandru Mumuianu, profesor de botanică, 10 – elevul Gheorghe Grămadă, 11 – elevul Ștefan Popescu, 12 – elevul Radion Chiaburu, 13 – voievodul Mihai de Alba Iulia, 14 – elevul Mircea Ionnițiu, 15 – elevul Walter Heltmann, 16 – elevul Gheorghe Dușa, 17 – elevul Dan Cernovodeanu, 18 – elevul Ion Dinulescu, 19 – elevul Ioan Jurchescu, 20 – elevul Ivan Paul Kovacs."

"Patriarhul Daniel le cere

...senatorilor să respingă inițiativa legislativă a lui Remus Cernea de eliminare a Religiei din școli"

Într-adevăr, eliminarea e nițel anticonstituțională...

Însă.

Din ciocnirea contrariilor (BOR vs. cei precum deputatul Cernea), simt că se va ajunge la o soluție ce va nemulțumi părțile, dar va prinde bine societății românești.

Ca părere a subsemnatului.

Ora de religie, în actualul... format, va avea mari dificultăți de existență. BOR a procedat precum orice ființă umană care se respectă. A căutat să-și impună cât mai mult voința, iar de aici au rezultat manifestările semnalate în presă (iadul-*bau-bau*, sperietoarea reprezentată altor culte șamd).

Nu le vin vremuri prea simple, patriarhului Daniel și celorlalți... A modifica actuala formă a orelor de religie este – cred eu – catastrofal pentru actuala organizare a lucrurilor. A vorbi – neutru – și despre alte culte, respectiv despre istoria religiilor poate fi o bombă, pentru ceea ce aș numi cuminența religioasă de pe la noi (adică a supunerii către ortodoxie).

Nu pot anticipa nimic.

Dar.

.

Se vorbește mult la noi despre clasa politică și necesitatea de a fi schimbată/optimizată. Acest proces, pe care altminteri eu nu-l cred posibil decât în doze reduse, este fleac pe lângă amenințarea ce va pluti în anii viitori deasupra bisericii majoritare. Totul pare să pornească din decalajul acesteia față de modernitate.

Nu iau partea celei din urmă. Dar nici nu poți vorbi la nesfârșit despre valori-la-care-nu-se-umblă.

Așa mi se pare mie barim, de pe margine..

Habemus purtătorus de cuvîntus

Spre rușinea-mi, nu am auzit de doamna Tatiana Niculescu Bran. Dar simt că va face echipă bună cu președintele ales. Ba îl va completa la fix, cu o finețe care s-a întâmplat a-i lipsi dlui Iohannis (nu le putem avea pe toate!)...

Baftă!

Ca părere de om simplu.

M-aș feri totuși în a emite zise precum următoarele:

„Dacă Tony Blair, șef de partid laburist, ar fi pierdut alegerile pe 16 noiembrie, și-ar fi dat demisia din fruntea partidului. Dacă Tony Blair, premier, ar fi împiedicat, într-un fel sau altul, un britanic să voteze, și-ar fi dat demisia din fruntea executivului. Citesc cu stupoare tot felul de comentarii care-i plâng de milă lui Victor Ponta fiindcă ar fi, chipurile, supus unor presiuni uriașe și conspirative să demisioneze. În ciuda democrației noastre original întemeiate de Ion Iliescu, politica are totuși niște reguli. Când un partid sau șeful lui decid, de capul lor, să le suspende, recurg la conspiraționisme planetare doar ca să mai tragă de timp”, a scris ea, recent...”

Nu-s ok.

Mai ales cînd vrei să schimbi la greu...

Noi nu ne aflăm englezi. Situația în sine nu o fi cu cea de la noi.

Dar avem de-a face cu încă o prestidigitație, din categoria vorbe mari deasupra, dedesubt dor să plece acela și să ne lase nouă locul bun...

Incomodat.

Mă recunosc astfel.

Am sub ochi [un text](#) al domnului Sever Voinescu.

Sacul de frustrări cu carele mă plimb sub soare vrea să relev triumfător scăpările autorului. Asta, și pentru că, pe la noi, ieși mai lesne în evidență (iar eu voi, așa ceva!) dacă împarți cu barda, prin jur.

În paralel, dramul de înțelepciune -mi spune că poate e de încercat pe un nou drum. Acela unde observi lucrurile interesante, utile, chiar și la adversari. Este drept că așa atitudine nu pare să fi adus vreodată fructe utile, ori barim așa e tratată în popor.

„Ai înnebunit? Vino mai bine de înjură cu noi!”

PS

Întrebați de temperatură? Păi, 39 cu șase.

Complicate, chiar și în vîrf de munte.

Pe siteul unui club alpin, cineva expune (fie și linkat) o imagine. Pe un pisc, un alpinist flutură nu doar tricolorul, dar și o țesătură albastră, adăpostind un recent victorios slogan electoral.

Cel cu lucrul bine făcut.

Realizez încă o dată că esențial, în societate, nu e adevărul, cît a nu strica iluziile – mai ales cele decurgînd din sloganuri înalte.

Nu solicit să ne înnegurăm la față, să prezicem că ne va lua curînd necuratul, cu țară cu tot. Dar eu am mai văzut piesa, atunci cu un Emil Constantinescu în rol principal. După cum, fie și uitîndu-mă doar la ceafa concetățenilor dintr-un cartier bucureștean mijlociu, pot ști ce e posibil și ce nu.

În paralel, ca răsfoitor de cărți, știu din istorie că – la fiecîrui scrutin – lumea (electorat, dar și aparat de partid) afirmă a se găsi la mare și responsabilă răspîntie.

Chiar și gîndind ultimele, am stat cuminte, nescricînd plăcerea amicilor de munte.

Cei cu lucrul bine făcut, exhibit la înălțime.

De bine ce scriam

...despre Corola cu minuni/iluzii a lumii.
DI Andrei Pleșu ne [vorbește](#) despre Valori.

1.

Grăind în nume absolut personal:

Mie, ideea de valoare umană ține de „Minte-mă frumos!”.

Fiecare dintre marile personalități fu ori este om, cu balanță aplecată egală între calități și defecte. Iar cel ce pare să fie într-adevăr foarte de treabă, e de căutat la ulcer, respectiv la proxima inevitabilă explozie psihică.

În același timp, limitata-mi minte nu izbutește să dea curs unor îndemnuri. Să mă fac a uita de scăzămintele cuiva, iar apoi să urc ce rămîne pe un pedestal.

Nu mă ajută mintea, la așa ceva.

Pentru a vă conforta, adaug că mai aproape, mai posibil mi-i a stima pe cineva de ale cărui defecte am idee. Acela este un om, iar a fi în stare să rezonzi cu el conferă o satisfacție aparte.

Dacă în paragraful de imediat mai sus zis-am vorbe excesiv de mari, îmi fac iute mea culpa.

2.

DI Pleșu ne relevă niște persoane demne de multă stimă...

De pildă: *”un savant de mare clasă, /cu/ ținuta lui universitară...”* Și care a produs de curînd „o carte despre 'Ideea destinului în literatura engleză veche' /.../ un monument de erudiție și rafinament analitic...”

Lucrarea citată mai sus o fi reclamat muncă, inteligență cu carul, dar – și iertat să fiu de afirmație! – nu prea-i văd tangența cu existența-mi, cu interesele mele.

În context, sper să nu ajung foarte curînd a lăsa de izbeliște benzinăria existențială unde alimentez, în favoarea unui deșert pe care alții mi-l laudă drept paradisiac.

După cum, în paralel, pot accepta că un compatriot din satul X, cu o casă din chirpici, posedă alte scopuri în viață decît subsemnatul.

Dați-vă mai încoace...

Să vă spun ceva la ureche.

Din ce observ, cam toate articolele ce țipă că vine Sîrșitul pămîntului (de pildă, sub forma că Ponta nu cedează puterea ori că Dan Mihalache ajunge la Cotroceni) se încheie tot prăpăstios, alarmist.

Mie unuia (fie și om nemintos aflîndu-mă), mi se pare ciudată asemenea construcție.

Păi, pentru a-mi izbuti persuasiunea, am nevoie să confer cititorului un dram de simțit-bine (e!). Grație acestuia din urmă, ușa inconștientului are șanse a sta deschisă, iar mesajul întregului demers să poată marca mintea respectivului...

„Ahaaa, d-aia scrii dumneata aici, ca să ne umbli la minte? Pune mîna pe el!”

În comparație, am sentimentul că materialele prăpăstioase și-atît nu țin la a convinge, cît la a menține speriat destinatarul.

Uneori, e posibil asemenea stare să ducă la gesturi ce convin influențatorului. Însă, de cele mai multe ori, e foarte posibil ca oratorul să-și dorească (inconștient, cu precădere) doar a tulbura, a băga/menține frica în celălalt. Iar de tehnici persuasive să nu fi auzit vreodată.

Să nu fie, el, singur pe acel tărîm...

Bănuiești definiții ale 'intelectualului'

...există gîrlă.

Cu prilejul de față nu țin să produc eu una în plus, cu atît mai puțin să contrazic vreuna aflată în zbor.

Doar aș îndrăzni o părere supra fenomenului.

Din ce am observat, multă lume fină este interesată de o **însăilare cît mai strălucitoare** (pentru un anumit public), **a cuvintelor, a ideilor**. La un moment dat, ceea ce mi-aș permite a numi gargara-noțiunilor-mărețe devine esențială. Nimeni nu-ți mai pune problema pe-acolo dacă mai păstrează vreo legătură cu realitatea.

Vezi, de pildă, discuțiile la noi despre curențele politice, adică Dreapta și Stînga.

Aș minți să ascund că aceste rînduri mi-s mîinate în luptă de invidie. Acea că nu pot produce și eu țesături pretențioase. Să tratez pe întinsul a trei docte volume despre 'Pasiunea la românii anilor 1522-24, mai exact în ținutul Fălciului'.

După așa profesii de credință, cocoșat de rușine aflîndu-mă, parcă tot aș opina că intelectualul poate-i bine să țină legătura cu onestitatea. Cu bunul simț.

Iar, cu ambele la braț, să-și dorească un mers cît mai prelung pe Drumul înțelepciunii.

Bunul simț cred că-nseamnă a nu te stropși la adversar, cînd acesta nu-i de aceeași părere cu tine. Dacă te pornește și matale din cînd în cînd la el, asta e – nu ne aflăm perfecți, dar barim e de încercat...

După cum, onestitatea – zic tot eu – ține de raportul cu adevărul.

Chestia asta de mai sus, onestitatea, mă face a privi cu ceva înțelegere pe cei care trăiesc din scris, iar totodată au familie grea. Și care-s obligați să scrie precum vrea patronul. Și publicul nostru, cel aparte...

Despre frică

Permiteți-mi să las deoparte – preț de acest post – problemele globale ale omenirii, în favoarea unui fleac.

(De fapt, este o temă a dizertațiilor din grupa mijlocie a grădiniței vecine...)

Frica apare când nu apuci s-o consumi. S-o suporti.

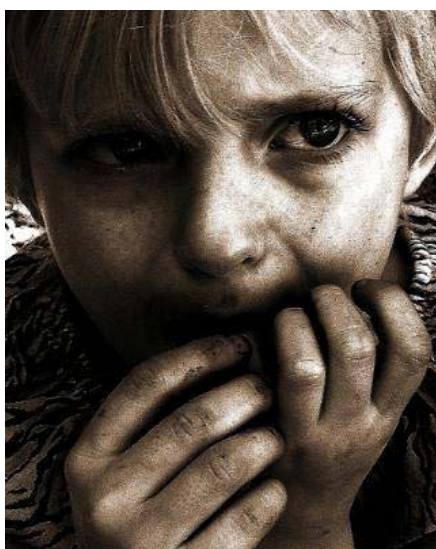
Dacă șezi sub durerea ei (se admit aici strângeri din dinți, disperări, groaze și altele), dumneaei Frica se duce...

Din natura fenomenului, este de înțeles că prima dată – la ivirea problemei pentru care nu sîntem adaptați – e normal să ne ia cu tremurici, cu senzație de sfîrșit al lumii...

Frica rămîne și mai încolo, atunci când îi refuzăm – din n motive – descărcarea inițială de care pomenesc.

Și, ca urmare, se adună cu suratele – în magazia noastră.

Cînd se îngrămădesc prea multe, e valabilă clasica zisă: „Și nimica mișcă”...

Cum i-or fi zis conaționalii

... troiencei Casandra, la vremea Calului...?

Nu m-ar mira să fi fost echivalentul încurajatoarei formule românești: „Așa ai fost tu mereu, cucoană, mai a dracu!! Tușești dacă vii la petreceri cu noi! Tooot trăncăni sinistrelți de-ale tale... Bîr d-aici!”.

Cam pe-acolo mă simt, privind o anumită campanie.

„Hai, domne, las-o... Nu știi cum e cu măreția demersurilor, sub cerul acestei patrii mărețe!”

În ce mă privește, îmi pot fi plimbate sub nas – oricît – vorbe mărețe precum cele din imaginea atașate.

Eu nu le prea iau în serios, căci natura noțiunilor cu pricina mi-i extrem de clară: sînt acele Imposibile care, în combinație cu inevitabila rămînere în urmă a ființei umane, duc la o recuperare în parte a handicapului. Nu și la atingerea acelora, vreodată..

E ca o lună de pe cer. E frumoasă, misterioasă, vibrînd poezie – dar în buzunar nu apuci *ever* s-o vîri.

După cum.

Și între noi, inițiații, aflându-ne...

Ce ziceți, discutăm peste vreo zece ani ce s-a ales din ampla [tărășenie](#), cea de sub egida...:
„România Continuăm. Clădim succesul pe baze solide!”

O să ziceți ceva de acreala-mi, de nifilismul meu...

Dar, parcă nici cu pastilele voastre nu-i în regulă, mai ales că nu eu mă laud a nu dormi noaptea de grija Țării...

Altminteri, îi pot înțelege pe inșii serioși care se produc în acea campanie.

